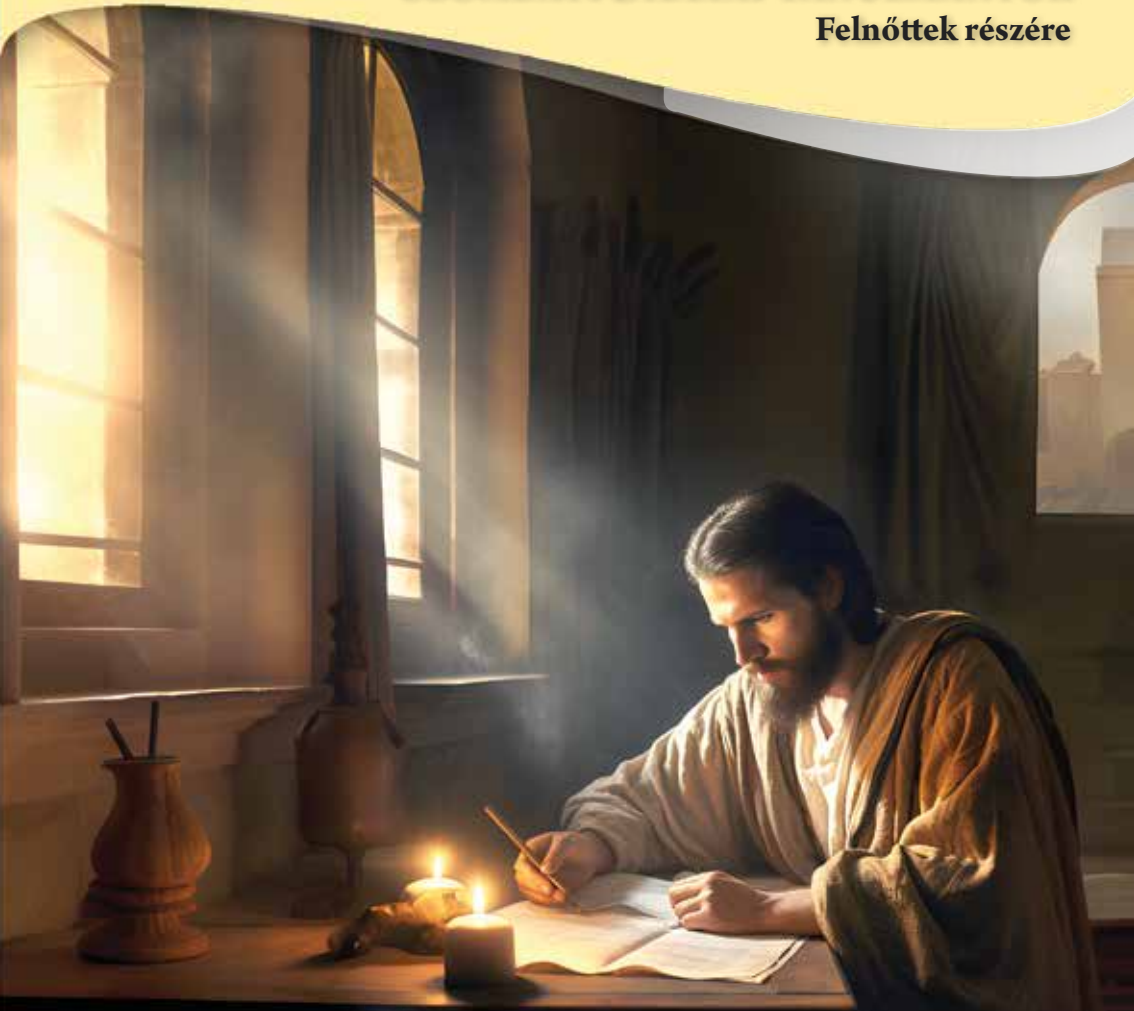

SZOMBATI BIBLIAI TANULMÁNYOK

Felnőttek részére

TANULMÁNYOK
JAKAB APOSTOL
LEVELÉBŐL

100. évfolyam, 4. szám
2024. október - december

Tartalom

1. ISTEN ÜZENETE JAKAB ÁLTAL	5
2. BÖLCSESSÉG A KÜZDELEMHEZ	10
3. SZEMBENÉZNI A KÍSÉRTÉSEKKEL	15
4. A HIT GYAKORLATI ALKALMAZÁSA	20
5. A RÉSZREHAJLÁS LEGYŐZÉSE	26
6. HIT ÉS CSELEKEDTEK	31
7. IMÁDKOZZUNK MIELŐTT BESZÉLÜNK	36
8. GONDOLATAINK MEGVÁLOGATÁSA	41
9. A BÖLC SZELÍDSÉGE	46
10. VISELKEDÉSI PROBLÉMÁINK LEKÜZDÉSE	52
11. A SZERÉNYEBB LÁTÁSMÓD	57
12. ÖSSZPONTOSÍTS A MENNYOR- SZÁGRA!	62
13. KITARTÁS HIT ÁLTAL	67
Javasolt olvasmányok	72
Rövidítések jegyzéke	196

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkének írásain alapszik, kiegészítő magyarázatok nélkül. A megjegyzések oly röviddek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a függelékben találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása!

ISSN 1584-6830

**Online igeszoiglatok
minden szombaton
a facebook-on**

www.facebook.com/reformadventista/

ELŐSZÓ

Jakab apostol levele egyértelmű. Mily nagymértékben szükségünk van ezekre az üzenetekre éppen most! Ezért a következő három hónapban a szombatiskola tanulói világszerte a „*Tanulmányok Jakab apostol leveléből*” című fontos igazságokba fognak belemélyedni. Létfontosságú pontok, mint például a nyelv befolyása (a jóra vagy a rosszra), a hit általi engedelmisség Istennek, az ima ereje és Illés példája, csak néhány a főbb témák közül. Miért oly jelentőségteljesek ezek ma?

„Korunk bűne az, hogy semmibe veszi Isten kifejezett parancsait. Elsöprő erejű a rossz irányba sodró hatalom.” – 3B 483.

„Ne csapja be senki magát azzal az elképzeléssel, hogy akkor is szent lehet, ha szándékkal áthágja Isten valamelyik kívánalmát. A tudatos vétkezés elnémítja Isten Lelkének biznyságtévő hangját, és elszakítja az embert Istentől. 'A bűn pedig a törvénytelenység.' És 'aki bűnbe esik (áthágja a törvényt), egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt' (1Jn 3:6).” – NK 421.

„Ma is szükség van a szigorú dorgálásra, mert súlyos bűnök választják el az embereket Istentől. A hitelenség gyorsan divattá válik. 'Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mirajtunk' (Lk 19:14) – mondják ezek. A sokszor elhangzó udvarias prédikációknak nincs tartós hatásuk. A trombita bizonytalan hangot ad. Isten szavának világos, súlyos igazságai nem hatolnak az emberek szívébe.

Sok névleges keresztény van, akik ha kifejeznék, amit igazán éreznek, ezt mondanák: Miért kell olyan nyíltan beszélni? Éppúgy ezt is megkérdéznék: Miért kellett Keresztelő Jánosnak így szólni a farizeusokhoz: 'Viperák fajzatai, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljete?' (Lk 3:7). Miért kellett Heródiás haragját felkeltenie? Miért kellett azt mondania Heródesnek, hogy törvényellenesen él együtt testvére feleségével? E nyílt beszéd miatt Krisztus előfutára elvesztette életét. Miért nem mehetett előre anélkül, hogy magára vonja a bűnben élők haragját?

Így hát emberek, akiknek őrizniük kellene Isten törvényét, addig érvelnek, amíg az igazlelkűség helyét elfoglalja a rugalmasság, és a bűn feddés nélkül marad. Mikor lesz újra hallható az egyházban az elvhű dorgálás hangja?” – PK 90-91.

„Az Úr Ádám minden egyes fiáról és leányáról tökéletesen gondoskodott, hogy egyénenként el tudjanak jutni Isten akaratának ismeretére, hogy az igazság által tökéletesítsék keresztény jellemüket és megtisztuljanak.” – 2B 644.

Igazán szükségünk van Isten segítségére, és arra, hogy határozottan megbizonyosodjunk afelől, hogy „az Úr felelni fog minden hittel elmondott, őszinte imára. Talán nem úgy felel, ahogy elvárnánk, de felelni fog, az bizonyos – talán nem úgy, ahogy mi gondoltuk, hanem akkor, amikor a legnagyobb szükségünk van rá.” – 3B 209. Ámen!

A Generál Konferencia Szombatiskola Osztálya

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Imaház építésére Reading-ben, Pennsylvániában, az USA-ban

2024. október 5.
Szombat

Az Egyesült Államok Keleti Területe nyolc földrajzi régióra van osztva, és a következő államokból áll: Pennsylvania, New York, Connecticut, Rhode Island, Massachusetts, Maine, Vermont, New Hampshire. A Pennsylvániában elkezdett munka jelenleg gyorsan növekszik.

Becslések szerint ebben az államban az emberek több mint 53%-a vallásos - metódista, lutheránus, baptista, pünkösdista és egyéb vallású, 28,3% pedig katolikus. A gyarmatosítás elején Pennsylvania menedékhely volt azoknak a zarándokoknak, akik vallásszabadságot kerestek, hogy elmeneküljenek az európai üldözés elől. Ez a múlt még most is felismerhető az amish hívők nagy számában, akik továbbra is nagy farmközösségekben élnek Lancaster megyében, egyszerű ruházatot viselnek, lovakon és szekereken utaznak.

Az évek során néhány HNARM tag élt Pennsylvániában és itt is elérhető volt a missziós képzés. De a jelenlegi érdeklődés felélesztése a jelenvaló igazság iránt 2016-ban kezdődött el Reading városában, miután két tag odaköltözött New York-ból. A csoport létszáma folyamatosan bővült és minden szombat délután összegyűltek, nyáron egy parkban, télen pedig egy testvérnő otthonában. Néhány hónapnyi tanulmányozás után sokan megkezdtek és a Hetednap Adventista Reformmozgalomhoz csatlakoztak.

Reading több mint 95 ezer fős lakossággal bír. A város elektronikai alkatrészek, orvosi eszközök, energiátároló rendszerek és egyebek gyártóközpontja. Jelenleg az itteni gyülekezetünk a legnagyobb az Egyesült Államok Keleti Területén. Még több új lélek készül arra, hogy Isten népéhez csatlakozzon. Jelenleg egy bérelt épületben tartjuk az istentiszteleteket, de szeretnénk megerősíteni jelenlétünket ezen a környéken, és egy nagyobb istentiszteleti helyet létrehozni. „Ahol lesz egy hívő csoport, oda imaházat kell építeni... Több helyen, ahol az üzenetet hirdettük, és lelkek ezt elfogadták, körülményeik korlátozottak voltak, és nagyon keveset tehettek azért, hogy a műnek előnyös helyzetet teremtsenek. Ez gyakran megnehezíti a mű terjesztését.” – Ev 376.

Ennek érdekében felhívást intézünk az egész világon élő hittestvéreinkhez, hogy segítsenek létrehozni egy imaházat Reading területén, hogy még több lelket tudjunk behozni az akolba. Nagyra értékeljük kedves nagylelkűségeket. Az Úr cserébe meg fog adani benneteket.

Testvéreitek az Egyesült Államok Keleti Területéről

ISTEN ÜZENETE JAKAB ÁLTAL

„Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek; üdvözlétemet.” (Jak 1:1)

„Olyan személy, olyan nemzet nincs, mely szokásaiban és gondolataiban tökéletes lenne. Egyiknek a másiktól kell tanulnia. Ezért Isten azt akarja, hogy a különböző nemzetiségek legyenek egyik ítéletükben és szándékaikban. Akkor az egység, mely Jézusban van, testet fog ölteni.” – 9B 180-181.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 9. kötet, 190-203. \(Könyvkiadás College View-nél – részlet; Német és skandináv egyházterületek; Színes munkásokra van szükség\)](#)

Vasárnap

Szeptember 29.

1. KRISZTUS TANÍTVÁNYAI

a. **Ki volt az a három „Jakab” nevű férfi, aki kapcsolatban volt Krisztussal? Melyikre gondolunk általában? [Mt 10:2-3; 13:55.](#)**

b. **Nevez meg néhány különleges pillanatot, amelyet Jakab, János testvére átélt Jézussal! [Lk 8:51-55; Mt 17:1-2; Mk 14:32-34.](#)**

„János, Zebedeus fia az első két tanítvány egyike volt, akik követték Jézust. Jakabbal, testvérével együtt az első csoporthoz tartoztak, akik mindent elhagytak az Ő szolgálataért. Boldogan lemondtak otthonukról, barátaikról, hogy Vele lehessenek. Vele jártak és beszéltek, Vele voltak az otthon magányában és a nyilvános gyűléseken. Eloszlatta félelmeiket, megszabadította őket a veszélyből, enyhített szenvedésükön, vigaszt nyújtott bánatukban, és türelmesen, szelíden tanította őket, míg szívük az Övéhez kapcsolódott, és hő szeretettel vágytak a legközelebb lenni hozzá országában.” – JÉ 459-460.

„[Jézus] a kert bejáratának közelében arra kérte tanítványait, hogy imádkozzanak önmagukért és őérette. Azután Péterrel, Jakabbal és Jánossal arra a bizonyos elkülönített, magányos helyre ment. Ez a három tanítvány volt Krisztus legközelebbi társa... Ezért Krisztus most is, nagy küzdelmének az időpontjában azt kívánta, hogy ez a három tanítvány maradjon a közelében. Azelőtt is gyakran töltötték vele az éjszakát ezen a félreeső, magányos helyen.” – JÉ 591.

2. KIINNI A POHARAT

a. **Mi volt Zebedeus fiainak, Jakabnak és Jánosnak a különleges célja? Mk 10:35-38.**

„János minden lehetséges alkalommal a Megváltó mellett foglalt helyet, és Jakab is vágyott a megtiszteltetésre, hogy ilyen közel lehessen hozzá.

Anyjuk Krisztus követője volt, és nyíltan szolgálta Őt teljes szívvel. Anyai szeretetből és fiai iránti becsvágygal a legmegtisztelőbb helyet kívánta nekik az új országban. Ezért bátorította őket, hogy kérjenek.

Az anya és fiai elmentek Jézushoz, és azt kérték, hogy teljesítse szívük leg-hőbb vágyát.

‘Mit kívántok, hogy tegyek veletek?’ (Mk 10:36) – kérdezte [Jézus].

Az anya így felelt: ‘Mondd, hogy ez az én két fiam üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a másik bal kezed felől’ (Mt 20:10).

Jézus szelíden bánt velük, nem dorgálta meg önzésüket, amiért kiváltságot igényeltek testvéreikkel szemben. Olvasott szívükben, tudta, milyen mélyen ragaszkodnak hozzá. Jóllehet jellemüket megfertőzték a földi hatások, szeretetük mégsem pusztán emberi érzelem volt, hanem a Megváltó szeretetéből fakadt. Krisztus nem tesz nekik szemrehányást, hanem mélyebbé és tisztábbá kívánja tenni kapcsolatukat. Ezt kérdezte: ‘Megihatjátok-é a pohárt, amelyet én megiszom: és megkeresztelkedhettek-é azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?’ (Mt 20:22). Eszükbe jutottak a próbára, a szenvedésre mutató titokzatos szavak, mégis bizalommal felelték: ‘Megtehetjük’ (Mk 10:39). A legnagyobb megtiszteltetésnek tekintették, ha úgy bizonyíthatják hűségüket, hogy mindenben osztoznak, ami Uruk életében bekövetkezik.

‘Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek’ (Mt 20:23) – mondta. A trón helyett a kereszt állt előtte, társaként a két gonosztevő jobb és bal keze felől.” – JÉ 460.

b. **Mi történt Jakabbal és testvérel, Jánossal Krisztus mennybemene-tele után, pontosan úgy, ahogy Ő előre megjövendölte? Apcs 12:1-2; Jel 1:9.**

„Később Jakab és János is osztozott Mesterükkel a szenvedésben: egyikük – a testvérek közül elsőként – kard által pusztult el, másikuknak a leghosszabb ideig kellett elviselnie a nehéz munkát, megvetést, üldöztetést.” – JÉ 460.

3. KI ÍRTA A LEVELET?

a. **Hogyan jellemzi az Ihletés Jakabot, Alfeus fiát, aki a tizenkettő közül való volt (aki nem Zebedeus fia, János testvére)? Mk 15:40.**

„[Az első tanítványok közé] tartozott Lévi Máté, a vámszedő, üzleti tevékenységéből és Róma iránti alárendeltségéből elhívva; a vakbuzgó Simon, a birodalmi tekintély megalkuvást nem ismerő ellensége; a heves, lobbanékony, önelégült, de melegszívű Péter, testvérével, Andrással együtt; a kifinomult és ügyes, de becstelen júdeai Júdás; a hűséges és komoly, de mégis nehezen hívó Filep és Tamás; Jakab és Júdás [Taddeus], akik a testvérek között kevésbé kiemelkedő helyet foglaltak el, de mégis erőteljes, határozott férfiak voltak mind hibáikban, mind erényeikben; valamint Nátánael [Bertalan] gyermeki őszinteségével, bizalmával, és Zebedeus becsvágó, szerető szívű fiai [Jakab és János].” – Nev 83-84.

b. **Miért valószínű, hogy Jakab levelének szerzője (akit apostolnak nevezünk, mivel személyes kapcsolata volt az Úrral) Krisztus féltestvére volt? Hogyan mutatja meg az önmagáról írt személyleírás, hogy jellemét megváltoztatta az Úr befolyása? Jak 1:1. e.r.**

„Krisztust félreértették testvérei, mert nem olyan volt, mint ők. Azon munkálkodott, hogy minden szenvedést enyhítsen, és mindig sikeres volt ebben. Kevés pénze volt, amit adhatott, de gyakran odaadta szerény eledelét azoknak, akikről úgy gondolta, hogy sokkal inkább szükségben vannak, mint Ő. Testvérei úgy érezték, hogy az Ő befolyása messze ellensúlyozza az övékét, mert amikor keményen és nyersen beszéltek a szegény, megalázott lelkekkel, akikkel kapcsolatba kerültek, Krisztus éppen ezeket kereste, és a bátorítás szavait szölte nekik. Ha a családi körben nem tehetett többet, amilyen csendesen és titokban csak lehetett, felajánlotta a szerencsétlen lelkeknek a segítségét, egy pohár hideg vizet adott nekik, és a saját ételét adta a kezükbe.” – TDG 59.

c. **Hogyan tanúsított tiszteletet Pál apostol Jakab, Jézus testvére iránt? Gal 1:17-19; Apcs 21:18.**

4. NÉMELY KÉRDÉS TISZTÁZÁSA

- a. **Honnan tudhatjuk, hogy Jakab, Jézus testvére befolyással bírt az első gyülekezet fontos tanácskozásán? Apcs 15:5-6, 13, 19-20.**

„Ez alkalommal – úgy látszik – Jakab ismertette a gyűlés által elfogadott határozatot. Ítélete úgy hangzott, hogy sem a ceremóniális törvényt általánosságban, sem pedig a körülmetélkedést a pogányokra rákényszeríteni nem szabad, sőt még ajánlani sem. Jakab igyekezett megértetni a testvérekkel, hogy a pogányokkal szemben különösen óvatosnak kell lenniük, mert életükben, Istenhez való megtérésük által, amúgy is nagy változás áll be. Semmiféle zavaró vagy vitás kérdéssel – különösen, ha azok csak másodrendűek – ne nyugtalanítsák őket, nehogy elkedvetlenedjenek Krisztus követésében.” – AT 131.

- b. **Milyen általánosan használt – de téves – állítás volt megcáfolva Jakab kitűnő elnökölése alatt ezen a fontos tanácskozáson? Mt 16:18.**

„Ezen a tanácskozáson Jakab elnökölt és az ő végleges határozata ez volt: 'Azokáért én azt mondom, hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül térnek meg az Istenhez.'

A tanácskozások ezzel befejeződtek. Ez az esemény tehát ellentmond a római egyház ama tantételének, hogy Péter az egyház feje. Mindazok, kik azt állították, hogy Péter utódai, merész igényeikkel nem bibliai alapon állottak. Péter életéből mi sem igazolja azt az állítást, hogy Isten helytartójaként testvérei fölé emeltetett volna. Ha mindazok, akiket Péter utódainak neveztek, követték volna példáját, mindenkor megelégedtek volna azzal, hogy hittestvéreikkel egyenrangúnak tekintették őket.” – AT 130.

„A Megváltó nem egyedül Péterre bízta az evangélium művét. Egy későbbi időpontban megismételte a Péternek mondottakat közvetlenül az egyházra vonatkoztatva. Lényegében ugyanezt mondta a tizenkettőnek is, mint a hívők összessége képviselőinek. Ha Jézus bármilyen különös hatalommal ruházta volna fel valamelyik tanítványát, nem látnánk őket oly gyakran vitázni, hogy ki a nagyobb. Alá kellett volna vetniük magukat Mesterük akaratának, és tisztelni azt, akit Ő kiválasztott.” – JÉ 349.

5. ISTEN IZRAELE

a. Kinek lett írva a levél? Hogyan foglalja ez magában mindazokat, akik elfogadják Jézust Uruknek? [Jak 1:1. u.r.](#); [Gal 3:27-29.](#)

„Isten Izraele közé számítanak majd sokan, akik test szerint nem Ábrahámától származnak.” – PK 229.

„Krisztus élete olyan vallást alapított, melyben nincs társadalmi különbség, melyben a zsidó és pogány, a szabad és a szolga közös testvériségben olvadnak össze és Isten előtt egyek.” – 9B 191.

„A kereszténység a közösség erős kötelékével fűzi össze az urat és szolgát, a királyt és alattvalóját, az evangélium szolgáját és a lezüllött bűnöst, aki Krisztusban megtisztult a bűntől.” – AT 315.

b. Milyen nevet kapott a végső lelki Izrael a próféciában? Mit olvashatunk arról, hogy a tapasztalatuk közvetlenül megelőzi Krisztus visszajövetelét? [Jel 7:4.](#)

„Nemsokára Isten szavát hallottuk, mint sok víz zúgását: megmondta nekünk Jézus eljövételének napját és óráját. Az élő igazak – 144 000-en – ismerték és megértették a hangot, de a gonoszok mennydörgésnek és földrengésnek vélték...”

A 144 000-et mind elpecsételték és tökéletes egység uralkodott közöttük. Homlokukon álltak ezek a szavak: Isten, Új Jeruzsálem, és ragyogó csillagban Jézus új neve. Boldog, szent állapotunk felbőszítette a gonoszokat és erőszakosan megrohantak minket, hogy megragadjanak és börtönbe hurcoljanak. Ilyenkor kinyújtottuk kezünket az Úr nevében, és ők tehetetlenül hulltak a földre. Ekkor történt, hogy Sátán zsinagógája tudta, hogy Isten szeret minket, akik meg tudjuk mosni egymás lábát, szent csókkal tudjuk köszönteni testvéreinket; és lábainknál imádkoztak.” – 1B 58.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan vált Jakab, Zebedeus fia egyre inkább hasonlónak Krisztushoz?
2. Hogyan vált Jakab, Jézus féltestvére egyre inkább hasonlónak Krisztushoz?
3. Milyen bizonyítékokat találhatunk a Szentírásban arra vonatkozóan, hogy Péter nem volt fő apostol?
4. Hogyan magyarázza Pál apostol a keresztények egységét és egyenlő értékét?
5. Mi szemlélteti Isten lelki Izraelének végső győzelmét?

BÖLCSESSÉG A KÜZDELEMHEZ

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jak 1:5.)

„Nem kell a föld végső határáig elmennünk bölcsességért, mert Isten közel van. Nem a képességeid tesznek eredményessé – ha meg is növeled őket –, hanem az, amit az Úr tesz érted... [Az Úr] szeretné megértetni veled mind a földi, mind a lelki dolgokat. Ő fogékonyabbá tehet. Meg tud áldani tapintatossággal és ügyességgel. Képességeiddel szolgálj, és bölcsességet Istentől kérj! Ő adni fog.” – KP 96-97.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 1. kötet, 120-121. \(Istenbe vetett hit\); Bizonyágtételek, 2. kötet, 232-235. \(Krisztusi buzgalom\)](#)

Vasárnap

Október 6.

1. ESEDEZÉS A BÖLCSESSÉGÉRT

a. Miért van valóban szükségünk többre az emberi bölcsességnél, és hogyan érhető el ez számunkra? [Jak 1:5.](#)

„Sokkal kevésbé bízunk abban, amit az ember tud tenni, és sokkal inkább abban, amit Isten tehet minden hívő lélekért! Az Úr szeretné, ha hittel hozzá fordulnál. Szeretné, ha nagyszerű dolgokat várnál Tőle.” – KP 96.

„A prédikációk szombatról szombatra való pusztá meghallgatása, a Biblia ismételt átolvasása, vagy versről versre történő magyarázása mit sem használ sem nekünk, sem azoknak, akik hallgatnak minket, ha a Biblia igazságait nem visszük bele személyes életünkbe. Az értelmi képességeket, az akaratot, az érzelmeket Isten Igéjének irányítása alá kell rendelni. Akkor a Szentlélek munkája nyomán az Ige szabályai az élet alapelveivé lesznek.

Amikor az Úr segítségét kéred, tiszteld meg Megváltódat azzal, hogy áldásait hittel elfogadod. Minden hatalom, minden bölcsesség rendelkezésünkre áll, csak kérnünk kell.” – NOL 514.

2. BIZALOM ÁLTAL MEGERŐSÖDVE

a. Hogyan válik javunkra, ha Isten bölcsességét sokkal magasabb rendűnek tekintjük a saját bölcsességünknel, még az élet hétköznapi dolgaiban is? Péld 3:3-8.

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki’ (Jak 1:5). Ez az ígélet aranyból, ezüstnél értékesebb. Ha alázatos szívvel kérsz irányítást minden bajban és tanácsalanságban, kegyesen felelni fog, erre szavát adta. Isten ígérete sohasem változik. Az ég és a föld elmúlhatnak, de szava semmiképpen el nem múlik. Bízzál az Úrban, és meg nem szégyenülsz. ’Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni. Jobb az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni’ (Zsol 118:8-9).

Bármilyen állást töltünk be, bármi legyen is foglalkozásunk, elég alázatosnak kell maradnunk ahhoz, hogy érezzük a segítség szükségét. Támaszkodjunk fenntartás nélkül Isten szavára, ismerjük el gondviselését mindenben, hűségesen tárjuk ki lelkünket imáinkban. Támaszkodj csak a magad eszére, kedves testvérem: aratásod bánat lesz és csalódás. Bízzál az Úrban teljes szívedből, és akkor majd bölcsen irányítja lépteidet, biztonságban tartja érdekeidet mind ezen, mind az eljövendő világon. Világosságra és ismeretre van szükséged. Vagy az Isten tanácsát követed, vagy a magad feje után mész; vagy a magad gerjesztette szikrák fényében jársz, vagy pedig az igazság napjából gyűjtesz magadnak isteni fénysugarakat.” – 5B 427.

b. Miért kell elhagynunk azt a szokást, hogy túlságosan más emberekre támaszkodjunk útmutatásért? Jer 17:5-8.

„Problémáinkban és nehézségeinkben ne emberektől várjunk segítséget! Bízunk teljesen Istenben! Csak gyengülünk, ha másoknak mondogatjuk nehézségeinket, és őket sem erősítjük meg. Lelkünk betegségével, amelyen nem tudnak könnyíteni, őket is megterheljük. Tévedő, véges emberekhez fordulunk erőért, pedig a tévedhetetlen, végtelen Isten erejében részesülhetnénk.” – KP 96.

3. NAGYOBB ÁLLHATATOSSÁG KIFEJLESZTÉSE

- a. Milyen feltételeknek kell megfelelnünk ahhoz, hogy az Úr válaszolhasson kéréseinkre? Jak 1:6. e.r.; Mk 11:24. Mondj egy példát arra, hogyan határozhatjuk el, hogy fejlesztjük az erőnket ebben a tekintetben! 1Kor 6:3-5.
-

„Alig akad olyan ember, aki ismeri az arra az egynéhány lelkészre háruló roppant felelősséget, akik ügyünkben a terheket hordozzák. Testvéreink mégis el-elhívogatják őket a munkától, hogy az ő apró-cseprő bajaikkal foglalkozzanak, vagy a gyülekezeti bonyodalmakkal, amit maguk is meg tudnának és meg is kellene oldani. 'Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén.' Legyen lelkiismeretes és kitartó. Mert ha határozatlan, ha meg nem szűnik kételkedni, hogy az Úr valóban meg is teszi, amit ígért, akkor nem is kap semmit.

Sokan a lelkipásztoruktól várják, hogy Istentől világosságot hozzanak nekik, azt gondolva, hogy ez a könnyebb út, mintha ők maguk fordulnának érte Istenhez. Az ilyenek sokat veszítenek. Ha naponta követnék Krisztust, ha Őt tennék meg vezetőjüknek és tanácsadójuknak, akkor pontosabban megismerhetnék akarátát és így értékes tapasztalatra tennének szert. Igazságot valló testvéreink járjanak éppen az ilyen tapasztalat hiánya miatt mások csiholta szikrák fényében? Nem ismerik Isten Lelkét, és akarataról sincs fogalmuk, ezért könnyen eltérítik őket a hitüktől. Inगतagok, mert másokban bíznak, hogy azok szerezzenek számukra tapasztalatot.” – 2B 643-644.

- b. Mihez hasonlít egy hitvalló keresztény, amikor ingadozni kezd a hite? Jak 1:6. u.r.; 1Móz 49:4. e.r. Hogyan kerülhetjük el ezt?
-

„A legtöbb keresztény hite ingadozni fog, ha nem gyűlnek össze igehirdetés és imára.” – 4B 106.

„Krisztus szava legyen biztosítékok! Hiszen azt mondta, hogy fordulj hozzá. Vigyázz, hogy soha ne beszélj kétségbeesetten, csüggedten! Ilyen beszéddel sokat veszítesz. Hited gyengeségéről teszel bizonyosságot, ha a látszataból ítélsz, ha a nehézségek és bajok miatt panaszkodsz. Úgy beszélj, és úgy cselekedj, mintha kudarcot nem ismerő hited volna!” – KP 97.

4. A SZÍV MEGOSZTOTTSÁGÁNAK ELKERÜLÉSE

a. Hogyan biztosíthatjuk, hogy a bölcsességért mondott imáinkra választ kapjunk? Lk 18:1; Jak 1:6-7.

„Mikor bölcsességért esdeklünk, ne legyen semmitmondó az imánk, mely a következő percben már ki is röppen emlékezetünkéből. Hanem olyan legyen az ima, mint ami a szív erős, komoly kívánságát fejezi ki, ami a bölcsesség hiányának tudatából fakad, hogy kifürkésszük az Isten akaratát.

Ha nem kapunk azonnal választ imáinkra, ne fáradjunk bele a várakozásba, ne hervadjunk el, ne veszítsük el lábunk alól a talajt. Kapaszkodjunk az ígéretbe: 'Hű az, aki elhívott titeket és ő meg is cselekszi azt.' Akár a követelőző özvegy, sürgesd a kérésedet, légy szilárd a célkitűzésedben. Fontos-e, amit kérsz és nagyon lényeges? Bizonyosan az. Ne ingadozz hát, mert lehet, hogy a hited kerül vizsgára. Ha értékes dolgot kívánsz, akkor érdemes erősen, komolyan, kitartóan ostromolni érte az eget. Tiéd az ígéret, virrassz tehát és imádkozz. Légy állhatatos, akkor választ kapsz imáidra. Hát nem Isten ígérte meg? Ha nehezen kapod meg, többre fogod becsülni, mikor megkaptad. Világosan mondja az Ige, hogy ha kételkedsz, akkor ne is várj el semmit az Úrtól. Intést is tartalmaz az előbbi szöveg, hogy ne fáradjunk bele, hanem támaszkodjunk szilárdan az ígéretre. Ha tehát kérték, az Úr bőven, szemrehányó szavak nélkül meg fogja adni.

Sokan itt követik el a hibát. Céltudatosságuk meginog, hitük csődöt mond. Ezért nem kapnak semmit az Úrtól, aki pedig az erőnk forrása. Senkinek sem kell a sötétben botorkálnia, bukdácsolva, mint a vak, mert az Úr gondoskodott a világosságról, ha az emberek elfogadják, ahogyan Ő jelölte ki az utat és nem a maguk feje után mennek. Elvárja tőlünk, hogy szorgalmasan teljesítsük mindennapi kötelességeinket.” – 2B 131.

b. Miért kell elkerülnünk a kétszívűséget? Jak 1:8; Zsol 86:11.

„Bár kereszténynek vallják magukat, sokakon ott a világ lenyomata, és szeretetüket sem rögzítik Istenre. Kettős a szívük. Megkísérlik Istent és a pénzt, a világ istenét szolgálni egyszerre... Két úrnak próbálnak szolgálni, minden útjukban ingatagok, nem lehet számítani rájuk...

Mit használna az embernek kellemeset szólni, elítélni a Sátán tetteit, ugyanakkor minden ámtásra hallgatni? Ez kétszívűség.” – TII 223.

5. EMLÉKEZZÜNK JAKÓBRA!

a. Hogyan szemléltette Jézus, hogy mennyire erősen kell könyörögnünk az erőért Isten akaratának végrehajtásához? Mt 11:12.

„Erőszakoskodnak a mennyek országáért és az erőszakoskodók ragadják el azt. Ez az erőszak az egész szívet magában foglalja. Aki hol ezt, hol azt gondolja, az ingadozik. A mennyre való előkészület megköveteli a határozottságot, énünk feladását és a megszentelt igyekezetet. Habár az értelem és a lelkiismeret egyetért, de ha az akaratot nem állítjuk csatasorba, eredménytelenek leszünk. Be kell vetnünk minden képességünket, minden erőnket. Buzgó igyekezetnek, rendezett életnek és komoly imának kell átvennie az ingadozás, csüggedés és közöny helyét. Csakis eltökélt, buzgó igyekezettel és a Krisztus érdemeibe vetett hit által tudunk győzni, így tudjuk elnyerni a mennyek országát. Rövid a rendelkezésünkre álló idő. Krisztus másodszor is rövidesen eljön.” – TII 12.

„A nagy igazsággal, melyet előjogunk volt befogadni, a világosság élő közvetítőivé kellene válnunk, és a Szentlélek hatalma alatt meg is tehetnénk ezt. Akkor megközelíthetnénk a kegyelem trónját. Látva az ígért ívét, megtört szívvel boruljunk le és keressük a mennyek országát azzal a lelki hevességgel, mely megtermi jutalmát. Erőfeszítéssel juthatnánk annak birtokába, mint Jákób. Akkor üzenetünk Isten hatalma lenne üdvösségre. Esedezésünk tele lenne komolysággal, telve nagy ínségünk érzetével, és az Úr nem tagadná meg tőlünk kérésünket. Igazsága ki lenne fejezve életünkkel, jellemünkkel és olyan ajakkal, melyet megérintett az Isten oltáráról vett parázs.

Mikor ebben a tapasztalatban részesülünk, akkor az Úr kiemel minket szegényes, olcsó, gyöngéden melengedett énünkől. Megüresítjük szívünket az önzés emésztő hatalmától; Isten dicséretével és Iránta érzett hálával telünk meg. Magasztalni fogjuk az Urat, a minden kegyelem, minden kegyesség Istenét, Aki magasztalja Krisztust. Ő pedig kinyilatkoztatja hatalmát általunk, mintegy éles sarlóvá téve minket aratásának mezején. Isten felszólítja népét, hogy nyilatkoztassa ki Őt.” – RC 217.

Péntek

Október 11.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Nevez meg néhány létfontosságú pontot a mennyből származó nagyobb bölcsesség elnyeréséhez!
2. Mi történik, amikor megelégszünk azzal, hogy az emberi bölcsességre támaszkodunk?
3. Hogyan tudom megtenni a magam részét annak érdekében, hogy felszabadítsam a prédikátorokat a kisebb jelentőségű dolgok alól, hogy az új lelkekre tudjanak összpontosítani?
4. Az élet mely területein lehetek jobban kétszívű, mint amennyire felismerem azt?
5. Magyarázd el Jákób tusakodásának erejét és jelentőségét az utolsó napokra vonatkozóan!

SZEMBENÉZNI A KÍSÉRTÉSEKKEL

„Boldog ember az, aki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknak.” (Jak 1:12.)

„Imáinkkal összhangban beszéljünk és cselekedjünk! A próba vagy azt tanúsítja, hogy hitünk őszinte, vagy pedig azt, hogy csak formaságból imádkozunk. A kettő között mérhetetlenül nagy a különbség.” – KP 96.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 3. kötet, 477-491. \(A világ szeretete; Istenkísértés; Az étvágy hatalma\)](#)

Vasárnap

Október 13.

1. EGY LELKI NÖVEKEDÉSI FAKTOR

a. **Mi a titka annak, hogy Jakab 1:2. verse beteljesedhessen rajtunk? Neh 8:10.**

„Minden nevelésként fogadott megpróbáltatásnak öröm a terméke. Egész vallásos életünk felemelő, nemesítő és jóillatú lesz a nyájas szavaktól és tettektől. A lehangolt, levert, gyászoló és zúgolódó lelkületnek csak az ellenség örül. Pontosán ilyen benyomást szeretne kelteni hitünk hatásáról. Isten terve azonban az, hogy gondolkodásunk ne süllyedjen alacsony szintre. Azt kívánja, hogy a Megváltó fenntartó hatalma által minden ember diadalmaskodjék.” – 6B 365-366.

b. **Miért engedi meg Isten, hogy megpróbáltatások érjenek bennünket? Jak 1:3; Rm 5:3.**

„Ha az akadályokkal megbirkózunk, ha Sátán kísértéseit legyőzzük, akkor kiálljuk hitünknek az aranyból is értékesebb próbáját, megerősödünk és felkészülünk a további küzdelmek megvívására. Am ha leroskadunk, ha engedünk Sátán kísértéseinek, akkor mindinkább elgyengülünk, megpróbáltatásainkért jutalmat nem nyerünk és nem leszünk felvértezve a további küzdelmekre. Ily módon lassanként annyira elgyengülünk, hogy végül Sátán akaratának foglyai leszünk. Fel kell öltöznünk Istenünk minden fegyverét és minden pillanatban felkészülten kell állnunk a harcra a sötétség hatalmasságaival.” – TL 41.

2. A KÉPZELETÜNKET FELÜLMÚLÓ EREDMÉNYEK

a. Milyen előnyei vannak a türelem gyakorlásának? [Jak 1:4](#); [Lk 21:19](#).

„Isten túl bölcs és túl jó ahhoz, mintsem hogy mindig akkor és úgy válaszoljon imáinkra, ahogyan mi szeretnénk. Isten többet és jobbat tesz értünk, mint amit kérünk. És mivel bízhatunk bölcsességében és szeretetében, ne kérjük arra, hogy engedjen akaratumknak, hanem igyekezzünk megérteni és megvalósítani az Ő szándékát! Kívánságaink és érdekeink olvadjanak bele az Ő akaratába! Azok a tapasztalatok, amelyek próbára teszik hitünket, áldást rejtenek magukban részünkre. Általuk lesz nyilvánvalóvá, hogy vajon hitünk őszinte és valódi-e; egyedül Isten szavára támaszkodik-e, vagy bizonytalan és ingatag – a körülmények függvénye. A hit gyakorlással erősödik. Engedjük, hogy a béketűrés elvégezze a maga tökéletes munkáját! Ne felejsük el, hogy a Szentírás drága dolgokat ígér azoknak, akik az Úrra várnak.” – NOL 231.

b. Hogyan és miért mutat be számunkra Jakab egy olyan képet, ami nagyobb, mint ezen romlott világ mulandó hatalmának és jólétének látványa? [Jak 1:9-11](#).

„Napjainkban – a nagy végső válság küszöbén – az emberek ugyanúgy belemerülnek az élvezetekbe és az érzéki életbe, mint a világ első pusztulása előtt. Mivel csak a látható és a mulandó dolgok kötik le figyelmüket, elvesztik szemük elől a láthatatlant és örökkévalót. A veszendő életért feláldozzák a multhatatlan gazdagságokat. Gondolataikat fel kellene emelniük, életszemléletüket ki kellene szélesíteniük! Fel kell ébredniük világi ábrándjaik álomkórjából!

A nemzetek keletkezéséből és bukásából – ahogyan azt a Szentírás megvilágítja mindenki előtt – meg kellene tanulni, hogy milyen értéktelen a csupán külső és világi dicsőség. Babilon minden hatalmával és nagyságával – amelyhez hasonlót azóta sem látott a világ – maradandónak és állandónak látszott az emberek előtt, mégis mily gyorsan elenyészett! Elpusztult, elhullott, mint a fű virága! Így vész el minden, aminek alapja nem az Isten. Csak az maradhat meg, ami összekapcsolódik az Ő szándékával, és kifejezésre juttatja jellemét. Az Ő alapelvei maradandóak egyedül a világon.” – Nev 182-183.

„A földi kincs mulandó. Egyedül Krisztus által szerezhethetjük meg az örök javakat.” – RH December 10, 1901.

3. A HARC HEVÉBEN

a. Mit kell tennünk imádságos szívvel, és miért, amikor kísértésekkel nézünk szembe? Jak 1:12.

„Tegyetek félre mindennemű tettetést és mesterkéltszínlelést. Viselkedjétek természetesen. Legyetek igazmondók minden gondolatban, szóban, cselekedetben, 'alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál'. Soha ne feledjétek, hogy az erkölcsi természetet szüntelen örkődéssel és imával kell erősíteni. Ameddig Jézusra tekintetek, addig biztonságban vagytok; de amelyik percben áldozataitokra és nehézségeitekre gondoltok, ha sajnálni és kényeztetni kezdtétek magatokat, akkor elveszítitek bizalmatokat, akkor már súlyos veszedelem fenyeget.” – 4B 522.

„Haladjunk kitartóan előre, sohase veszítsük kedvünket vagy reményünket a jó tettek mezején, bármilyen próbák is szorongatják ösvényünket, bármilyen erkölcsi sötétség borít is el minket. Meg kell tanulnunk a türelem, a hit és a kötelességszeretet leckéit. Fékezzük meg magunkat, tekintsünk Jézusra, ez a kötelességünk mindennap. Az Úr soha el nem hagyja azt, aki bízik Benne és segítségét kéri. Csak annak homlokára kerül az élet koronája, aki győzni fog.” – 5B 70-71.

b. Miért helytelen azt mondani, hogy Isten küldi a próbákat és a kísértéseket? Jak 1:13.

„Sose kíséreljük meg bűneinket kisebbiteni, ne igyekezzünk mentegezni, hanem tekintsük őket úgy, mint ahogy Isten látja, ha mégoly nehéz is így tenni. Egyedül a Golgota tárhatja fel előttünk a bűn rettenetes súlyát...”

A bűnre való csábítás: kísértés. Ez azonban nem Istentől, hanem Sátántól és önszívünk gonosz gondolataiból ered. 'Az Isten gonosszággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért' (Jak 1:13).

Sátán azért igyekszik bennünket megkísérteni, hogy jellemünk gonossága angyalok és emberek előtt nyilvánvalóvá váljék, és ezáltal ránk – mint jogos tulajdonára – igényt tarthasson... Az ellenség először elcsábít, azután pedig az egész világ előtt megvádol bennünket, hogy nem vagyunk méltók Isten szeretetére.” – GH 103-104.

c. Amikor az ellenség vádol hibás jellemünk miatt, hogyan véd meg minket az Úr? Zak 3:1-4; 1Jn 1:9 – 2:1.

4. ISTEN EREJE A MI GYENGESÉGÜNKBEN

- a. **Mit jelent ez a kifejezés az Úr imájában: „Ne vígy minket a kísértésbe”?**
Mt 6:13. e.r.; Ésa 30:21.
-

„[Isten] megengedi, hogy akadályokba ütközzünk, hogy viszontagságok, sőt üldözések érjenek, de nem azért, hogy átkunkra, hanem áldásunkra szolgáljanak. Minden sikeresen kiállott kísértés és minden hősiesen legyőzött akadály újabb tapasztalattal gazdagít bennünket és hozzájárul jellemünk fejlesztéséhez. A kísértésnek ellenálló lélek, Isten ereje által, ég és föld előtt nyilvánítja ki, hogy Jézus kegyelme éltető erő.

Bár a kísértésektől nem kell megijednünk, még ha oly nagyok is, mégis kérjük Istent, hogy őrizzen meg bennünket olyan helyzettől, amelyben szívünk gonosz vágyai tévútra vezetnének. Amikor azt az imát mondjuk, melyre Jézus tanított bennünket, átadjuk magunkat Isten vezetésének és kérjük, hogy biztos utakon vezessen. Ha így áhítattal könyörgünk, lehetetlen, hogy ugyanakkor a magunk választotta utakon haladjunk. Várunk arra, hogy az Ő keze vezessen...

Nem válik javunkra, ha habozunk és mérlegeljük az előnyöket, melyeket Sátán ajánlatai nyújthatnak nekünk. A bűn szerencsétlenségbe és becstelenségbe dönt minden egyes megtévedt lelket; elvakító csábos ereje behízeglő délibábokat festő képeivel lenyűgöz bennünket. Ha Sátán területére merészkedünk, nincs többé biztonságunk, hatalmából nem menekülhetünk. Amennyire lehetséges, minden nyílást zárjunk el, melyen át a kísértő hozzánk férhetne.

Ez az ima: 'Ne vígy minket a kísértésbe' – ígéretet tartalmaz." – GH 104-105.

- b. **Milyen felhívást intéz hozzánk Isten és milyen biztosítékot ad a kísértésekre vonatkozólag?** Jak 1:14-16; 1Kor 10:13.
-

„Mi a kísértés? Az az eszköz, mellyel az Úr azokat teszi próbára, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Azt olvassuk, hogy Isten megkísértette Ábrahámot, később pedig Izráel fiait. Vagyis olyan körülményeket engedett meg, melyek próbára tették hitüket, és arra vezették őket, hogy Tőle kérjenek segítséget. Isten megengedi, hogy kísértések érijék ma népét, hogy megértsék, hogy Ő a segítőjük. Ha közel húzódnak hozzá, amikor kísértés éri őket, megerősíti őket, hogy el tudják viselni a kísértést." – HP 251.

5. TÁVOLRÓL SZEMLÉLVE A PRÓBÁKAT

a. Mit kell választanunk ahhoz, hogy Krisztusban maradjunk és ezáltal megszabaduljunk a kísértésektől? Lk 4:8; Fili 1:21.

„A kísértő sohasem kényszeríthet minket arra, hogy gonosz cselekedjünk. Nem irányíthatja értelmünket, hacsak mi magunk nem helyezzük az ellenőrzése alá. Mielőtt Sátán hatalmat gyakorolhatna rajtunk, már akaratunk vele egyetért, és hitünk nem fogódzik Krisztusba. De minden dédelgetett bűnös vágy módot ad neki, hogy lábát megvesse. Minden olyan pont, ahol nem érjük el az isteni mértéket, nyitott ajtó számára, amelyen bejöhet, hogy kísértsen és pusztítson. Minden hibánk kedvező alkalmat nyújt neki, hogy Krisztusba és az Írásokba vetett hitünket megingassa.” – JÉ 96-97.

b. Mi ösztönözhet bennünket arra, hogy a Krisztusban való győzelem elérésére törekedjünk? Fili 4:13; Jel 2:10. u.r.; 3:21.

„Akiben Krisztus Lelke lakozik, az Krisztusban marad, és a csapás, melyet reá irányítanak, az Üdvözítőt éri, Akinek jelenléte övezi. Ami éri, mindaz Krisztustól ered. Nem ő áll ellene a gonosznak, hiszen Krisztus védi. Semmi sem érheti az Úr beleegyezése nélkül, mert 'tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak' (Rm 8:28).” – GH 66.

„Csak annak homlokára kerül az élet koronája, aki győzni fog. Mindenkire komoly, magasztos, Istenért végzett kötelesség vár, amíg él.” – 5B 71.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mire emlékezek, amikor legközelebb nehéz próba keresztezi utamat?
2. Mit kell felismernem azzal kapcsolatban, amilyen módon Isten válaszol az imákra?
3. Honnan jönnek a próbák és a kísértések, és miért?
4. Mi történik, amikor ellenállunk a kísértéseknek?
5. Hogyan maradjak még teljesebben Krisztusban?

A HIT GYAKORLATI ALKALMAZÁSA

„Az igének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat.” (Jak 1:22.)

„[Az embert] Isten kiválasztotta arra, hogy engedelmeskedjék minden szavának, amely szájából származik, hogy ne csupán hallgatója, hanem cselekvője legyen az Igének.” – BP 454.

Javasolt olvasmány: [Bizonyságtételek, 2. kötet, 24-26., 50-55., 164-165. \(Adakozzunk Krisztusért – részlet; Csípős nyelvek; A harcias viselkedés megrovása – részlet\)](#)

Vasárnap

Október 20.

1. A TÖKÉLETES ADOMÁNYOZÓ

a. Mi nyilvánítja ki Isten határtalan jóságát irántunk? [Jak 1:17.](#)

„Krisztus szeretete gyermekei iránt olyan gyengéd, amelyen erős. Erősebb a halálnál, mert Ő meghalt, hogy üdvösségünket megvásárolja, hogy Vele egyggyé tegyen, titokzatosan, csodálatosan és örökre egyggyé. Szeretete olyan erős, hogy uralja minden hatalmát, Ő megnyitja a menny kimeríthetetlen forrásait és felhasználja, hogy népe javát munkálja. Ebben Nála nincs változás, vagy változásnak árnyéka – Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Noha a bűn korszakokon át létezett, hogy szeretetét ellensúlyozza és megakadályozza áramlását a föld felé, ám mégis és állandóan, bőségesen árad feléjük, akikért Krisztus meghalt.

Isten szereti az Őt szolgáló és parancsolatainak engedelmeskedő, büntetlen angyalokat, kegyelemét azonban soha nem irányítja feléjük. Ezek a mennyei lények mit sem tudnak a kegyelemről. Soha nem volt rá szükségük, mert soha nem vétkeztek. A kegyelem Istennek az a jellemvonása, amelyet az érdemtelen ember számára nyilatkoztat ki. Nem nekünk kell megkeresni, mert az keresett meg bennünket. Isten örvendezik, amikor kegyelmét kiáraszthatja azokra, akik vágyakoznak utána. Mindannyiunk számára felkínálja irgalmát, de nem azért, mert méltók vagyunk arra, hanem éppen azért, mert olyannyira méltatlanok vagyunk rá. Szükséges bizonyságra jutnunk afelől, hogy ezt az ajándékot számunkra is kirendeli az Úr.” – BP 519.

b. Hogyan és miért születtünk Istentől? [Jak 1:18; 1Pt 1:23; 2:9.](#)

2. A HARAG LECSENDESÍTÉSE

a. **Hogyan és miért kell másnak lennünk ebben a haraggal teli világban?** **Jak 1:19.**

„Határozzátok el, hogy soha gáncsoló szót egymáshoz nem szóltok, hanem csak elismerő és dicsérő szavakat, amikor csak alkalom kínálkozik.

Némelyek azt képzelik, hogy erény a zabolátlanság. Azzal dicsekednek, hogy magyarul megmondják a kellemetlen dolgokat, amik szívükben vannak. Eltűrik, hogy a szemrehányás és gáncsoskodás özönében haragos lelkület dühöngje ki magát. Minél tovább beszélnek, annál jobban dühbe gurulnak, és az ördög ott áll, hogy tovább bujtogassa őket, hiszen neki ez felel meg. A szavak azután felingerlik azokat, akikhez intézték őket, azok is még keményebb szavakkal vágnak vissza, míg csak a jelentéktelen ügy lobogó lánggá nem növekszik. Mindketten azt képzelitek, hogy annyi a próbátok, amennyit csak el tudtok viselni, és hogy a lehető legboldogtalanabb az életetek. Kemény elhatározásnak kell megelőznie azt az igyekezetet, hogy uralkodjatok gondolataitokon, szavaitokon és cselekedeteiteken. Amikor valamelyikötök észreveszi, hogy a bosszúság ébred ezekben, tegye szabállyá, hogy félrevonul és alázatosan könyörög Istenhez.” – 4B 243.

b. **Miért nem dicsóíti Istent a heves vérmérséklet? Mit tehetünk ellene?** **Jak 1:20.**

„Némelyek idegesek, és ha kihívás alatt kezdik elveszíteni önuralmukat, ugyanúgy megrészegednek a haragtól, mint az iszákos a szeszes italtól. Ésszerűtlenek és nem lehet könnyen rábeszélni vagy meggyőzni őket. Ilyenkor nincs ép eszük. Egy időre teljesen a Sátán uralma alatt állnak. A harag ilyen kitérésaitől gyengül az idegrendszer és az erkölcsi erő, nehezebbé téve így a harag vagy más kihívás megfékezését.

Ezek egyedüli orvossága a minden körülmények közötti önuralom. Törekvés egy kedvező helyzetre, ahol nem bosszantják fel az ént, ideig-óráig eredményes lehet, de Sátán tudja, hogy miként találja meg a szegény lelkeket, és gyenge pontjukon fogja megtámadni őket újra és újra. Amíg oly sokat törődnek énjükkel [az érintett személyek], szüntelen zaklatottak lesznek. Ők a lehető legsúlyosabb terhet hordozzák: megszenvedetlen, le nem csillapított énjüket. Mégis van reménység számukra. Kapcsolják össze vizsályoktól, gondoktól viharos életüket Krisztussal, és akkor énjük nem fog többé elsőbbségért toporzékolni...

Alázkodjanak meg, őszintén bevallva: 'Helytelenül tettem. Megbocsátás nekem? Mert Isten azt mondta, hogy a nap le ne menjen a ti haragotokon.' Ez az egyedüli biztonságos ösvény a győzelemhez.” – SD 142.

3. A FÉNY MEGBECSÜLÉSE

a. Hogyan hív Isten minden egyes embert? [Jak 1:21](#).

„Óh, hát lehetséges-e, hogy akik az igazság világosságát, Istennek nagy világosságát élvezik, kihívják maguk ellen Isten haragját és ítéleteit, mert bünt követnek el Ellene, éppen azokat, amelyeket Igéjében megtiltott? Hogyan vakíthatja el őket Sátán annyira, hogy szemtől szembe meggyalázzák Istent, és készakarva bűnöznek, beszennyezik lelküket? Az apostol mondja: 'látványossága lettünk e világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek'. Vajon ezek a bűnösök kérdezik-e Sionban: 'hogyan vagyok én látványossága a világnak, angyaloknak és embereknek?' Válaszolj magad: mert visszaélek a világossággal, kiváltságaimmal és Isten kegyelmével, illetlen eljárással, amely beszennyezi a lelket.” – BP 447.

b. Hogyan kapcsolódik Isten Igéje üdvösségünkhöz, különösen ezen utolsó napokban? [2Tim 3:15](#); [1Kor 15:1-2](#).

„Ígéretünk van a Szentlélek valóságos munkájára az emberi szívben – és ez az ígéret az Igén keresztül jut érvényre. Krisztus kijelentette, hogy az Ő beszéde lélek és élet...”

Sátán a legkörmönfontabb módon fog igyekezni arra, hogy emberi találmányokat angyali ruhába öltöztetve mutasson be. Az Ige világossága azonban ott ragyog az erkölcsi sötétségben, és a Bibliát soha nem fogják felülmúlni a csodaszerű megnyilvánulások. Az igazságot tanulmányozni kell, elrejtett kincsként kell kutatni utána. Az Igén kívül vagy helyett nem lesz más csodálatos megvilágosítás. Ragaszkodjatok a Bibliához, fogadjátok be az ihletett Igét, amely bölcsé teszi az embert az üdvösségre!” – 2Sz 96.

„Akik elfogadják az igazságot, törekedjenek a Szentírás világos megértésére és élő Üdvözítőnk tapasztalati ismeretére. Művelnünk kell a szellemi képességet, erősen igénybe kell venni az emlékezetet. Mindennemű szellemi lustaság bűn, a lelki közöny pedig egyenesen halál.” – 4B 399.

„Ha az Ő tanításait befogadtuk és magunkévá tettük, Jézus jelenléte számunkra maradandó lesz és irányítani fogja gondolatainkat, terveinket és cselekedeteinket. Átitatódunk a világ legnagyobb Tanítójának tanításaival.” – ÜI 107.

4. ISTEN TÖRVÉNYÉNEK TÜKRE

a. Miért olyan fontos megvizsgálni a szívünket? [Jak 1:22-24.](#)

„Sokan dicséretet nyerne nem létező erényeikért. A szívek vizsgálója minden indítékot megvizsgál, és gyakran egyes cselekedeteket önzésből és aljas képmutatásból eredőnek jegyez fel – amelyek pedig a legnagyobb elismerést aratták az emberek között. Isten az indítékok alapján ítéli meg a prédikátorok életének minden tettét – legyen az jó, dicséretre méltó vagy kifogásolható.

Néhányan elmulasztják, hogy megnézzék magukat a tükörben, amely megmutatja jellemhibáikat. Mások meglátják a bűnt és a jellem rútságát, miközben azok, akik tévelyegnek, nem veszik észre hiányosságaikat. Az önzés utálatos bűne hatalmas mértékben nyilatkozik meg még azok között is, akik azt állítják, hogy Isten munkájának szentelték magukat. Ha összehasonlítanák jellemüket Isten követelményeivel, különösen szent törvényével, akkor – ha komoly, őszinte kutatók volnának – megbizonyosodnának, hogy rendkívül sok dologban szenvednek hiányt. Egyesek azonban nem akarnak a dolgok mélyére nézni, nehogy meglássák saját szívük romlását. Szándékosan tudatlanságban maradnak vétkeik felől.” – ESz 172.

b. Mi az igazi szabadság szépsége, ami abból ered, hogy átadjuk magunkat Krisztusnak és az Ő akaratának? [Jak 1:25; Jn 8:32.](#)

„A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. A változásban, amely beáll, mihelyt a lélek alárendeli magát Krisztusnak, a legmagasabb szintű szabadság rejlik. A bűn kiűzése magának a léleknek a műve. Igaz, magunknak nincs erőnk, hogy kitörjünk Sátán bűvköréből, de ha vágyunk a bűntől való szabadulásra, és nagy szükségünkben rajtunk kívül álló és a miénket meghaladó erőért kiáltunk, lelki képességeinket a Szentlélek isteni energiája hatja át, és ezek így engedelmeskednek az akarat parancsának és teljesítik Isten akaratát.

Az emberi szabadság egyetlen feltétel alapján lehetséges: egynek kell lenni Krisztussal. 'Az igazság szabadokká tesz titeket' (Jn 8:32), és Krisztus az igazság. A bűn csak úgy arathat diadalt, ha az értelem elgyengül, a lélek szabadsága megszűnik. Ha alávetjük magunkat Istennek, ez az én helyreállítást eredményezi – igazi emberi dicsőséget és méltóságot. Az isteni törvény, melynek alávetjük magunkat, 'a szabadság törvénye' (Jak 2:12).” – JÉ 394.

5. AZ IGAZI VALLÁSOSSÁG

- a. **Mi a kereszténység egyik létfontosságú jellemzője, ami gyakran hiányzik? Jak 1:26.**

„Az erő által, melyben Krisztus tud részesíteni bennünket, megtanulhatjuk megfékezni nyelvünket. Bár Krisztust súlyos próbák érték, hogy elhamarkodottan és indulatosan szóljon, mégis egyszer sem vétett nyelvével. Elviselte az ács munkapadja mellett munkatársai gúnyolódását, bosszantását és neveltségessé tételét. Indulatos válasz helyett Dávid egyik gyönyörű zsoltárát kezdte énekelni, és munkatársai, mielőtt észrevették volna, hogy mit tesznek, csatlakoztak hozzá a dicsőnekben. Milyen komoly átalakulást érhetnénk el a világon, ha a szavak használatánál Jézus példáját követnénk!” – TII 222.

- b. **Hogyan működik a valódi vallás csendesen, önzetlenül a háttérben? Jak 1:27.**

„Dicső munka az, ha valaki súlyos terheket vállal, ha türelmesen végzi a jótetteket, melyek magunkat megtagadó igyekezetre szólítanak, és a menny is jóváhagyással kíséri. A hűséges igyekezet jobban tetszik Istennek, mint a leglángolóbb és legszentebbnek vélt imádat. Az az igazi istentisztelet, ha Krisztussal fáradozunk együtt. Imák, intések és beszédek, melyeket gyakran csak rákötnék a fára, értéktelen gyümölcsöknek számítanak. De a jótettekben megnyilvánuló gyümölcsök, amikor gondoskodunk az ínségesekről, az apátlanokról és özvegyekről, valódi gyümölcsök és meg is teremnek a jó fán.” – 2B 24.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Miért bízhatjuk életünket a menny örök Istenére?**
2. **Mi a feladatuk mindazoknak, akik elveszítik a türelmüket?**
3. **Miért fontos számomra, hogy saját magam tanulmányozzam Isten Igéjét?**
4. **Mit jelent az igazi szabadság?**
5. **Hogyan fejleszthetem ki a szívből jövő igaz vallásosság nagyobb mértékét?**

A Generál Konferencia Irodalmi

Osztálya részére

Van egy jól ismert mondás: „Egy csepp tinta millió gondolatot hozhat létre.” A nyomtatott anyagok általában nagyobb súllyal bírnak állandóságuknak köszönhetően, mint csupán a kimondott szavak. Az írott anyagnál van időnk saját tempónk szerint olvasni, vizsgatérni bizonyos részekhez, és mélyebben átgondolni a megszerzett információkat. Segít, amikor mélyebb lelki témákat próbálunk magunkévá tenni.

Ez igaz volt a történelem folyamán: „Luther tolla hallatlan hatalom volt. Írásai pedig, mikor elterjedtek, megmozdították a világot. Ugyanezek a lehetőségek állnak rendelkezésünkre, sőt az eszközök azóta megszászorozódtak. Számos nyelven kezünkben a Biblia és a jelen igazságot magyarázó más könyvek, ezért gyorsan el lehetne azokat juttatnunk az egész világra.” – 6B 403.

„Nagymértékben kiadóink végzik majd el a Jelenések 18. fejezet anyagának munkáját, aki nagy hatalommal száll le az égből, és bevilágítja dicsőségével a földet.” – 7B 140.

1849-ben White Jakab készített egy kis kiadványt, melynek címe „A jelenvaló igazság” volt. „Egy kis halom papír a földön feküdt. Akkor a testvérek összeszedték és könnyes szemmel könyörögtek Istenhez, hogy áldja meg a kis kiadványt úgy, ahogy ki lesz küldve. Akkor a papírokat összehajtották, borítékba tették és megcímezték, és White Jakab elvitte a nyolc mérföldre lévő middletowni postára.” – TL

Ez a cselekedet válasz volt erre az üzenetre: „Kicsi lapokat kell nyomtatnotok és elküldeni ezeket az emberekhez. Eleinte legyenek kis méretűek, de ahogy az emberek olvassák, küldenek majd támogatást a további nyomtatáshoz, és a [munkát] kezdetektől siker koronázza majd.” – TL

Mi történik, amikor a szállítási költségek megnövekednek és a határkorlátozások még drágább terjesztési módot tesznek szükségessé? A rendelkezésre álló anyagi javaink nem fedezik ezeket az új költségeket. Ezért a hitestvéreink nagylelkűségére kell támaszkodnunk ahhoz, hogy beteljesítsük a próféciaát, ami abban a korai időben adatott: „Amint az emberek olvassák, küldenek majd támogatást.”

Imádkozunk, hogy a GK Irodalmi Osztálya részére gyűjtendő első szombati adakozás felhívása megérintse szíveteket, és többet adjatok azokért a lelkekért az egész világon, akiknek szükségük van a jelenvaló igazságra. Köszönjük szépen!

Testvéreitek a Generál Konferencia Irodalmi Osztályából

A RÉSZREHAJLÁS LEGYŐZÉSE

„Mert nincsen Isten előtt személyválogatás.” (Rm 2:11.)

„Isten nem ismer rangkülönbséget. Vele nincsenek társadalmi csoportok. Az Ő szemében az ember egyszerűen csak ember, akár jó, akár rossz. A végső elszámolás napján a pozíció, rang és vagyon egy hajszálnyit sem változtat bárkinek a helyzetén. A mindent látó Isten az alapján ítéli meg az embereket, hogy milyenek a tisztaságban, nemességben és a Krisztus iránti szeretetükben.” – CS 162.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 3. kötet, 304-309., 320-329. \(Ifjú igehirdetőhöz és feleségéhez – részletek\)](#)

Vasárnap

Október 27.

1. EGY MAGATARTÁSBELI PROBLÉMA

a. Melyik az a gyakori világi szokás, melyben bűnösök lehetünk, talán anélkül, hogy észrevennénk azt? [Jak 2:1-4](#).

„A szegényt ugyanúgy szívünkön kell hordoznunk, ugyanolyan figyelmet kell szentelnünk neki, mint a gazdagnak. Isten szemében büntény az a szokás, hogy a gazdagot tisztelik, a szegényt meg mellőzik és elhanyagolják. Akiiket körülvesz az élet mindennemű kényelme, és akiknek hízeleg és kedvében jár a világ, amiért gazdagok, azok nem érzik úgy szükségét az irgalmasságnak és gyengéd figyelemnek, mint azok, akiknek élete a nyomorral folytatott szakadatlan, hosszú küzdelem. Az utóbbiaknak kevés jutott az életben, hogy boldoggá és vidámmá tegyék őket, ezért nagyra becsülik az együttérzést és a szeretetet.” – 4B 551.

„Bár Krisztus gazdag volt a mennyei udvarokban, mégis szegénnyé lett értünk, hogy nyomora által mi lehessünk gazdagok. Jézus azzal tisztelte meg a szegényeket, hogy maga is osztozott szerény helyzetükben. Az Ő életéből meg kell tanulnunk, hogy hogyan bánjunk a szegényekkel.” – 4B 550.

b. Mit kell megértenünk azokkal kapcsolatban, akik szegények e föld javaiban, de gazdagok a hitben? [Jak 2:5](#).

2. HELYES ÍTÉLŐKÉPESSÉG ÉS MÉLTÁNYOSSÁG

a. Milyen kiegyensúlyozott megközelítési módot tanított Jézus a szegények segítségével kapcsolatban? Mk 14:3-9.

„Némelyek túlzásba viszik az adakozást és valójában ártanak az ínségeseknek azzal, hogy túl sokat tesznek értük. A szegény nem mindig iparkodik, ahogyan igyekeznie kellene. Bár nem szabad elhanyagolnunk és szenvedni hagynunk őket, mégis meg kell tanítanunk őket, hogy segítsenek magukon.

Ne feledkezzünk meg Isten ügyéről, hogy a szegények kössék le legfőbb figyelmünket. Krisztus egyszer nagyon fontos leckét nyújtott erről tanítványainak. Mikor Mária Jézus fejére töltötte a kenetet, az irigy Júdás a szegények mellett szállt síkra, zúgolódva azért, amit ő pazarlásnak nevezett. Jézus azonban ezekkel a szavakkal igazolta a tettet: 'Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jó dolgot cselekedett énvelem.' Valahol csak prédikálják ezt az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére.' Ezzel arra tanít az Úr, hogy Krisztust kell megtisztelnünk javaink legjavának az odaszentelésével. Ha teljes figyelmünket a szegények ínségének enyhítésére fordítanánk, akkor Isten ügyét hanyagolnánk el. Egyik sem fog szenvedni, ha Isten vagyonkezelői megteszik kötelességüket – mégis Krisztus ügye legyen az első." – 4B 550-551.

b. Milyen magatartást vártak el az ősi Izraelben azoktól, akik az igazságszolgáltatásban vettek részt? 3Móz 19:15; 5Móz 1:17; 10:17.

c. Hogyan kellene ma minden gyülekezeti tisztségben lévőnek megtanulni ezen alapelv alkalmazását? 1Pt 1:17; Kol 3:25.

„Akik egy-két emberre árasztják csak szeretetüket és figyelmüket, és mások rovására kedveznek nekik, azoknak egyetlen napra sem lenne szabad megtartani az állásukat a hivatalban. Ez a szentségtelen részrehajlás azok javára, akiket megkedvelnek és azok rovására, akik lelkiismeretesek, istenfélők, sőt értékesek is az Úr szemében, sértő az Istenre nézve. Azt kellene nekünk is megbecsülni, amit Isten tart nagyra. Isten előtt értékesebb a rejtett belső ember a maga zavartalan szelídségében és lelki nyugalmaiban, mint a külső ékesség, a gazdagság és a világi megtiszteltetés." – 3B 24.

3. HELYESEBB SZOKÁSOK KIALAKÍTÁSA

- a. Milyen szemrehányást tesz Jakab a hitvallók földi gondolkodású személyválogatásával kapcsolatban? Miért komoly probléma ez? [Jak 2:6-7](#).

„Isten téged emberek és angyalok előtt gyermekének ismert el, könyörögi tehát, hogy szégyent ne hozz 'arra a szép névre, amelyről neveztetek' (Jak 2:7). Isten képviselőjeként küld téged e világba, nyilatkozzék meg tehát az Ő neve életed minden egyes mozzanatában. Ez az imakérelem azt kívánja tőled, hogy Isten jellemével bírij. Csak akkor szentelheted meg és nyilatkoztathatod ki a világ előtt az Ő nevét, ha életed és jellemed Isten életét és jellemét szemlélteti. Mindezt pedig Krisztus kegyelmének és igazságának elfogadása által teheted meg.” – GH 95.

- b. Csak hogyan lehetünk győztesek, Krisztust helyesen képviselve? [Rm 2:11](#); [Péld 23:7](#). [Angolban [Péld 23:7](#) e.r.: „Ahogy gondolkodik az ember az ő szívében, olyan ő.”]

„Tanulmányozd figyelmesen az Isten-ember jellemét, és mindig tedd fel a kérdést: 'Mit tenne Jézus a helyemben?' Ez legyen mindenben a mércé. Ne keresd szükségtelenül azok társaságát, akik mesterkedésükkel gyengítenék jóra való törekvésedet, és lelkiismereteden foltot ejtenének! Semmi olyat ne tegyél idegenek között, az utcán, a járműveken vagy otthon, ami a gonoszság legcsekélyebb látszatát is keltheti! Tégy mindennap valami olyat, ami jobbá, szebbé és nemesebbé teszi azt az életet, amelyet Krisztus saját vérén vásárolt meg!

Mindig elvből cselekedj, sohasem az érzések sugallatára! Alázattal és szelídséggel mérsékelj ösztönös heveskedésedet! Ne légy felelőtlen és felszínes! Ne hagyja el ajkadat közönséges szellemeskedés! Még a gondolataidat se engedj zabolátlanul csapongani! Meg kell fékezni őket és foglyul ejteni, hogy engedelmeskedjenek Krisztusnak. Foglalkozzanak szent dolgokkal, és akkor Krisztus kegyelméből tiszták és igazak lesznek.

A tiszta gondolatok nemesítő hatását állandóan érzékelnünk kell. A lélek egyetlen védelme a helyes gondolkodás...

Legyen szokásod másokról jót mondani! Hangoztasd társaid jó tulajdonságait, és lásd meg a lehető legkevesebbet hibáikból és gyarláságaikból!” – NOL 491-492.

4. KIRÁLYI VISELKEDÉST TANÚSÍTANI

a. Mit hangsúlyoz a Szentírás keresztényi hitünk igazán lényeges összetevőjeként, és miért? Jak 2:8.

„Sok vallásánító azt állítja, hogy Krisztus eltörölte halálával a törvényt, és az embernek azóta nem kell megtartania azt. Egyesek súlyos ígának tartják, és a törvény szolgátságával szembeállítják az evangélium szabadságát.

A próféták és az apostolok azonban másképp látják Isten szent törvényét. Dávid ezt mondta: 'Tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem' (Zsol 119:45). Jakab apostol Krisztus halála után azt írta, hogy a Tízparancsolat 'királyi törvény', 'a szabadság tökéletes törvénye' (Jak 2:8; 1:25). A Jelenések könyvének írója pedig fél évszázaddal a keresztre feszítés után áldást hirdet mindazokra, 'akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba' (Jel 22:14)." – NK 415.

„Ha valaki átadja magát Krisztusnak, értelme a törvény uralma alá kerül. Csak a királyi törvény hirdet szabadságot a foglyoknak. Ha az ember egyesül Krisztussal, szabaddá lesz. Ha meghódol Krisztus akarata előtt, visszakapja tökéletes emberi mivoltát.

Nem él a bűn szolgátságában, és a szenvedélyek fölé emelkedik az az ember, aki engedelmeskedik Istennek. Az ember legyőzheti önmagát, legyőzheti saját hajlamait, győzelmet arathat 'a fejedelemségek', 'a hatalmasságok', 'ez élet sötétségének világbírói' és 'a gonoszság lelkei' felett, 'melyek a magasságban vannak' (Ef 6:12)." – NOL 131.

b. Az előítéletek, az elfogultság és a részrehajlás hogyan tehetik tönkre a Krisztusért való bizonyágtételünket? Jak 2:9.

„Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha vallásos meggyőződésünket nem tükrözi mindennapi életünk. Hitvallásunkkal – ha mégúgy hangoztatjuk is – nem mentünk meg senkit: sem magunkat, sem embertársunkat, ha nem vagyunk igazán keresztények. A jó példából minden hitvallásnál több áldást merít a világ." – KP 266-267.

5. BÖLCS TANÍTÁS KÖNYÖRÜLETTEL

- a. Mit kell emlékezetünkben tartanunk Isten erkölcsi törvényének megtartásával kapcsolatban, valamint arra vonatkozólag, amikor megosztjuk ezeket az igazságokat a következő nemzedékkel? Préd 12:1, 15-16; Jak 2:10-13.**

„Az ifjúság természeténél fogva szereti a szabadságot. Meg kell értetnünk velük, hogy a felbecsülhetetlen áldásoknak csak az Isten törvénye iránti engedelmségben örvendhetnek! Isten törvénye az igazi szabadság lehetőségét rejt magában. Feltárja és megtiltja azokat a dolgokat, amelyek lealacsonyítanak és rabszolgaságba döntenek bennünket, és így az engedelmeseknek felkínálja védelmét a gonosz hatalma ellen.

A zsolnári író így szól: 'És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem' (Zsol 119:45). 'A te bizonyosságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóim' (Zsol 119:24).

A rossz javítására irányuló törekvésünkben óvakodnunk kell az állandó hibakereséstől és a megrovástól, mert az állandó megrovás egyáltalán nem megújító, pozitív hatású. Sokan, és gyakran éppen azok, akik a legfinomabb lelkülettel rendelkeznek, képtelenek fejlődni a kíméletlen kritika légkörében. A virágok nem nyílnak ki a fagyos szélben!...

A dorgálás akkor érte el igazi célját, ha a rossz cselekedet elkövetőjét hibájának belátására vezettük, és akaratát megfeszíti a hiba helyesbítése érdekében. Ha ezt elérted, akkor utasítsd őt a bűnbocsánat és az erő forrásához, Jézushoz! Igyekezz arra, hogy megőrizze önbecsülését és bátorságát! Ébressz reményt szívében!

Ez a munka a legnehezebb, de a legszebb, amelyet valaha emberi lényre bíztak. A leggyengédebb tapintatra, a legfinomabb fogékonyságra, az emberi természet ismeretére, a mennyben született hitre és türelemre van szükség, hogy kész legyen dolgozni, vigyázni és várni. Olyan munka ez, amelynél nincs fontosabb!" – Nev 288-289.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miközben nekem sincs túl sok, mit kell felismernem másokkal kapcsolatban, akik még kevesebbel rendelkeznek?
2. Mennyire könnyű vak elfogultságot vagy igazságtalan előítéletet tanúsítani némely ember iránt?
3. Hogyan befolyásolják a gondolkodási mintáink azt, ahogyan másokkal bántunk?
4. Miért nevezhetjük Isten törvényét a szabadság törvényének?
5. Hogyan taníthatunk olyanokat, akik helytelenül gondolkodnak?

HIT ÉS CSELEKEDETEK

„Akarod-é pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt?” (Jak 2:20.)

„Noha a jócselekedetek egy lelket sem menthetnek meg, senki sem üdvözülhet azok nélkül.” – FW 111.

Javasolt olvasmány: [Tapasztalatok és Látomások, 226-228., 269-273. \(Az egyház és a világ egyesül; A rostálás\)](#)

Vasárnap

November 3.

1. HIT ÉS PÉLDAADÁS

a. **Miért létfontosságú, hogy tökéletes összhangban éljünk azzal a hittel, amit vallunk? 1Kor 4:9; 1Jn 5:3; Jak 2:14.**

„Ne csapja be senki magát azzal az elképzeléssel, hogy akkor is szent lehet, ha szántszándékkal áthágja Isten valamelyik kívánalmát. A tudatos vétkezéssel elnémitja Isten Lelkének bizonyoságtevő hangját, és elszakítja az embert Istentől.” – NK 421.

„Életünk bizonyoságtevése hirdeti a világnak, vajon hűek vagyunk vallott hitünkhöz, vagy sem? Világi barátaid szemében viselkedésed lebecsüli az Isten törvényét. Azt hirdeti neked, hogy ha úgy tetszik, engedelmeskedsz Isten törvényének, ha pedig nincs kedved, akkor nem. Hiszen az Isten törvénye bizonyos fokig kötelező az emberre, de hát elvégre is az Úr nem annyira szigorú a törvény parancsainak szabatos, pontos megtartását illetően, és akkor sem látogat meg szigorúan, ha olykor megszegjük azokat.

Sokan példára hivatkozva mentegetik magukat a szombatrontásukat illetően. Azt mondják, hogy ha ilyen jó ember, aki hisz a szombatünneplésben, világi foglalkozást űzhet, amikor a körülmények mintegy megkövetelik, akkor ők igazán kárhóztatás nélkül ugyanezt tehetik. Sokan vádolnak majd téged az ítéleten, akik téged tesznek felelőssé, hogy a te példára hágták át az Isten törvényét. Bár ez nem menti az ő vétkeiket, tanúságtételük mégis félelmetesen latba fog esni ellened.” – 4B 250.

2. A MENNY ÉS A FÖLD FIGYEL MINKET

a. Milyen példával mutatja be Jakab apostol a cselekedetek nélküli üres beszéd képmutató voltát? [Jak 2:15-17](#).

„A legékesebben szóló szentbeszéd, amit a Tízparancsolatról elmondhatunk, az, ha cselekedjük azokat. Tekintsük személyes kötelességünknek, hogy engedelmeskedjünk. Ennek a kötelességnek az elhanyagolása égbekiáltó bűn. Isten kötelezettséget hárít ránk, nemcsak hogy a magunk számára biztosítsuk a mennyet, hanem hogy másoknak is megmutassuk az utat – gondolkodásunkkal, önzetlen szeretetünkkel; hogy Krisztushoz vezessük közelebb azokat, akik a hatáskörünkbe kerülnek. Riasztó az elveknél az az egyedülálló hiánya, ami sok hitvalló keresztény életét jellemzi. Isten törvényének ez a semmibevevése kedvét szegi azoknak, akik elismerik a törvény szent követelményeit. Sok esetben pedig elriasztja az igazságtól azokat, akik máskülönben elfogadnák azt.” – 4B 58.

b. Mit jelent valójában a Krisztusban való őszinte hit? [Jak 2:18](#); [Mt 6:24](#).

„Az Úr szólít, és komolyan gondolja, hogy az embernek engedelmeskednie kell. Nem kérdezi meg, hogy nehezünkre esik-e vagy sem. Az élet és dicsőség Ura nem vette figyelembe, hogy neki mi kényelmes vagy kellemes, amikor maga mögött hagyta magas állását, hogy a fájdalmak Férfiává váljék, aki tudja, mi a szenvedés. Elfogadta a szégyent és a halált, hogy megmentse az embert az engedetlenségének következményeitől. Jézus azért halt meg, hogy bűneitől, nem pedig bűneiben mentse meg az embert. Az ember hagyja el tévelygő útját, hogy a Krisztus példájához tartsa magát, felvegye keresztjét, kövesse Őt magát megtagadva, és engedelmeskedjen Istennek, bármibe kerüljön is...

Ha igaz szolgálai vagyunk Istennek, akkor ne támadjon kísértés bennünk, vajon engedelmeskedjünk-e parancsainak, vagy a magunk világi érdekeit vesszük figyelembe. Ha az igazság hívóit nem tartja meg a hitük a mai aránylag békés napokban, akkor mi fogja megtartani, mikor a súlyos próba tör rájuk – amikor megjelenik a rendelet azok ellen, akik nem hajlandók imádni a fenevad képét, akik nem veszik fel jelét sem homlokukra, sem a kezükre? Ez a komoly idő nincs messze tőlünk. Ahelyett, hogy gyengékké és tétovázókká válnánk, Isten népének erőt és bátorságot kellene gyűjtenie a nyomorúság idejére.” – 4B 250-251.

3. TANULJUNK ÁBRAHÁMTÓL!

a. Milyen komoly figyelmeztetést kaptunk egy elrettentő lelkiállapotról vonatkozóan? [Jak 2:19](#).

„Sokan elfogadják, hogy Jézus Krisztus a világ Megváltója, ugyanakkor távol tartják Tőle magukat, nem bánják meg bűneiket és nem fogadják el Jézust személyes Megváltójukként. Hitük nem más, mint az elme munkájának és az igazság megítélésének eredménye, de az igazságot nem engedik szívükbe, ami megszentelhetné lelküket és átformálhatná jellemüket.” – 1Sz 357.

„Hihetitek a teljes igazságot, de ha nem ültetitek át életetekbe az elveit, hitvallásotok soha meg nem ment. Az ördög is hisz és reszket. Sőt lázasan tevékenykedik. Tudja, hogy csak rövid ideje van, azért száll le nagy haraggal, hogy a hitével összhangban szorgalmazza gonosz munkáját. Isten hitvalló népe azonban nem támasztja alá cselekedeteivel a hitét. Bár hiszik, hogy rövid az idő, mégis ugyanolyan mohón kapnak a világ kincsein, mintha a világ ezer évig úgy maradna, amint van.” – 2B 161.

b. Hogyan bátoríthat minket Ábrahám példája? [Rm 4:1-3](#); [Jak 2:20-22](#).

„Ábrahám hitt Istennek. Honnét tudjuk, hogy hitt? Cselekedetei bizonyították hitét, és a hite igazságul tulajdonított neki.

Ma is Ábrahám hitére van szükségünk, hogy bevilágítsa a körülöttünk sűrűsödő sötétséget, mely kirekeszti Isten szeretetének édes verőfényét és eltörpíti a lelki növekedést... Minden elvégzett kötelesség, minden Jézus nevében hozott áldozat túlaradó nagy jutalmat terem. Magában a kötelesség cselekvésében Isten szól és adja áldását.” – TII 221-222.

„Az ember hit által igazul meg, de cselekedetei által lesz megítélve és megjutalmazva.” – ST November 20, 1884.

„Krisztus igazságossága, életszentsége tiszta, önzetlen indítékokból fakadó, helyes tettekből és jócselekedetekből áll.” – 3B 528.

„Isten parancsainak megtartása megköveteli tőlünk a jócselekedeteket, a lemondást, az áldozathozatalt és a mások java iránti odaadást, nem mintha jótetteink magukban megmentenének minket, hanem mert semmiképpen sem üdvözülhetünk jótettek nélkül. Miután megtettünk mindent, amire képesek vagyunk, szóljunk így: Nem végeztünk többet, mint ami kötelességünk volt. Legjobb esetben is csupán haszontalan szolgák vagyunk, méltatlanok Isten akár legkisebb kedvezésére. Feltétlenül Krisztus legyen az igaz életünk és örömünk koronája.” – 3B 526.

4. BÁTORÍTÓ SZAVAK

a. Nekünk, akik hiszünk Krisztusban, hogyan tükröződjön vissza életünkben Ábrahám életének mintája? 1Móz 26:5; Jak 2:23-24.

„A hit gyümölcse a jó cselekedet. Ha az ember átadja Istennek akaratát és együttműködik Vele, miközben Ő munkálkodik szívében, akkor életében megvalósítja azt, amire Isten Szentlelke által készíteti, és ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, mely keresztre feszítette az élet és a dicsőség Urát. A hívőnek növekednie kell tapasztalatokban, azáltal, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és állandó engedelmesség által részesülünk a megigazulás áldásában.

A hit által megigazultaknak meg kell őrizniük az Úr útját. Ha az ember cselekedetei nincsenek összhangban hitvallásával, akkor az annak bizonyítéka, hogy nem igazult meg hit által. Jakab mondja: 'Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel és a cselekedetéből lett teljessé a hit' (Jak 2:22).

Az a hit, amely nem terem jó gyümölcsöket, nem igazítja meg a lelket.” – 1Sz 363-364.

b. Miként lehet bátorítani ma a pogányok közül megtérőket Ráháb, a párázna nő példájával, akiről azt olvassuk, hogy Isten megigazította őt? Jak 2:25; Zsid 11:31.

„Egy pogány asszony így tett bizonyágot a gonosz Jerikóban: 'Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön!' (Józs 2:11). Amit Jahvéról így megtudott, szabadulását jelentette... Nem egyedül az ő megtérése tanúsította, hogy Isten irgalmas azokhoz a bálványimádókhoz, akik elismerik isteni tekintélyét.” – PK 230.

„Mindazoknak, akik a kanaánita Ráhábhoz és a moábita Ruth-hoz hasonlóan, felhagyva a bálványimádással, az igaz Istent imádják, Isten választott népével kellett volna egyesülniük.” – KP 196.

„Nagy munkát kell végeznünk városainkban, és azokon a mezőkön, amelyek már érettek az aratásra. Figyelmünk minden irányba el lesz hívva, mert a bűnbánó lelkek mind a keresztyény, mind a pogány országokban fel fogják emelni szavukat segítségért. Az ént a legkisebb mértékben sem szabad felemelni; egyetlen biztonságunk az, ha Istenben bízunk.” – GCB April 1, 1895.

5. A GYŐZELEM KULCSA

a. Hogyan lehetünk győztesek Krisztusban? [Jak 2:26](#); [2Pt 1:3-4](#).

„Szükséges, hogy higgyünk Jézusban és abban, hogy általa üdvözülünk, de veszélyes arra a sokak által hangoztatott álláspontra jutni, mely szerint 'én már megmenekültem'. Sokan ezt mondták: 'Tégy jót és élsz!', azonban Krisztus nélkül senki nem tehet jót. Napjainkban pedig sokan ezt hangoztatják: 'Higgy, csak higgy és élsz!' A hit és a cselekedetek összetartoznak. Az Úr nem kevesebbet kíván a lélektől ma, mint amit Ádámtól kívánt a paradicsomban bűnbeesése előtt – tökéletes engedelmisséget, szeplőtelen, igaz életet. Isten kívánalma a kegyelem szövetsége idejében éppolyan komoly, mint amilyen a paradicsomban volt – összhangban lenni az Ő szent, igaz és jó törvényével... Senki ne higgye el azt a természetes szív számára oly tetszetős hazugságot, hogy Isten mindenképpen elfogadja az őszinteséget, és nem számít, milyen a hit, és az életmód mennyire tökéletlen. Isten tökéletes engedelmisséget kíván gyermekétől.

Ha a törvény kívánalmainak eleget akarunk tenni, akkor hitünkkel meg kell ragadnunk Krisztus igazságosságát, és azt a mi igazságunkként kell elfogadnunk. A Krisztussal való egység és az Ő igazságának hit által való elfogadása által képesítve leszünk arra, hogy Isten munkáját végezzük, hogy Krisztus munkatársai legyünk. Ha készséggel sodródtok együtt a gonoszság áradatával, ha nem működtök együtt a mennyei küldöttekkel a törvényszegés visszaszorítására a családban és a gyülekezetben, hogy az örökkévaló igazságosságban legyen részetek – akkor nincs hitetek. A hit a szeretet által működik és megtisztítja a lelket. A Szentlélek hit által munkálkodik a szívben, hogy megszentelje azt. Ez csak akkor lehetséges, ha az ember együttműködik Krisztussal... Naponta el kell változnunk a Szentlélek készítetése által, az isteni természet részesévé kell válnunk ahhoz, hogy részesüljünk Krisztus igazságosságában.” – 1Sz 343-344.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Ha állítom, hogy megtartom Isten parancsolatait, mit kell felismernem a befolyásomról?
2. Mi a menny kívánalma a keresztyén hívőkkel szemben?
3. Miért azonosítják gyakran Ábrahámot a hívők atyjaként?
4. Ismerőseim közül ki lehet egy megtért Ráháb?
5. Hogyan szerezhetek győztes keresztyén tapasztalatot?

IMÁDKOZZUNK MIELŐTT BESZÉLÜNK

„Tanítsatok meg és én elnémulok, s amiben tévedek, értessétek meg velem.” (Jób 6:24.)

„Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni. Az ösvényünkre ragyogó fény, a lelkiismeretünknek kedves igazság vagy el fogja ítélni és pusztítani lelkünket, vagy megszenteli és átalakítja azt. Túl közel élünk a próbaidő végéhez, hogy felületes munkával megelégedhessünk.” – 1B 291.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 2. kötet, 50-55., 314-318. \(Csípős nyelvek; Féktelen testrész\); Bizonyágtételek, 5. kötet, 55-59., 175-177. \(Fontos bizonyágtétel – részlet; Testvéri szeretet – részlet\)](#)

Vasárnap

November 10.

1. ÉNÜNK LECSILLAPÍTÁSA

a. Mit tartsanak szem előtt azok, akik mindig készek mások elnyomására? [Jak 3:1](#); [Mk 9:35](#).

„Isten mindenkit felelősnek tart a lelkét körülvevő légkörért, magával és másokkal szemben egyaránt.” – CT 102.

„Természetszerűen az emberek énközpontúak és önfejűek. Azonban az önzés eltűnik azok életéből, akik megtanulják azokat a leckéket, amelyeket Krisztus szeretne tanítani nekik. Az isteni természet részeseivé válnak, és Krisztus bennük él. Minden emberre hittestvérként tekintenek, akik hasonló törekvésekkel, képességekkel, kísértésekkel és próbákkal küzdenek, akiknek együttérzésre és segítségre van szükségük.

Soha ne alázzuk meg embertársainkat. Amikor azt látjuk, hogy hibát követtek el, tegyünk meg mindent, hogy segítsünk a tévedőknek, elmondva nekik a saját tapasztalatainkat – hogy amikor mi követtünk el súlyos hibákat, a türelem és barátság, kedvesség és segítőkészség, amelyet a munkatársaink tanúsítottak irántunk, hogyan adott nekünk bátorságot és reményt.” – ST May 11, 1904.

2. A JOBB MAGATARTÁS KIALAKÍTÁSA

a. Milyen feddés szól azoknak, akik keményen bánnak másokkal, ugyanakkor nem ismerik el saját tévedéseiket? Préd 7:20; Jak 3:2.er.

„Hát nem ismeritek fel saját fogyatékoságaitokat? Miért nem veszitek fel magatokra a hit, az igazság, a szentség teljes fegyverzetét? Vajon örködtök-e, ítélkeztek-e saját lelkületek, kedélyállapototok és szavaitok felett, ahogyan másoké felett, nehogy Istenre szégyent hozzatok, és igazságát helytelenül képviseljétek? Ítélnőképességetek javára szolgálna, ha megtennétek. Akkor az igazság, az élő Ige olyan volna, mint a csontjaitokba zárt égő tűz, mely tisztán, félreérthetetlen határozottsággal sugározna, és Krisztust szemléltetné a világnak...

Vajon akik mint nyomozók cselekedtek, látják-e álláspontjuk irányát, nevezetesen, hogy irányító, felügyelő hatalommá akarnak válni? Hol volt világos lelki látásuk? Hogyan ismerték fel atyjukfiának szemében a szálkát, míg a gerendát a saját szemükben észre sem vették?” – BP 295-296.

b. Mi bizonyítja, hogy valaki már elérte az erkölcsi tökéletességet? Egyedül hogyan lehetséges ez? Jak 3:2; 1Kor 13:5.ur.

„Ahol a rakoncátlan nyelv szentségtelen munkáját végzi, ott nem maradhat az Úr öröme.

A gyanakvók, akik gonoszt gondolnak és beszélnek hittestvéreikről, jusson eszükbe, hogy az ördög munkáját végzik. A gyülekezet minden tagja dolgozzon komoly eltökéltséggel, és imádkozzon segítségért, hogy meg tudja gyógyítani a beteg testrészt, a nyelvet. Mindenki érezze kötelességének és kiváltságának, hogy megjegyzés nélkül lépjen túl az apró ellentéteken és hibákon. Ne nagytűsük fel az apró hibákat, hanem gondoljunk a jóra, ami abban a személyben van. Valahányszor a hibákra gondolnak és azokról beszélnek, csak egyre nagyobbak lesznek. Hegyet csinálnak a vakondtúrásból. Ennek az eredménye önbizalomhiány és rossz érzések kialakulása lesz.” – AUC April 15, 1903.

„Kösetek szövetséget Istennel, hogy jól öröködjétek szavaitok fölött. 'Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzaboláznia' (Jak 3:2). Ne feledjétek, hogy a bosszútól lihegő beszéd sosem hozza magával a győzelem tudatát. Krisztus szóljon belőletek. Ne vesztésétek el az abból származó áldást, hogy nem gondoltok gonoszt.” – 7B 243.

3. A PROBLÉMA GYÖKERE

- a. **Mi az a negatív folyamat, ami akkor indul el, amikor haragot táplálunk valaki iránt? Mi az egyetlen módja, hogy elkerüljük ezt? Zsid 12:15; Jak 3:3-5.**
-
-
-

„Te csak melengetted magadban férjed ellen a bosszúságot; meg mások ellen is, akik megbántottak. Hanem azt már nem vetted észre, hogy te hol követtél el hibát, hogy a magad helytelen viselkedésével hol súlyosbítottad a helyzetet. Megkeseredett a lelked azok ellen, akik igazságtalanságot követtek el ellened, és te szemrehányásokkal, meg gáncsoskodással adtad ki magadból a mérget. Ez ugyan pillanatnyilag enyhített elnehezdedt szíveden, mégis tartós sebhelyet hagyott lelkeden. Kicsiny testrészt a nyelv, te mégis addig műveltél helytelen használatát, míg csak emésztő tűzzé nem vált.

Ezek a dolgok akadályozták lelki fejlődésedet. De Isten látja, milyen nehezedre esik türelmesnek, megbocsátónak lenned és tudja, hogyan szánakozzon fölötted és hogyan segítsen neked. Az Úr most azt várja el tőled, hogy újjáalakítsd életedet, kiküszöböld hibáidat. Azt várja, hogy az Ő kegyelme csillapítsa le megcsontosodott, hajthatatlan lelkületedet. Keresd Isten segítségét, mert békeségre és nyugalomra van szükséged a vihar, a viszály helyett. Krisztus vallása azt írja elő neked, hogy kevésbé cselekedjél ösztönszerűen és több legyen benned a megszentelt ésszerűségből és nyugodt megfontolásból.” – 4B 139.

- b. **Mit kellene felismernünk kimondott szavainkkal kapcsolatban? Jak 3:6.**
-
-

„Szavaid hirdetik, tetteid mutatják, hogy hol van a kincsed.” – 1B 698.

„F. testvérnő ösztönére hallgat, kákán is csomót talál és túlságosan sok a mondanivalója fivéreink és nővéreink ellen. Ez pedig zavart okoz bármelyik gyülekezetben.” – 2B 51.

„Akik szeretnek rágalmazni és hamis tanúságot tenni, ne feledjék, hogy Isten a tanúja cselekedeteiknek. Szennyes kezük nem lelketlen edényeket érint, hanem azok jellemét, akiket Krisztus a vérével vásárolt meg. A kéz, mely Bel-sazar falára róttá az írásjeleket, ma is pontosan feljegyzí az igazságtalanság és elnyomás minden tettét, melyet bárki elkövet Isten népe ellen.” – 5B 244-245.

4. MÉG HA VALÓS IS A VÁD

a. Milyen felhívást kaptunk egy napjainkban nagyon gyakran jelen lévő hajlammal kapcsolatban? Zsol 15:1-3; 1Kor 13:6.

„A nyelvről, mely kedvét leli a bajkeverésben, mely így szól: 'mondd el – majd én félremagyarázom', erről a nyelvről mondja Jakab apostol, hogy a pokoltól lángra lobbantva féleleti egész életutunkat. A csacsogó nyelv tűzcsóvákat szór mindenfelé. Mit érdeklí a pletyka terjesztőjét, hogy az ártatlant feketíti be! Nem szűnik meg gonosz munkájában, még ha azokban pusztítja is el a reményt és bátorságot, akik már amúgy is roskadoznak terhük alatt. Őt csak az érdekli, hogy kielégíthesse botrányt kedvelő hajlandóságát. Még hitvalló keresztények is behunyják szemüket az előtt, ami tiszta, becsületes, nemes, szép; és felszednek mindent, ami csak kifogásolható, kellemetlen, és azt kürtölik világgá.

Saját magatok tárjátok ki az ajtót a Sátán előtt. Megtisztelő helyet adtok neki a kivizsgálásaitokon, vagyis inkvizíciós összejöveteleiteken. De nem tiszteltétek az atyafi jellemének kiválóságát, amit hosszú évek hűséges szolgálatával alapozott meg. Irigy, bosszúálló nyelvek színezték ki tetteit és indítékait, hogy azután be tudják illeszteni a véleményükbe. A feketét fehérnek tüntették fel, a fehérét meg feketének. Ha pedig akadt, aki tiltakozott az állításaik ellen, akkor így szóltak: 'igazat mondtunk'. Még ha szerintetek igazat mondtatok is, az még nem teszi helyessé az eljárásokat. De még mennyire nem! Ha az Úr egyetlen csokorba fogná az összes jogosan ellenetek szegezhető vádat, és ostort fonna belőlük, több és súlyos sebet üthetne rajtatok, mint X atyafival ti tettétek. Úgy lehet beállítani még a tényeket is, hogy hamis benyomást keltsenek. Nincs jogotok hozzá, hogy összegyűjtsetek ellene minden mendemondát, hogy befeketítsétek a hírnevét, és elpusztítsátok a hasznavehetőségét. Ha az Úr ugyanazzal a lelkiüettel lenne irántatok, mint ti a testvéretek ellen, akkor irgalmatlanul el kellene pusztulnotok. Hát nem bánt a lelkiismeret? Attól tartok, hogy nem. Még nem jött el az ideje, hogy megtörjön ez a sátáni varázslat. Még ha X atyafi olyan is lenne, amilyennek lefestettétek – pedig tudom, hogy nem olyan –, akkor is tarthatatlan lenne az eljárások.

Ha meghallgatjuk a hittestvérünk elleni szemrehányást, akkor mi is szemrehányóak leszünk... [Idézve: Zsol 15:1-3.]” – 5B 57-58.

b. Az Úr előtt utálatos hét bűn közül mennyi vonatkozik a szavainkra? Péld 6:16-19.

5. FEGYVER, AMELY MEGSEBEZ

a. Hogyan és miért kellene elkerülnünk a pletykázkodás túlságosan általánossá vált szokását? [Jób 6:24; Péld 11:13; 26:20-22.](#)

„A pletyka özönét előzné meg, ha mindenki emlékezetében tartaná azt, hogy aki mások hibáit teregeti ki előtte, az az ő hibáiról is ugyanolyan szabad szájjal beszél majd mások előtt. Törekedjünk arra, hogy mindenkiről csak jót gondoljunk mindaddig, míg csak a tények nem kényszerítenek az ellenkezőjére. Nem kellene könnyen hitelt adnunk gonosz szóbeszédnek, melyek gyakran az irigység és félreértés torzszülöttei, és vagy a tények felfújásából, vagy egyes részeinek elhallgatásából erednek. Ha bebocsátjuk szívünkbe a féltékenységet és gyanút, azok, akár a tövis, szerteszt szórják magvaikat. Ha valamelyik testvér letér a helyes útról, elérkezett az idő, hogy igaz érdeklődést tanúsíts iránta. Fordulj hozzá szeretetteljesen, imádkozz vele és érte, és egy percre se feledd, milyen végtelen árat fizetett Krisztus a megváltásáért. Így a haláltól mentheted meg lelkét és bűnök sokaságát rejtheted el.

Egyetlen pillantás, hanghordozás, szó is lehet méreggel telített, mely szögesdrótként mélyedhet valaki szívébe, gyógyíthatatlan sebet ütve. Így kövezhet meg valakit a kételkedés, a szemrehányás, akit pedig jó munkára alkalmazhatott volna az Isten, így azonban csorba esett a tekintélyén, hasznavehetetlenné vált.

Némelyik állatfajnál, ha valamelyik megsérül, elesik, társai nekimennek és széttépik. Ugyanilyen kegyetlen lelkületet gyakorolnak még Krisztus nevét viselő férfiak és nők is. Álszent vakbuzgósággal köveznek meg olyanokat, akik kevésbé bűnösök, mint ők. Vannak, akik azért mutatnak mások hibáira és kudarcaira, hogy eltereljék magukról a figyelmet, vagy hogy Isten és az egyház ügyéért lelkesedőknek tartsák őket.” – 5B 58-59.

„Magasztosabb és nemesebb célokra kellene fordítani az időt, amit pazarlásnál is rosszabbal töltenek el, léha, felületes, rosszmájú pletykázással.” – 5B 176.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miért kellene legyőznöm azt a hajlamot, hogy mindenről véleményt mondjak?
2. Nevezd meg a keresztényi jellem egyik létfontosságú tulajdonságát, amit gyakran figyelmen kívül hagyunk!
3. Hogyan tekint Isten arra, amikor rossz hírbe keverjük hittestvéreinket mások előtt?
4. Mit kell megtanulnom a Zsoltárok 15. fejezetéből, és miért fontos ez?
5. Hogyan eshetek bele abba a bűnbe, hogy viszályt szítok a hittestvérek között, és miért kell ezt elhagynom?

GONDOLATAINK MEGVÁLOGATÁSA

„Mi módon szólhattok jókat, holott gonoszak vagytok? Mert a szívnek teljességéből szól a száj.” (Mt 12:34. m.r.)

„Imádkozz, mielőtt megnyitod a szádát, és akkor mennyei angyalok sietnek segítségére, hogy elúzzák a gonosz angyalokat, akik arra vezetnének, hogy szégyent hozz Istenre, gyalázatot az ügyére, és kárt okozz lelki életedben is.” – 2B 82.

Javasolt olvasmány: [Gondolatok a Hegyibeszédről, 129-132. \(Bírálat helyett mutass jó példát-részlet\)](#)

Vasárnap

November 17.

1. A MÉREG ELLENSZERE

a. Mit tanácsol Isten arra az esetre, hogyha gonosz lelkű emberek a világ rossz szokása szerint beszélnek velünk? [Jak 3:7-8; Zsid 10:38.](#)

„Mennyei angyalok szánakoznak J. testvéren, mivel sötétség veszi őt körül. Csaknem mindig a hitelenség és sötétség szavaihoz fordítja a fülét. E kettő folyton kételyeket kelt benne. A nyelv a gonoszság világa. 'A nyelvet senki meg nem szelídítheti, mert nyughatatlanul gonosz, és tele van halálos méreggel.' Ha J. testvér szilárdabban ragaszkodik Istenhez, ha meggyőződése lenne, hogy fenn kell tartania becsületességét Isten előtt, még ha életébe kerülne is, akkor felülről származó erőt nyerne. De ha eltűri, hogy a körülötte levő sötétség és hitelenség hasson rá – a kételkedés, a megkérdőjelezés, a sok beszéd – akkor maga is rövidesen teljes sötétség, kételkedés, hitelenség lesz, akkor nem lesz világossága, sem ereje az igazságban.

Ne képzelje, hogy ha barátaival való megalkuvásra törekszik, akiket keserűség tölt el az igazság ellen, akkor könnyebbé tudja tenni az életét. De ha az lesz a fő célja, hogy Istennek engedelmessédjék, kerüljön, amibe kerül, akkor segítséget és erőt fog nyerni. Isten szereti és szánja J. testvért. Ismeri minden tanácstalanságát, kedveszegettségét, minden keserű szavát. Az Úr mindent tud. Ha a testvér félreteszi hitetlenkedését, ha tántoríthatatlanul Isten mellett foglal állást, akkor hite a gyakorlás által megerősödik.” – 4B 237.

2. EGY KOMOLY DOLOG

- a. **Mi van megírva a megtévesztő és lázító beszédről? Hogyan imádkozunk, hogy győzelmet vívhassunk az élet ezen területén? Zsol 5:9-11.**
-
-

„A beszéd képessége Isten egyik nagy ajándéka az ember számára. A nyelv kicsiny testrész bár, mégis nagy a kiejtett szó hatalma. Az Úr kijelenti: 'A nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg.' A nyelv nemzetet támaszt nemzet ellen, háborúkat és vérontást okoz. Szavak nehezen oltható tüzeket gyújtottak már. Másrészt sok embernek okoztak boldogságot és örömet. Mikor azért szólunk, mert Isten azt mondja: 'Szóljátok nekik szavaimat,' szavaink okozhatnak megtérésre vezető bűnbánatot.

A beszéd képessége súlyos felelősséggel jár. Gondosan vigyázzunk rá, hiszen roppant erőt jelent a rosszra, csakúgy, mint a jóra.” – TII 66.

„Mikor kísértés tör rád, hogy szabad folyást engedj féktelen nyelvednek, jaj, ne feledd, hogy az angyal lejegyzí minden szavadat. Mind belekerül a könyvbe, és hacsak Krisztus vére ki nem mossa onnan, szembe kell nézned azokkal. Most még foltok éktelenkednek mennyei jegyzőkönyvedben, Isten mégis elfogadja az őszinte megtérést. Mikor haragosan szólnál, inkább ne tedd. Egyetlen szót se szólj.” – 2B 82.

- b. **Hogyan mutatják meg szavaink, hogy miként gondolkodunk és kik vagyunk? Jer 17:9; Mt 12:33-37; 14:6-8.**
-
-

„A társalgás tárgya megmutatja, hogy mi él a szívben. Az üres, közönséges beszéd, hízelgés, balga nevetgélést szolgáló élcelődés csak Sátán árucikkei: akik ilyen társalgásban vesznek részt, Sátán áruival kereskednek. Hallgatóikra ugyanolyan benyomást tesz, mint Heródesre, amikor Heródiás leánya táncolt előtte. Minden ilyen eljárást feljegyeznek a menny könyveiben, és azon az utolsó napon a bűnösök a maguk valóságában fogják látni. Majd akkor mindannyian felismerik benne az ördög, csábító, megtévesztő tevékenységét, mely arra irányult, hogy őket a széles útra vezesse, a tágas kapuhoz, amely romlásukra nyílik meg.” – BP 34.

3. TELJES SZÍV SZÜKSÉGES

a. Miért várható el a következetes beszéd a jelenvaló igazságban hívőktől? Jak 3:9-10. Milyen figyelmeztetést kaptunk, hogy kudarcot ne valljunk?

„Ha ápoljátok magatokban, ha szabályotokká teszitek a benyomást, hogy Isten mindent lát, mindent hall, amit tesztek, amit mondotok, és hogy az Úr feljegyzéseket vezet minden szavatokról és tettekről, és hogy ezekkel majd szembe kell néznetek, akkor mindenben, amit tesztek, amit mondotok, követni fogjátok a megvilágosodott és éber lelkiismeret parancsait. Akkor Isten dicsőségére használjátok nyelveteket, és áldás forrásává válik mind a magatok, mind a mások számára. De ha elkülönültök Istentől, mint eddig, vigyázzatok, nehogy a nyelvetek a gonoszság világának bizonyuljon, nehogy félelmetes kárhozzátást hozzon rátok, amiért emberek vesznek el miattatok.” – 4B 244.

b. Hogyan imádkozzunk, ami segíthet nekünk következetesebb gondolkodásban és beszédben? Zsol 86:11

„Mi történik akkor, ha a bibliai tudás, ismeret nem változtatja meg az illető szokásait, életmódját, hogy megegyezzen az igazság világosságával? A lélek harcol a test ellen, a test a lélek ellen. Valamelyik győzelmet arat. Ha az igazság megszenteli a lelket, akkor gyűlöli és kerüli a bűnt, mert Krisztus szívesen fogadott és megbecsült vendége. Ám Krisztus nem lakozhat megosztott szívben. Jézus és a bűn sosem társulhatnak.” – BP 71.

„Örködj és imádkozzál szüntelenül. Szenteld magadat fenntartás nélkül az Úrnak, akkor nem esik nehezedre őt szolgálni. Kétfelé húz a szíved. Ez az oka annak, hogy világosság helyett sötétség vesz körül. Most végzi körútját a kegyelem utolsó üzenete, ami Isten hosszútűrését és szánakozását bizonyítja. Jöjj el, most hirdetjük a meghívást: Jöjj el, mert minden készen vár. Ez a kegyelem utolsó hívása. Ezután már csak a megbántott Isten bosszúja következik.” – 2B 225.

„Teljes szívükből elkötelezett férfiakra és nőkre van most szükség. Krisztus ismételtlen megrostálta követőit, míg végül csak tizenegyen maradtak és néhány hűséges asszony. Vannak, akik visszahúzódnak, ha teherviselésre kerül sor, azonban ha a gyülekezet izzik, rájuk is átragad a lelkesedés. Énekelnek, kiáltoznak, elragadtatásba esnek, de figyeljük meg jól őket: amikor elül a lelkesedés, csak néhány megbízható Káleb lép az előtérbe, rendíthetetlen elvhűségről téve tanúbizonyságot. Ők a föld sója, amely nem vesztette el ízét.” – 5B 98.

4. A TISZTA FORRÁS VIZE

- a. Melyik alapelv mutatja meg, hogy csak az Isten kegyelméből megújult szív képes következetes cselekedeteket eredményezni? Jakab 3:11-12. Mondj néhány gyakorlati példát!

„A ruházat legyen rendezett és ápolt, a lakás legyen tiszta, erre minden szombatünnepelőnek szigorúan figyelnie kellene, mert furcsának tartják őket és figyelik a hibáikat! Befolyásunk legyen szent! Az általunk vallott szent igazságok az elfogadókat soha nem fogják lealacsonyítani, gorombává vagy nyerssé tenni, sohasem hanyagolják el önmagukat, és otthonuk sem lesz rendetlen. Ha az igazság elfogadjának szokásai lazák, akkor az igazság felemeli és alaposan megreformálja, megújítja őt. Az igazság ilyen hatása nélkül az ember nem érezheti annak megváltó erejét. A hanyag és rendezetlen ruha nem az alázat jele. Ebben a pontban némelyek meg lettek tévesztve. Az ember élete, tettei és szavai kinyilvánítják, hogy valódi alázat van-e benne vagy sem, és hogy öltözködése az igazi alázatának gyümölcse-e. Egy tiszta forrás nem tud adni édes és keserű vizet is. Meg kell tisztítani a forrást, és akkor a patak is tiszta lesz. Isten házát gyakran megszenteltetik a szombattartók gyermekei. Szüleik megengedik nekik, hogy az épületben rohangáljanak, játsszanak, beszélgessenek, elvegyék az emberek figyelmét és megmutatkozzon rosszaságuk, pontosan ott, ahol Isten tiszteletére gyűlnek össze. Láttam, hogy a szentek gyülekezetében szent csendnek kellene uralkodnia. Azonban az a ház, ahol Isten népe összegyűlik, gyakorta teljes Babilonná, a zűrzavar és a rendetlenség helyévé válik. Ez nem tetszik Istennek. Ha a szülőknek nincs vezetésük, és nem tudják irányítani gyermekeiket az összejöveteleken, akkor Isten jobban örülne, ha otthon maradnának rakoncátlan gyermekekkel. Inkább viseljék el annak veszteségét, hogy hiányoznak az összejövetelekről, mint hogy sokaknak bosszúságot okozzanak, és tönkre teszik az összejöveteleket. Még ha az otthonaikban felügyelet nélkül és ellenőrizetlenül is hagyják a szülők a gyermekeiket, az összejöveteleken akkor sem csinálhatnak amit csak akarnak. Kinek kell elszenvednie a veszteséget ebben az esetben? Természetesen a szülőnek. Nem akadályozhatják azokat, akik békeségben akarják tölteni az istentiszteletet.

Szülők, nektek kell elszenvedni a veszteséget ebben az esetben, ami talán majd arra vezet benneteket, hogy felismeritek és pótoljátok elhanyagolt kötelességeketeket. Amikor gyermekeidet Isten házába viszed, akkor meg kell értetni velük, hogy olyan helyen vannak, ahol Isten találkozik népével. Ebben a tekintetben nem látható olyan rend a szombatünnepelők között, mint a névleges egyházakban. Szülők, nagy feladatotok van. Otthon vedd kezedbe az irányítást és akkor Isten házában engedelmesek lesznek a gyermekek.” – 2SG 288-289.

5. BÖLCSESSÉGGEL ÉS ISMERETTEL MEGÁLDOTT

a. Miért vizsgáljuk meg belülről kifelé saját hozzáállásunkat – szívben, szóban és tetteiben? 2Kor 13:5.

„Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben vagytok-é? magatokat próbáljátok meg’ (2Kor 13:5). Vizsgáljuk meg alaposan lelkünket, természetünket, gondolatainkat, szavainkat, hajlamainkat, indítékainkat, tetteinket! Hogyan tudnánk értelemmel kérni amire szükségünk van, hacsak a Szentírás által meg nem vizsgáljuk egészségünk állapotát?” – 1Sz 83.

„Testvéreim, mire használjátok például a beszéd képességét? Megtanultatok-e annyira uralkodni a nyelveken, hogy aláveti magát megvilágosodott lelkiismereteteknek és szent jellemvonásaitoknak? Mentés-e beszédetek a léhaságtól, büszkeségtől, rosszindulattól, az álnokságtól és tisztátalanságtól? Hazugság nélkül álltok-e Isten előtt? Nagy a szó hatalma. Sátán igyekszik szolgálatában tartani a nyelvünket. Mi magunk nem tudjuk megfékezni, Isten kegyelme az egyetlen reményünk.” – 5B 129.

„Szellemi gyarapodásban lesz része annak, aki visszafogottság nélkül Isten Lelkének vezetésére bízta magát. Isten szolgálatában olyan iskolázottságra tesz szert, mely nem egyoldalú és hiányos, így nem egyoldalú jellemet eredményez. Krisztus iskolájában az ember kiteljesedett és kiegyensúlyozott jellemet formál. Az ingadozó akaratban és erőtlen jellemben megmutatkozó gyengeség vereséget szenved, mert szüntelen Istennek élve az ember olyan szoros kapcsolatba kerül Krisztussal, hogy gondolkodása azonos lesz az Övével. Krisztussal eggyé válva alapelvei tiszták és erősek lesznek. Értelmi képessége kitisztul, és Istentől jövő bölcsességről tanúskodik.” – 1Sz 310-311.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan reagáljak, ha rossz befolyású beszélgetéssel szembesülök?
2. Mit árul el az emberekről az ő beszédjük?
3. Milyen küzdelem folyik az ember gondolataiban? Hogyan lehet ezt megnyerni?
4. Milyen szokásaim/hajlamaim bizonyulhatnak tisztátalan víznek?
5. Hogyan és miért kell átalakítani azt, ahogyan beszélni szoktam?

A BÖLCS SZELÍDSÉGE

„Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek szelídségével.” (Jak 3:13)

„Meváltónk lenyűgözte az embereket tisztaságával és emelkedett erkölcsiségével, szeretete és szelíd jóindulata inspirálta lelkesedésüket. A legszegényebbek és alázatosabbak sem féltek közeledni Hozzá.” - ESz, 105.

Javasolt olvasmány: [Bizonyságtételek, 5. kötet, 123-131. \(Testvéri szeretet\)](#)

Vasárnap

November 24.

1. TÉVES „FELISMERŐ KÉPESSÉG”

a. **Mi az az egyértelműen rossz, amitől határozottan óvakodnunk kell? Miért? [Jak 3:14-15.](#)**

„Aki megnyitja szívét az ellenség sugallatainak, befogadva a gonosz gyanúsítgatásokat, ápolva a féltékenykedést, gyakran hamisan állítja be ezt a gonosz gondolkodást. Rendkívüli előrelátásnak, éleseszűségnek, felismerő képességnek mondván azt, amikor mások gonoszságát és alantas indítékait fedezi fel. Az ilyen azt képzei, hogy értékes ajándékban részesült, és eltávolodik testvéreitől, akikkel egyetértésben kellene élnie. Felkapaszkodik a bíró székébe és bezárja szívét az elől, akit tévedésben levőnek vél, mintha ő a kísértések fölött állna. Jézus eltávozik az ilyentől, és hagyja, hogy a maga csiholta szikrák fényénél járjon.

Egy se dicsekedjék többé közületek az igazság ellen, kijelentve, hogy erre a lelkületre szükség van, hogy hűségesen bánjunk a helytelenül cselekvőkkel és megvédjük az igazságot. Bárha sok az ilyen bölcsesség bámuloja, mégis igen csalóka és ártalmas. Nem felülről származik, hanem a meg nem újult szív gyümölcse. Eredője pedig maga a Sátán, a fő vádoló. Aki mást vádol, ne tulajdonítson magának éleslátást, hiszen ezzel a Sátán tulajdonságait öltözteti a világosság angyalának öltözékébe. Testvéreim, felszólítalak benneteket, tisztítsátok meg lelketek templomát mindattól, ami beszenneyez, mert ezek a keserűség gyökerei.” – TII 222.

2. MÉRGEZŐ VISELKEDÉS

a. Mi az irigység és viszály elkerülhetetlen eredménye? [Jak 3:16](#).

„Egyetlen személy az intézményben vagy gyülekezetben, aki testvéreiről gonoszul szólva enged szabad folyást szeretetnélküli gondolatainak, az emberi szív legalantasabb indulatait támaszthatja fel és a gonoszság olyan kovászt terjesztheti el, mely mindenkit megerjeszt, akivel érintkezik. Így a minden igazságos cselekedet ellensége ragadja el a győzelmet. Ez a folyamat hatásalanná teszi az Üdvözítő imáját, mikor esedezett, hogy tanítványai egyek legyenek, amint ő is egy az Atyával.” – TII 222.

b. Hogyan kommunikáljunk másokkal, szemben a lelkünk ellensége által gerjesztett emberi hajlamokkal? [Jn 13:34](#).

„Véleményt nyilvánítasz barátaid elveiről, megjegyzéseket fűzöl szokásaikhoz és modorukhoz, mikor még meg sem értetted álláspontjukat vagy munkájukat. A magad szemszögéből nézed a dolgokat, és kész vagy kérdésessé tenni vagy elítélni az útjukat, mielőtt minden oldalról elfogulatlanul szemügyre vennéd. Mivel nem ismered mások kötelességeit, ne tartsd felelősnek magad a tetteik miatt, hanem végezd a magad kötelességét, a többieket pedig bízd az Úrra. Őrizd meg lelkedet állhatatosan, törekedj békességre, nyugodt gondolkodásra, és éljen szívedben hálaadás...

Túlzottan érzékeny vagy. Ha valaki akár egyetlen szót is ejt, ami annak ellenkezőjét hagyná jóvá, amit teszel, már meg is sértődöttél. Azt képzeld, hogy téged támadnak, hogy védekezned kell, mentened életedet. Pedig mikor mindenáron menteni akarod, akkor veszíted el. Kötelesség vár rád: halj meg a magad számára, és műveld magadban a hosszútűrés szellemét.” – 2B 424.

„Az egymást gáncsoló és elítélő emberek megszegik Isten parancsolatait és bünt követnek el Isten ellen. Nem szeretik sem Istent, sem felebarátaikat. Testvéreim, takarítsuk el a bírálgatás, a gyanakvás és a panasz szeméjtét, és ne viseljük érző idegeinket bőrünkön kívül. Némelyek annyira érzékenyek, hogy lehetetlen érvelni velük. Arra vonatkozóan lehetnek érzékenyek, hogy mit jelent megtartanunk Isten törvényét, hogy vajon megtartjuk vagy megszegjük-e a törvényt. Isten ezen a téren szeretne érzékenyek látni bennünket.” – TII 222.

3. CSALÓDÁSOK KEZELÉSE

a. Mi van megírva azokról, akik szeretik Isten törvényét? Zsol 119:165.

„Verd ki fejedből, hogy rosszul bánnak veled, hogy ellened tesznek, hogy valaki erőszakoskodik veled, vagy akár árt neked. Hamis színekben látod a dolgokat. Sátán visz rá e torz szemléletekre.” – 2B 242.

„A világ szereti a bűnt, és gyűlöli az igazságot, ezért ellenségeskedett Jézussal. Mindenki, aki visszautasítja a végtelen szeretetet, a kereszténységet zavaró dolognak találja. Krisztus világossága elűzi a bűnöket takargató sötétséget, és a megújulás szükségessége nyilvánvalóvá válik. Akik alávetik magukat a Szentlélek befolyásának, azok saját magukkal kezdenek harcolni, míg akik a bűnhöz ragaszkodnak, azok az igazság és képviselői ellen háborúznak.

Így jön létre a viszály, és a nép megzavarásával vádolták Krisztus követőit. Valójában Istennel való közösségük miatt vonják magukra a világ gyűlölködését; Krisztus gyalázatát hordozzák. Azon az ösvényen haladnak, amelyen a világ legnemesebbjai jártak, nem szomorúan, hanem örvendezve, még ha üldözték is őket. Minden tüzes próba Isten eszköze megtisztításukra, amely egyre alkalmasabbá teszi őket a Vele történő együtt munkálkodásra. Minden ütközet az igazságért vívott nagy küzdelem részét képezi, és mindegyik nagyobbá teszi a végső győzelem örömét. Ezt szem előtt tartva hitük és türelmük próbáját inkább derűsen, mint rettegéssel fogadják, nem akarják elkerülni.” – JÉ 249-250.

b. Miről ne feledkezzünk el, még akkor sem, ha igazságtalanul bánnak velünk? Mt 5:11-12, 41; 1Pt 4:12-15.

„A gyülekezet feje, a győztesek leghatalmasabbja, a követőinek figyelmét ráirányítja saját életére, fáradozására, lemondására, küzdelmeire és gyötrelmeire, amit elviselt a keresztre feszítésre, a Kálváriához felvezető úton. Mindezeket az elutasítás, a kigúnyolás, a megvetés, a bántalmazás, a hazugság révén szenvedte el, buzdítva így a nyomdokaiban járókat arra, hogy a győzteseket megillető jutalomért haladjanak előre. A győzelmet a hit és az engedelmesség biztosítja. Alkalmazzuk magunkra, saját esetünkre Krisztus szavait.” – RH July 24, 1888.

4. FENTRŐL SZÁRMAZÓ BÖLCSESSÉG

a. Mi a mennyből származó bölcsesség legfőbb jellemzője? Miért elengedhetetlen ez számunkra? [Jak 3:17.er](#); [Mt 5:8.](#)

„Isten városába nem juthat be semmi tisztátalan. Minden lakójának már itt a földön tiszta szívűnek kell lennie. Aki Krisztustól tanul, az mindinkább megveti a hanyag magaviseletet, az ízléstelen kifejezéseket és a goromba gondolatokat. Akinek szívében Krisztus él, annak gondolkodásában és erkölcsiségében tisztaság és nemesedés fog megnyilatkozni.

Azonban Krisztus szavainak – 'Boldogok, akiknek szívük tiszta' – sokkal mélyebb a jelentése, mint annak, amit világi értelemben 'tisztának' neveznek. E tisztaság alatt értjük az „érzékiségtől, az élvhajhásztól, a tisztességtelen szándékoktól, a büszkeségtől és az önzéstől való mentességet. Legyünk alázasak, önzetlenek és tiszták, akár a gyermekek!” – GH 28.

b. Mire kell összpontosítanunk a Krisztus visszajövetelére való felkészülés során? [1Jn 3:2-3.](#)

„Mindennapi tapasztalatainkban... felismerhetjük gondviselését, jóságát és részvétét. Felismerhetjük Őt Fiának jellemében is. Isten Lelke feltárja az Atyára és Fiára vonatkozó igazságokat értelmi és érzelmi világunk előtt. A tiszta szívűek meglátják és felismerik Istenben Üdvözítőjüket, és miközben jellemének szépségét és tisztaságát szemlélik, arra törekszenek, hogy kép-mását visszatükrözzék. Felismerik benne Atyjukat, akinek legforróbb vágya, hogy megtérő fiát átölelje. Kimondhatatlan öröm és gyönyör tölti be szívüket.

A tiszta szívűek felismerik Istent hatalmas kezének művei által, a természet szépségeiben, amelyek a világegyetemet betöltik. Még világosabban olvashatják azonban irgalmasságának, jóságának és kegyelmének kinyilatkoztatásait írott Szavában. Isten gyermekei előtt feltáruznak azok az igazságok, amelyek a bölcsék és okosok előtt rejtve maradnak. Az igazság szépsége és nemessége – amelyet e világ bölcsei fel nem ismernek – mindjobban kibontakozik azok előtt, akikben gyermeki vágy él Isten akaratának ismeretére és teljesítésére. Akkor ismerjük fel az igazságot, amikor magunk is részeseivé válunk az isteni természetnek.

A tiszta szívűek már ebben az életben is Isten jelenlétének tudatában élnek...” – GH 30.

5. A TÖBBI FONTOS JELLEMZŐ

- a. **A tisztaság mellett nevezd meg a Mennyből származó bölcsesség következő öt jellemzőjét – amelyek nélkül a befolyásunk romlik! Jak 3:17. k.r.**

„Szükség van Krisztus kedvességére, udvariasságára, szelídségére és aláztatosságára. Sok értékes képességgel rendelkezel, amelyeket tökéletesíthetsz a legmagasabb szolgálatra, ha Istennek szenteled magad. Érezned kell annak szükségét, hogy kedvesen és udvariasan közeledj testvéreidhez, nem pedig keményen és szigorúan. Nem veszed észre, milyen kárt okozol az éles, uralkodó lelkülettel velük szemben. A konferencia lelkészei elkeserednek, elveszítik a bátorságukat, amely akkor lenne, ha tiszteletet, kedvességet, bizalmat és szeretetet tanúsítanál feléjük. A viselkedésseddel elválasztottad testvéreid szívét magadtól, így tanácsod nem volt túl nagy hatással rájuk.” – ChL 6-7.

„Ha pedig nem sikerül, amit akarsz, veszély környékezik, hogy elcsüggedj, nyugtalanodj, és máshová kíváncsozz. Messze kerüld el a gáncsoskodást és az erőszakoskodás szellemét. Tartsd távol magadat mindennemű vádaskodó lelkülettől. Nem Istennek tetsző, ha nagy tapasztalattal rendelkező szolgálói közül bárkiben ez a szellem található. Helyes, ha alázat és belső szépség díszíti a fiataalt, ha lobogó lelkesedés lángol lelkében. De igen visszataszító, sőt felháborító, ha elhamarkodó, túlbuzgó és megbélyegző lelkület nyilvánul meg olyan fiatalokban, akiknek alig néhány éves tapasztalat áll a hátuk mögött. Semmi olyan sebesen meg nem semmisíti a jó munkáját, mint ez a viselkedés. A türelem, jóság, gyöngédség, hosszútűrés, mindent remélés, haragra nem gerjedés, mindent eltűrés, mindent elviselés – eme gyümölcsök teremnek a szeretet nemes, mennyei eredetű fáján. Ez a fa, ha öntözik, örökzöldnek bizonyul. Ága nem szárad el, levele nem fonnyadozik. Ha folyvást a menny harmatja öntözi, hervadhatatlan és örök marad.” – 2B 134.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mikor érzek kísértést arra, hogy megítéljem az indítékokat, és ezt felismerő képességek nevezem?
2. Hogyan sérti meg Isten parancsolatait az a szokás, hogy kritizálunk másokat?
3. Ha bántóan viselkednek velem szemben, akkor mire kell visszaemlékezmem?
4. Mit jelent „tisza szívűnek” lenni?
5. Hogyan válhatok megközelíthetőbbé – meggyőzhetőbbé?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS A Kolumbiai Unió központja részére

2024. december 7.
szombat

Kolumbia egy dél-amerikai ország és jelenleg több mint 51 millió lakosa van. Az iparágai közé tartozik a kőolaj, a feldolgozóipar, a textilipar, az építőipar, a mezőgazdaság, a bank-szektor és a szolgáltatások. A lakosság 73%-a katolikus, 9,1%-a nem keresztény vallású, 6,9%-a evangélikus, 6,5%-a nem vallásos, 2,9%-a protestáns, és 0,9%-a ateistának vallja magát. Ez a helyzet nagy kihívást jelent Isten gyülekezete számára.

Az 1960-as években a harmadik angyal üzenete érkezett Kolumbiába, miközben az ország erkölcsi pusztulásban szenvedett a polgárháború miatt. A zűrzavar közepette 1971-re, amikor az egyházat hivatalosan bejegyezték, elértük a 100 tagot. Akkoriban a munkások kevesen voltak, de soha nem hiányzott belőlük a bátorság és az elszántság, hogy mindent odaadjanak a szeretett ügyért. Mindig értékelni fogjuk azoknak a pásztoroknak és lelkészeknek a támogatását, akik hazájukat és kényelmüket elhagyva, örömmel jöttek, hogy segítsék a kolumbiai munkát és teljes szívvel elkötelezték magukat az üzenet itteni terjesztésére.

Isten kegyelméből 2006-ban megalakult a Kolumbiai Unió, amely ma már három területtel rendelkezik. Unió központunk a Santander állambeli Barbosa település vidéki területén található.

Hittestvéreink részére és akiket egyre jobban érdekel az igazság, sürgős szükség volna a meglévő létesítmények bővítésére. Jelenleg van egy vidéki területünk, ahol irodánk, misszionárius iskolánk és multimédiás részlegünk működik. Itt szervezünk konferenciákat, szemináriumokat és lelkigyakorlatokat is a tagjaink és az üzenet iránt újonnan érdeklődők számára.

Az infrastruktúra egy része már kiépült ezen az ingatlanon, és jelenleg is folyamatban van további létesítmények létrehozása, de ezek befejezéséhez nincs elegendő forrásunk. Ezért kérjük gyülekezetünk világméretű családjának nagylelkűségét. Bőkezű felajánlásaid támogatása lehetővé teszi számunkra, hogy megfelelőbb létesítményeink lehessenek az Úr ismeretére éhező lelkek szolgálatára.

Nagyra értékeljük adományaitokat. Csak az örökkévalóság fogja tudni megmutatni, hogy mennyi jó származott felajánlásaitokból.

Hittestvéreitek a Kolumbiai Unióból

VISELKEDÉSI PROBLÉMÁINK LEKÜZDÉSE

„Engedelmeskedjete azért az Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.” (Jak 4:7)

„A tiszta, megszentelő igazság iránti szeretet, a drága Megváltónk iránti szeretet könnyebbé fogja tenni a diadalmaskodás nehéz munkáját.” – 4B 38.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 3. kötet, 39-47. \(Világiakkal való meghitt barátkozás\)](#)

Vasárnap

December 1.

1. ÖNZETLENÜL IGAZSÁGOS

a. **Mi az utolsó két tulajdonság a mennyből származó bölcsesség jellemzőinek listájában? [Jak 3:17. u.r.](#)**

„Ezt a megkülönböztetést nem szabad a kivételezés szellemében gyakorolnunk. Ne adjunk helyet annak a lelkületnek, mely ezt jelentené: 'Te is kedvezel nekem és én is kedvezek neked.' Hiszen ez megszenyített, földi elv, mely nem Istennek tetsző. Azért kedvezzünk valakinek, azért dicsérjük, hogy mi nyerjünk vele? Ez nem más, mint hogy azért kivételeznünk egyesekkel, hogy mi is előnyhöz jussunk. Ez nem más, mint hízélgéssel vívni ki jóakaratot, hogy többre tartsanak minket, mint azokat, akik ugyanúgy méltók rá.” – 4B 221-222.

„Istennek nem tetszik az a hanyag lelki munkálkodás, melyet a gyülekezetben végeznek. Az Úr elvárja intézőitől, hogy mikor intenek és helyreigazítanak, akkor igazak és hűségesek legyenek. Ki kell űznünk a gonoszsgot az Isten szavában leírt szabály, nem pedig a maguk elképzelései és ötletei szerint. Nem szabad durva módszereket használniuk, sem semmiféle igazságtalan, elhamarkodottságból fakadó munkát végezni. A gyülekezetnek az erkölcsi tisztátalanságtól való megtisztítására irányuló erőfeszítését feltétlenül Isten útján kell végeznetek. Ez a fáradozás semmi esetre se legyen részrehajló és álszent. Ne legyenek kedveltek, akik bűnét kevésbé bűnösöknek tartják, mint a többiekét. Jaj, mennyire szükségünk van valamennyiünknek a Szentlélek keresztségére. Akkor majd mindig a Krisztus elgondolása szerint fogunk viselkedni, nyájasan, irgalmasan, megértéssel, szeretetet tanúsítva a bűnös iránt, bár tökéletesen gyűlölve a bűnt.” – 1KB 169.

2. HELYESEN KÉPVEISELNI KRISZTUS

a. Hogyan lehet Krisztust megfelelően ábrázolni a beszédünkben? Jak 3:18.

„Lehetséges ajkunkkal megvallanunk, tetteinkkel megtagadnunk Őt. Ha a Lélek gyümölcsei láthatók életünkben, akkor Krisztust valljuk. Ha mindent elhagyunk Krisztusért, életünk alázatos, beszélgetésünk mennyei, viselkedésünk kifogástalan lesz. Ha bennünk él az igazság hatalmas, tisztító hatása, és Krisztus jelleme megtestesül életünkben, akkor megvalljuk Őt. Ha az örök élet szavai vannak elhintve szívünkben, akkor annak igazságosság és béke a gyümölcse. Megtagadhatjuk életünkkel Krisztust, ha megtűrjük magunkban a könnyű élet vagy a magunk szeretetét, ha bohóckodunk és tréfálkozunk, ha a világ megtisztelésére vágyunk. Megtagadhatjuk Őt megjelenésünkkel, a világhoz alkalmazkodással, hivalkodó külsővel, költséges öltözékekkel. Csak szakadatlan örökésszel és kitartó, csaknem szüntelen imával tudjuk életünkben visszatükrözni Krisztus jellemét, és az igazság megszentelő hatását. Sokan türelmetlen, féktelen lelkületükkel elúzik családjukból Krisztust. Az ilyeneknek van mit legyőzniük e téren.” – 1B 303.

b. Mik azok a megszokott emberi hajlamok, amiket igazán le kell küzdeni, amelyek a mindennapi életbe is begyűrűznek? Miért? Jak 4:1–3.

„Szomorú, ha elégedetlenek vagyunk környezetünkkel vagy körülményeinkkel, melyekbe Isten helyezett, ahol látszólag szerények és jelentéktelenek a kötelességeink. Utálod a szerény kötelességeket, nyugtalan, izgága és elégedetlen vagy. Mindez önzésből fakad...”

A szüntelenül panaszkodó hitvalló keresztények, akik azt hiszik, hogy bűn az elégedettség és a vidám arc, nem rendelkeznek valódi hittel.” – 3B 334.

„Ha olykor kétszer annyi ételt fogyasztanék, csak mert ízlik, hogyan borulhatnék Isten elé, hogyan kérhetném, hogy segítsen meg az írásban, mikor semmi értelmes dolog eszembe nem jutna a túl sok evéstől? Megkérhetném-e Istent, hogy tegyen valamit a gyomromra nehezedő, szertelen teherrel? Ez az Úr gyalázása lenne. Ezzel arra kérném, hogy szentesítse bűnös étvágyamat. Manapság épp annyit fogyasztok hát, amennyit helyesnek tartok, és akkor meg merem kérni az Urat, hogy segítsen, hogy eleget bírjak tenni az általam bízott feladatnak.” – 2B 373.

„Mikor Krisztus vallása az Úr a szívben, mikor a lelkiismeret jóváhagy, akkor béke és boldogság uralkodik benne. Bárha kellemetlenség és baj vesz is körül, mégis fény ragyog benn a lélekben.” – 4B 47.

3. A SZOKÁSOS CSAPDÁK ELKERÜLÉSE

a. Melyik alapelv elengedhetetlenül fontos a Krisztussal való igaz kapcsolatban, szemben a pusztán felszínes hittel? [Jak 4:4.](#)

„Akik felemásan kezdik keresztény életüket, azokat végül az ellenség oldalán látjuk, bármi legyen is eredeti szándékuk. Halálnál súlyosabb, ha valaki hitehagyó. Isten ügyének árulója lesz; hiszen ez az örök élet elvesztését jelenti.

A felemásan gondolkodók a Sátán legjobb szövetségesei. Bármilyen kedvező véleménnyel vannak is magukról, mégis alakoskodó képmutatók. Aki hűséges Istenhez és az igazsághoz, annak szilárdan állást kell foglalni az igazság mellett, mert ez a helyénvaló. Megszenteletlenekkel kötni szövetséget, és mégis hűségesnek maradni az igazsághoz, egyszerűen lehetetlen. Nem egyesülhetünk a magukat szolgálókkal, a világi terveken fáradozókkal anélkül, hogy el ne veszítenénk kapcsolatunkat a mennyei tanácsadóval. Kiszabadíthatjuk magunkat az ellenség csapdájából, de csak megtörten, megsebezve és lelki életünk eltörpülése mellett.” – RH April 19, 1898.

b. Miért szükséges az irigység minden egyes részét felszámolnunk? [Jak 4:5-6.](#)

„Saul jellemének nagy fogyatékosága az volt, hogy szerette a hízélgést. Ez a jellemvonás teljesen úrrá lett cselekedetein és gondolatain, és ezután minden cselekedetét a dicsvágy mozgatta, sőt az igazságot és az igazságtalanságot is a nép kegyének mértékével mérte. Aki pedig Isten helyett az embereknek akar tetszeni, az soha nincs biztonságban!” – PP 604.

„Így lassan teljesen úrrá lett felette az irigység, amely saját életét nyomorulttá tette, Dávidét pedig állandóan veszélyeztette. Ugyanaz az ellenséges érzület hatalmasodott el rajta, amely Kain szívét öccse, Ábel ellen ingerelte, mert Ábel cselekedetei igazak voltak és őt Isten szeretetével tüntette ki, míg az ő cselekedetei gonoszok voltak, és Isten nem áldhatta meg őt. Az irigység a bűnbeesés gyermeke. Ahol dédelgetik, csakhamar gyűlöletté nővi ki magát, majd bosszút szomjazva másnak az életére tör.” – PP 605.

„Az Isten iránti engedelmisség, szeretet és hála verőfényt nyújt a szívnek, még ha megannyira felhős is a napunk... Lemondás és Krisztus keresztje áll előtte. Válladra emeled-e a keresztet?” – 4B 47.

4. FIGYELEM ÉS ALÁRENDELŐDÉS

a. Mi az a fontos dolog, amely valódi, tartós győzelmet biztosít számunkra Krisztusban? Jak 4:7.

„Sokan ráébrednek arra, hogy meg kell békülniük Istennel, és azután szükségletük felismerésével és a szívük megváltoztatása iránti vágyakozással megkezdődik a küzdelem. Ez nagy erőfeszítést követel, hiszen le kell mondanunk akaratuokról, talán még szeretetük vagy törekvéseik választott tárgyairól is. Ezért sokan habozni kezdenek, tétovázni, majd visszafordulnak. De minden igazán megtért szívnek meg kell vívnia ezt a harcot. Küzdenünk kell a kísértések ellen kívül is, belül is. Le kell győznünk, meg kell feszítenünk bűnös kívánságainkat. Ekkor születik meg lelkünk Krisztussal kötött szövetsége. Amint a száraz, látszólag élettelen ágat beoltják az élő fába, úgy válhatunk mi is az igaz Szőlőtő venyigéivé. Krisztus minden követője olyan gyümölcsöt terem majd, amelyet Ő termelt. Miután ez a szövetség létrejött, továbbra is csak szüntelen, buzgó igyekezettel lehet megőrizni azt. Krisztus a hatalmával tartja fenn és őrzi ezt a szent kapcsolatot, de a támogatásra szoruló, önmagában tehetetlen bűnösnek is lankadatlan törekvéssel kell megtennie a magáét, nehogy az ellenség könyörtelen, alattomos támadása elválassza őt Krisztustól.

A keresztyény örködjék szüntelenül, virrasszon lelke minden bejárata fölött, ahol az ellenség hozzáférhetne. Imádkozzék Isten segítségével, egyúttal eltökélten álljon ellen minden bűnös hajlamának. Bátorsággal, hittel és kitartó fáradozással győzni tud. De el ne feledje, hogy a győzelemhez Krisztusnak kell benne lakoznia, neki pedig Krisztusban.” – 5B 40.

b. Hogyan ismétli Pál Jakab magyarázatát a keresztyényi élet lelki erejéről? Rm 6:6–11.

„A világias gondolkodás, az önzés és az irigység felemésztették Isten népében a lelkiséget és az életet.” – 1B 141.

„Sokkal szilárdabb hitre, lángolóbb odaadásra van szükségünk. Haljunk meg magunk számára, gondolatainkban és szívünkben pedig műveljük az Üdvözítő imádó szeretetét. Mikor teljes szívvel keressük az Urat, megtaláljuk Őt, és szívünk izzani fog szeretetétől. Magunk és önzésünk jelentéktelenségbe süllyed, és Jézus lesz mindig mindenünk...”

Húzódjunk közel Istenhez. Váljunk munkatársaivá, másképp gyenge és hibás lesz minden, amibe fogunk.” – 4B 51.

5. ÁLLJ MEG EGY BUZGÓ IMÁRA

- a. Milyen biztosíték és felhívás buzdít mindenkit küzdelemre a saját gonosz hajlamai ellen? [Kol 3:1-3](#); [Jak 4:8-9](#).

„Az emberek képtelenek felismerni az igazságot, míg a világ tartja fogva szeretetüket. A világ befurakodik közéjük és Isten közé, ködösíti látásukat. Annyira elzsibbasztja képességeiket, hogy lehetlenné válik számukra a szent dolgok felismerése. Isten felhívja őket: „Tisztítsátok meg kezeteket ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveteket ti kétszívűek. Szomorkodjatok és gyászoljatok és sírjatok; a ti nevetésetek gyászra forduljon, és örömetök szomorúságra.’ Akik beszennyezték kezüket a világ szennyével, tisztítsák meg magukat, annak mocskától. Akik azt képzelik, hogy a világot szolgálva, mégis szerethetik Istent, azok hamisan érvelnek. Nem szolgálhatják Istent és a mammont. Ezek felemás gondolkodásúak. A világot szeretik, teljesen elveszítik Isten iránti kötelességük tudatát, és mégis Krisztus követőinek vallják magukat. Nem tartoznak se ide, se oda. Ha az igazság tiszta elvei iránti engedelmisséggel meg nem mossák kezüket, és meg nem tisztítják szívüket, mindkét világot el fogják veszíteni.” – 1B 530-531.

- b. Mi fog történni, ha alázattal meghajolunk Isten előtt? [Zsol 34:19](#); [1Pt 5:6-7](#).

„Ha megalázod magad Isten előtt, ha bevallod vétkeidet és teljes szívvel visszatérsz hozzá, akkor boldog lehet a családod. De ha nem hallgatsz a jó szóra, hanem a magad feje után mész, akkor nem lehetsz boldog.” – 2B 303.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Ha mélyen kutatom belső indítékaimat, akkor milyen területeken lehetek képmutató?
2. Nevezzen meg néhány módot, amikor szavaink túl gyakran tévesen mutatják be Krisztust!
3. Milyen értelemben a hit súlyos megtagadása és Isten megsértése az irigység?
4. Miért kell önmagam számára halottnak lennem ahhoz, hogy Krisztusban élhessek?
5. Hogyan foglal össze ez a lecke néhány valós problémát, amelyeket le kell küzdenem?

A SZERÉNYEBB LÁTÁSMÓD

„Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.” (Jak 4:10)

„Amikor az engedelmesség alázatos ösvényét követjük, akkor egy menny felé vezető fényes ösvényt hagyunk magunk után mások számára, hogy ők is azon haladhassanak. Kiváltságunk, hogy mélyebb tapasztalatokat szerezhessünk Isten dolgaiban.” – ST March 17, 1890.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 2. kötet, 41-44. 678-686. \(Elsőszülöttség áruba bocsátása-részlet; Földi kincsek átruházása\)](#)

Vasárnap

December 8.

1. A TÉVES MEGÍTÉLÉS

a. **Mi az a rendkívül káros szokás, amit feltétlen el kell hagyniuk azoknak, akik vallják, hogy szeretik hittestvéreiket? Miért? [Jak 4:11-12.](#)**

„Nem tekinthetjük csekély dolognak, amikor másokról rosszat mondunk, vagy pedig magunkat tesszük meg embertársaink indokainak és cselekedeteinek bíráivá.” – PP 347.

„Aki valódi és értékes erkölccsel bír, az nem arra törekszik, hogy úgy teremtsen magának helyet, hogy gonoszt gondol és beszél másokról, vagy lebecsül másokat. Minden irigységet, minden féltékenységet, minden gonosz beszédet és minden hitetlenséget félre kell tenniük Isten gyermekeinek.” – OHC 234.

„Minden gyülekezet komolyan igyekezzen kiirtani a gonosz beszédet, a bíráló lelkületet, mint olyan bűnöket, amelyek termése a legrosszabb a gyülekezetben. Mint magának Sátánnak cselekedete, úgy essen megrovás alá a szigor és a hibakeresés. A gyülekezet tagjaiban bátorítanunk és erősítenünk kell a kölcsönös szeretetet és bizalmat. Isten félelméből és embertársai szeretetétől készítette mindenki zárja be a fülét a pletyka és a megszólás előtt. Irányítsd a mesék hordozóját Isten szavának tanításához. Szólítsd fel, hogy engedelmeskedjen a Szentírásnak, vigye kifogásait nyílegyenesen azokhoz, akikről úgy véli, hogy tévelyegnek. Ez a következetes viselkedés fényt hozna a gyülekezetbe, és a vétkek özöne előtt zárná be az ajtót. Isten megdicsőülne, és sok lelket megmenthetnénk.” – 5B 442.

2. A VILÁGOSSÁG KELLŐ MEGBECSÜLÉSE

a. Mit tartunk szem előtt, amikor tervezünk valamit? Zsol 16:8; Jak 4:10, 13-16.

„Minden reggel első dolgokat legyen magatokat Istennek felajánlani. Így imádkozzatok: "Fogadj el Uram, a te tulajdonodra! Összes terveimet lábaidhoz teszem. Használd fel ma is szolgálatodra! Maradj velem és engedd, hogy minden munkámat tebenned végezzem!" Ez mindennapi kötelességetek legyen. Minden egyes reggel újból szenteljétek magatokat az Úrnak. Összes terveiteket néki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel Istennek napról napra életeketet, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.” – JVÜ 68.

b. Mutasd be mindannyiunk ünnepélyes felelősségét és elszámoltathatóságát az élet minden területén biztosított mennyei világosságért! Jak 4:17; Mt 12:31-32.

„Nem Isten vakítja meg az embereket, nem Ő keményíti meg szívüket. Ő világosságot küld, hogy kijavíthassák hibáikat, biztos útra vezeti őket. Ennek a világosságnak az elvetése miatt vakul meg a szem, keményedik meg a szív. A folyamat sokszor fokozatos, szinte észrevehetetlen. Az ember Isten igéjéből kapja a világosságot, szolgálói által vagy Lelkének ereje által, - ám ha ezt a fény sugarat nem veszi figyelembe, a lelki felfogás részben eltompul, és a világosság következő megnyilatkozását kevésbé tisztán érzékeli. Így sűrűsödik a sötétség, míg végül is éjszaka lesz a lélekben.” – JÉ 265.

„Veszélyes dolog kétkedő szót kimondani, veszélyes kétségbe vonni, bírálni az isteni világosságot. A könnyelmű, tiszteletlen bírálatok megszokása kihat a jellemre – tiszteletlenséget és hitelenséget táplál. E szokás gyakorlói közül sokan nem is tudnak a veszélyről, míg végül készek a Szentlélek munkáját kritizálni és elutasítani.” – JÉ 266.

„Az egészségügy megújulását hirdetve, gyakran azt a választ kapjuk: 'Sokkal többet tudunk, mint amennyit teszünk.' Valamennyien nem értik meg, hogy felelősek minden testi jólétüket érintő fény sugarért, és hogy összes szokásuk nyitva áll Isten felülvizsgálata előtt.” – 6B 372.

3. A TÚLÉRTÉKELT GAZDAGSÁG

a. Milyen figyelmeztetéseket kapnak a nagyobb anyagi javakkal megáldott emberek az ezzel járó kísértésekkel szemben? Jak 5:1.

„A lelkészek ne hízelegjenek senkinek, és ne legyenek személyválogatók. Mindig fennállt és fennáll a nagy veszély, hogy kissé másként bánjunk a gazdagokkal, vagy még ha szóval nem is, különös figyelmességgel hízelegjünk nekik. Veszélyes dolog 'hízelegni az embereknek', mert veszélybe sodorjuk örök érdekeiket. A lelkész valamelyik gazdag embernek lehet kedvence, igen bőkezű is lehet hozzá. Ez hízeleg a lelkésznek, majd ő árasztja el dicsérettel jótévedésének bőkezűségét. Nevét magasztalják, ha kinyomtatva is megjelenítik, holott lehet, hogy a bőkezű adakozó közel sem méltó a bizalomra. Nagylelkűsége nem a vagyonával való jótévedés erős elvéből, nem abból ered, hogy fejlessze Isten ügyét, mert értékeli, hanem valamely önző indítékból, abból a kívánságból, hogy bőkezűnek tartsák. Lehet, hogy csak hirtelen ötletből adakozott, és bőkezűsége mögött nincs mély elv. Lehet, hogy megrázó igazság hallása után adott, amely kis időre meglazította erszénye zsinórját, mégis, mindent összevetve, nagylelkűségének nincs mélyebb indító oka. Hirtelen adakozó. Erszénye görcsszerűen nyílik és olyan bizonyosan be is zárul, ugyancsak görcsösen. Nem érdemel dicséretet, mert a szó valamennyi értelmében szűkkeblű. Ha alaposan meg nem tér, erszénye és mindenki hallani fogja a kárhoztatást: 'Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, amelyek elkövetkeznek reátok. Gazdagságotok megrohadt, és a ruháitokat moly ette meg.' Ezek végül felébrednek a riasztó öncsalásból. Akik dicsérték akadozó, meg-megtorpanó bőkezűségüket, Sátánnak segítettek a megcsalásban, és arra a gondolatra készítetni őket, hogy nagylelkűek, áldozatosak, valójában pedig mit sem tudtak a nagylelkűség és az önfeláldozás főbb elveiről.” – 1B 475-476.

b. Mi segíthet a pénzt a fontosságának megfelelően kezelni? Péld 11:4.

„A jótékonyosság a gyakorlással egyre nő, erősödik, majd elvvé válik és uralja lelkünket. Lelkiségünkre hallatlanul veszélyes meghagynunk akár a legszűkösebb helyet az irigység és az önzés számára.” – 3B 548.

4. A BÁLVÁNYT FÉLRE TENNI

a. Mi a gyakori oka annak, hogy valaki meggazdagodik? Jak 5:2. e.r.

„Korunkban a nyereségvágy, lelket foglyul ejtő szenvedély. Emberek sokszor csalással jutnak vagyonhoz. Tömegek küszködnek a szegénységgel; kénytelenek kis bérért nehéz munkát végezni, és még az alapvető életszükségletüket sem képesek megszerezni. A reménytelen gürcölés és nélkülözés súlyosbítja terhüket. Gondterheltek, nyomorognak, és nem tudják, hova forduljanak segítségért. Mindez azért van, mert a gazdagok szertelenül akarnak költekezni és vagyont felhalmozni.

A pénz és a hívalkodás szeretete tolvajok és rablók barlangjává teszi a világot. A Szentírás megrajzolja Krisztus második eljövetele előtt közvetlenül uralkodó kapzsiságot és zsarnokságot.” – PK 402-403.

b. Mi motiválja ma a világ nagy részét? Milyen felhívással kell megszólítani azokat, akiket ez hajt? 1Tim 6:9-10; 5Móz 8:18-19.

„A Biblia senkit sem ítél el a gazdagságáért, ha becsületesen jutott ahhoz. Nem a pénz, hanem a pénz szeretete minden rossznak a gyökere. Isten ad az embernek erőt a gazdagság megszerzéséhez; és annak a kezében, aki Isten sáfaraként cselekedve anyagi javait önzetlenül használja, a gazdagság áldás mind a gazdagnak, mind a világnak. De sokan, akiket a földi kincsek iránti érdeklődésük annyira leköt, hogy érzéketlenné válnak Isten követelményeivel és embertársaik szükségleteivel szemben, gazdagságukat saját felmagasztalásuk eszközének tartják. Házhoz házat, földhöz földet halmoznak, otthonukat megtöltik luxustárgyakkal, miközben körülöttük emberek nyomorognak és vétkeznek, betegeskednek és meghalnak. Akik így önző módon csak önmaguknak szolgálnak, nem Isten tulajdonságait fejlesztik ki magukban, hanem a gonoszét.

Ezeknek az embereknek szükségük van az evangéliumra. Tekintetüket az anyagi dolgok hiábalóságáról az el nem múló gazdagság értékei felé kell irányítani...

Egyesek különösen alkalmasak a felsőbb társadalmi osztályokért való szolgálatra. Ők kérjenek Istentől bölcsességet ahhoz, hogy megtudják, miként ériék el ezeket a személyeket; hogy ne pusztán alkalmi ismeretséget kösse velük, hanem személyes igyekezettel és élő hittel ébresszék rá őket lelkük szükségleteire, hogy elvezessék őket az igazság ismeretére, ahogy az Jézusban van.” – NOL 144-145.

5. AZ ANYAGI JAVAKON TÚL

a. Mi lesz az eredménye a jogtalanul megszerzett haszonnak? Jak 5:2. u.r.

„Ha valaki becstelen üzletelésével, csalással, az özvegy és apátlan árva kíméletlen elnyomásával vagy vagyonharácsolással és az ínségesek szükségleteinek elhanyagolásával gazdagszik meg, az végül elnyeri a méltó megtorlást, melyet az ihletett apostol ír le.” – 2B 682.

b. Mi Isten különleges üzenete a gazdagságról? 1Tim 6:17-19.

„Krisztus tanítványai közül, aki a legszerényebb és legszegényebb, de gazdag a jócselekedetekben, az boldogabb és becsesebb Isten szemében, mint akik terpeszkedő gazdagsággal dicsekednek. Többre becsülik őket a menny udvaraiban, mint a legfennhéjázóbb uralkodókat és nemeseket, akik nem gazdagok Isten iránt...

Akik vagyont harácsolnak össze, vagy főleg földekbe ruházzák be pénzüket, miközben megfosztják családjukat a kényelemtől, úgy viselkednek, mint akiknek elment az esze. Nem hagyják a családjukat örvendezni Isten gazdag ajándékának. Tetemes birtokuk dacára gyakran erejükön felüli munkára kényszerítik családjukat, hogy még több vagyont harácsoljanak össze. Vég-sőkig feszítik agyukat, csontjukat, izmukat, hogy kuporgassanak, a vallást, a keresztény kötelességeket pedig elhanyagolják. Munka a rögeszméjük, látástól vakulásig.

Sokan nem törekszenek megismerni Isten akaratát, megtanulni, hogy Isten milyen igényeket támaszt velük szemben. Némelyek, noha másokat próbálnak igazságra tanítani, nem engedelmeskednek Isten szavának. Minél több ilyen tanító lesz Isten ügyében, az annál kevésbé fog felvirágozni.” – 2B 682-683.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mire indít az, ha elgondolkodom mások nélkülözésén?
2. Mutasd be a Szentlélek szomorúságát, ha figyelmen kívül hagyjuk a Mennyország által küldött világosságot!
3. Milyen csapdába kerülhetnek a gazdagok és a pásztoraik?
4. Miért növekszik a kapzsiság? Miért kerüljük azt most jobban, mint valaha?
5. Ismertesd a Krisztusban való alázat szépségét és előnyeit!

ÖSSZPONTOSÍTS A MENNYORSZÁGRA!

„Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövedele közel van.” (Jak 5:8)

„Krisztus igazságának öltözetét viseld állandóan. Tartsd szem előtt, hogy Isten gyermeke vagy, és legyél gyengéd, kedves, türelmes lelkülettel. Vizsgáld meg aprólékosan önmagad, hogy önzés és kapzsiság ne maradjon benned.” – 13MR 288.

Javasolt olvasmány: [Tapasztalatok és Látomások, 59-60. \(Ima és hit\)](#)

Vasárnap

December 15.

1. ÁTÉRTÉKELÉS

a. **Mi történik hamarosan azon tárgyakkal, amelyekre már az ősi idők-től oly nagyon vágyakozott az ember? Mire emlékeztessen ez bennünket? [Ésa 31:6-7.](#)**

„Minden gonosz gyökere a pénz helytelen szeretete. A gazdagság áldásnak bizonyul, ha az Úrénak tekintjük mindazt, amit hálásan kell fogadnunk, és hálásan adnunk is vissza az Adományozónak.

De mit ér a tömérdek vagyon, ha költséges palotákban vagy részvényekben gyűjtjük halomra? Mit ér ez egyetlen ember megmentéséhez képest, akiért a végtelen Isten Fia halt meg?” – 6B 452.

„Akik kifogásokkal hozakodnak elő, csak hogy folytatni tudják bűnös életüket; akik a világhoz szabják magukat, azokat bálványaikra hagyja [az Úr]... Amikor Krisztus eljön a maga és az Atya dicsőségében és Vele mind a mennyei angyalok is, amikor a menny serege diadal-kiáltásokkal kísérik Őt és a legelragadóbb zene üti meg az emberek fülét, akkor mindenki teljes figyelmével az eseményeken csügg. Akkor egyetlen közönyös szemlélő sem lesz. Akkor már nem merülnek számítgatásokba. A zsupori aranyhalmai, amiken a szemét legeltette, nem lesznek többé vonzóak. A föld rátarti emberei undorodva fordulnak el palotáiktól, melyek bálványaik voltak.” – 2B 41.

2. MIELŐTT TÚL KÉSŐ LENNE

a. **Hogyan ábrázolja a Szentírás azokat, akik a halogatással elveszítik esélyüket arra, hogy anyagi javaikkal tiszteljék Istent?** [Hós 4:17](#); [Mt 25:11-12](#).

b. **Mi lesz a végső sorsa azoknak, akik önző módon ragaszkodnak anyagi javaikhoz?** [Jak 5:3](#).

„[Idézve Jak 5:1-3.] Láttam, hogy ezek a félelmetes szavak különösen azokra vonatkoznak, akik vallják, hogy hisznek a jelenvaló igazságban. Az Úr felhívja őket, használják javaikat ügyének fejlesztésére. Lehetőségeket mutat nekik, de behunyják szemüket az ügy szükségletei előtt, és tíz körmükkel ragaszkodnak világi kincsükhöz. Jobban szeretik a világot, mint az igazságot, embertársaikat vagy Istent. Az Úr kéri javaikat, de ők önzőn-irigyen maguknak tartják, amijük van. Adnak belőle olykor keveset lelkiismeretük könnyítésére, de nem győzték le a világ szeretetét. Nem hoznak áldozatot Istenért. Az Úr másokat támaszt, akik nagyra becsülik az örök életet, akik valamennyire megértik a lelkek, az üdvösség értékét, és nagylelkűen adakoznak Isten ügyére. A munka a végéhez közeledik. Hamarosan nem lesz többé szükség azok javaira, akik maguknak tartották gazdagságukat, termőföldjüket, állatállományukat, és a többit. Láttam az Urat, amint haragosan fordult a gazdagokhoz, elismételve e szavakat: 'Távozzatok, ti gazdagok.' Kérlelt, de nem hallották. A világ szerelme túlharsogta hangját. Most már nincs szüksége rátok, és utatokra bocsát beneteket.' Távozzatok, ti gazdagok.'

Jaj, láttam, hogy borzasztó dolog, ha így elhagy valakit az Úr. Félelmetes ragaszkodnunk romlandó gazdagságunkhoz, mikor megmondta, hogy ha eladjuk és szétosztjuk a szegények között, kincseket gyűjthetünk a mennyben. Megmutatták nekem, hogy amikor a munka befejezése a küszöbön áll, és az igazság nagy hatalommal tör előre, a gazdagok elhosszabbítják Isten szolgálói lábához teszik kincsüket, könyörögnek nekik, hogy fogadják el. Isten szolgálói így felelnek majd: 'Távozzatok, ti gazdagok. Semmi szükség javaitokra. Visszatarthatótok, mikor jól tehettetek volna vele, Isten ügyét fejleszthettétek volna. Az ínségesek szenvedtek, de javaitok nem szolgálták áldásukra. Isten már nem fogadja el vagyonotokat. Távozzatok, ti gazdagok.' – 1B 174-175.

3. AZ ARANYSZABÁLY

a. Hogyan bannak a gazdagok az alkalmazottakkal vagy a vásárlóikkal gyakorta? Miről nem volna szabad elfeledkezni? [Jak 5:4-6](#); [Mt 7:12](#).

„Láttam, hogy Isten nincs minden felhalmozott gazdagságban. Sátánnak gyakran sokkal több a köze az összeharácsolt vagyonhoz, mint Istennek. Javárészt a munkások visszatartott béréből gyűjtik. Az önző természetű gazdagok úgy vagyonosodnak, hogy lehenyerlik a munkásokat. Ahol csak tehetik, kihasználják az embereket, gyarapítva vagyonukat, mely meg fogja emészteni húsukat, mint a tűz.

Egyesek nem követik az őszinteséget, a becsületességet. Ezeknek nagyon meg kell változni, és gyorsan behozniuk az elmulasztott időt. Sok szombattartó vétkezik e téren. Szegény testvéreiket is kihasználják, és a tehetősek többet kérnek javaikért, mint amit érnek, többet, mint ők fizetnének értük. Ugyanakkor eme testvérek pénzügyi zavarba és nyomorba jutnak az anyagiak hiánya miatt. Isten mindezt tudja. Minden önző tett, minden irigy zsarolás meghozza jutalmát.

Láttam, hogy kegyetlen és igazságtalan semmibe vennünk testvérünk helyzetét. Ha szorult helyzetbe jut, vagy ha szegény, noha minden tőle telhetőt megtesz, tegyünk engedményeket neki, és még a teljes árat sem szabad megkérni azért, amit a gazdagtól vesz, hanem bánjunk vele irgalmasan. Isten helyesli az ily jótetteket. Aki ezt cselekszi, nem veszti el jutalmát. Ámde félelmetes számla marad sok szombattartó ellen, szűkmarkú, irigy tetteik miatt.” – 1B 175-176.

b. Hogyan osztottak anyagi javaikban a hívők a korábbi időkben? [2Kor 8:1-2](#).

„A múltra terelték figyelmemet, mikor csak kevesen hallgatták meg és fogadták el az igazságot. Csekély anyagiakkal rendelkeztek. Az ügy szükségletei nagyon kevés ember közt oszlottak meg. Szükségessé vált, hogy néhányan eladják házukat, földjüket, és olcsóbbat vegyenek helyettük, ugyanakkor nagylelkűen kölcsönözték javaikat az Úrnak az igazság kinyomtatására, és az ügy más ágainak támogatásával fejlesztették Isten ügyét. Mikor ezeket az önfeláldozókat szemléltem, láttam, hogy ínséget viseltek el az ügyért. Angyalt láttam mellettük állni. Felfelé irányította figyelmüket, és így szólt: 'Kincsetek van a mennyben! Romolhatatlan kincsetek van a mennyben. Megmarad mindvégig, és nagy lesz jutalmatok.' ” – 1B 176.

4. AZ ERÉNY SZÜKSÉGESSÉGE

a. A jellemünk fejlesztésében miért oly fontos a türelem? Jak 5:7.

„A szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, békétűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap’ (Jak 5:7). A keresztény is türelemmel várja, hogy Isten Igéje gyümölcsöt teremjen életében. Amikor könyörgünk a Lélek ajándékaiért, Isten sokszor úgy válaszol imánkra, hogy e gyümölcsök megéréséhez alkalmas körülmények közé helyez. Mi pedig, nem értve szándékát, csodálkozunk és kétségbeesünk. A kegyelmi ajándékok azonban csak úgy fejlődhetnek ki, ha követik a növekedés és a gyümölcstermés menetét. A mi feladatunk elfogadni Isten szavát, és szilárdan ragaszkodni Hozzá, teljesen alávetve magunkat irányításának, és akkor szándéka valóra válik bennünk.

’Ha valaki szeret engem – mondta Krisztus – megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk’ (Jn 14:23). Amikor élő kapcsolatba lépünk a legnagyobb erőforrással, egy magasabb intelligencia, a tökéletes akarat foglyai leszünk. Erről a fogságról – Krisztus fogságáról – tanúskodik hitéletünk. Nem éljük többé megszokott, önző életünket, hanem Krisztus él bennünk. Jellemét tükrözi jellemünk. A Szentlélek gyümölcseit teremjük – némely harmincannyit, némely hatvanannyit, némely százannyit.” – KP 36.

b. Miért nagyon hasznos a türelmes bizalom, amikor csalódottak vagy elkeseredettek vagyunk a gonosz Földön való terjeszkedése miatt? Jak 5:8; Lk 21:19.

„A világ vakmerően áthágja Isten törvényét. Mivel Isten régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, Isten öröksége elnyomására biztatják. Így szólnak: ’Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?’ (Zsol 73:11). Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel vannak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát.” – KP 119.

5. BÁTORÍTÓ PÉLDÁK

- a. **A gyülekezeti körben mire összpontosítunk túl gyakran? Mire emlékezzünk vissza inkább? 3Móz 19:18; Jak 5:9-10.**
-
-
-

„Ábel – Isten gyermekei közül az első keresztyén – vértanúhalált halt; Énok Istennel járt, a világ pedig nem ismerte; Noét fanatikus vészmadárként gúnyolták. Mások pedig megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még bilincseket és börtönt is; mások kínpadra vonattak, visszautasítván a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban részesüljenek’ (Zsid 11:36-35).

Isten hírnökeit mindenkor megvetették és üldözték, azonban éppen szenvedéseik által terjedt az istenismeret. Minden egyes tanítványnak be kell állni a sorba, előmozdítva Isten ügyét, tudván, hogy az ellenség semmit sem tehet az igazság ellen, hanem csak az igazságért. Isten azt akarja, hogy az igazság közismert legyen, és hogy gondosan kutassák, és beszéljenek róla az emberek; habár mindez megvetést eredményez. Az embereket fel kell rázni közönyükből. Minden harc, üldöztetés és minden erőfeszítés eszköz Isten kezében olyan lelkek felébresztésére, akik e nélkül tovább szunnyadnának.

Isten követőinek történetében hányszor igazolódott ez a tapasztalat! Amikor az ékesen szóló és nemes Istvánt a Nagytanács beleegyezésével megkövezték, az evangélium ügyének semmit sem ártott. A mennyei fény, amely arcát beragyogta, és részvéte, amely halálakor mondott imáját áthatotta, olyan éles nyilvánosok voltak, amelyek meggyőzték a Tanács álszenteskedő szolgáit, és meghódították Sault, az üldöző farizeust, aki Isten kiválasztott eszköze lett, hogy Jézus Krisztus nevét a pogányokhoz és Izrael gyermekeihez vigye.” – GH 36-37.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mit kell tudnom a pénzem értékéről?
2. Mit jelent Krisztus felhívása a Jakab 5:1-ben?
3. Milyen gyengeségem lehet a pénzügyeim kezelése során?
4. Hogyan lehet a türelem egy ragyogó erény Isten népe körében?
5. Mire összpontosítottak az üldözött mártírok a történelem során?

KITARTÁS HIT ÁLTAL

„Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgósgásos könyörgése.” (Jak 5:16)

„Az alázatos, buzgó imádság megmenti a lelket a haláltól, a beismerés és a jóvátétel pedig a bűnök sokaságát rejti el.” – RH December 16, 1902.

Javasolt olvasmány: [A Nagy Orvos Lábnymán, 155-161. \(Ima a betegekért\); Bizonyásgtélék, 3. kötet, 271-293. \(A laodiceai gyülekezet-részlet\)](#)

Vasárnap

December 22.

1. A REMÉNY

a. Mi volt Jób legfőbb erénye? Mit mond ez számunkra? [Jak 5:11](#).

„Igen irgalmas az Úr, és könyörűletes” (Jak 5:11). Fáradhatatlan szeretettel várakozik bűnvallomásunkra, hogy bűnbánatunkat elfogadja. Úgy várja hálaánkat, mint az anya szeretett gyermekének elismerő mosolyát. Szeretné, ha megértenénk, milyen komolyan és gyengéden vágyik utánunk. Meghív bennünket, hogy hozzá jöjjünk, hogy terhünk hordozásában részt vehessen, hogy gondjainkat szeretetével megkönnyítse, hogy sebeinket meggyógyítsa, hogy mi, akik gyengék vagyunk, általa megerősödjünk, és akik üresek voltunk, az Ő teljessége által beteljünk. Aki Őhöz járult, még sohasem csalódott, mert ’akik őreá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul’ (Zsol 34:6).

Aki Istent titokban keresi, nyomorúságát Isten elé tárja, és segítségét kéri, annak könyörgése nem hiábavaló.” – GH 85-86.

b. Miként ismétli Jakab Krisztus szavait az igazságról? [Jak 5:12; Mt 5:37](#).

„Minden, amit a keresztény tesz, legyen olyan tiszta, mint a napsugár!” – GH 70.

2. A HIT SZEMBEN A FELTÉTELEZÉSSSEL

a. Milyen bátorítást kapunk betegség esetére, hogy az Életadóhoz forduljunk? [Jak 5:13-15](#); [Zsol 103:1-3](#).

„Isten most is éppolyan készségesen meggyógyítja a betegeket, mint amikor a zsoltárírón keresztül a Szentlélek ezeket a szavakat mondta. Krisztus ma is ugyanaz a könyörülő orvos, mint földi szolgálata idején volt. Nála gyógyír van minden betegségre és gyógyító erő minden gyengeségre. Korunkban élő tanítványainak a régi tanítványokhoz hasonlóan kell a betegekért imádkozniuk. És imáikat gyógyulások követik majd, mert 'a hitből való imádság megtartja a beteget'. Miénk a Szentlélek ereje, a hit csendes bizonyossága, amely igényelheti Isten ígéreteit. Az Úrnak az az ígérete, hogy a 'betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak' (Mk 16:18), ma is éppoly megbízható, mint amilyen az apostolok korában volt.” – NOL 155-156.

b. Milyen egyensúlyra törekedjünk, ha egészséget szeretnénk? [Zsol 66:18](#).

„[Az Úr] elfogad bennünket, ha átadjuk magunkat neki, bár nem vagyunk méltók kegyelmére. Isten azokért és azok által munkálkodik, akik követik Őt.

Ám csak akkor tarthatunk igényt ígéretei teljesítésére, ha engedelmeskedünk Igéjének... Ha csak részleges, félszívű engedelmességet tanúsítunk Iránta, nem teljesíti számunkra ígéreteit.” – NOL 156.

„Munkája során Krisztus hirdette az Igét és csodálatos gyógyítások révén enyhítette a szenvedést. Isten azt az üzenetet adta nekem, hogy ma azért nem munkálkodhatunk ekképp, mert Sátán is csodák véghezvitele által gyakorolja hatalmát. Isten szolgálói napjainkban nem tevékenykedhetnek csodák által, mert olyan hamis gyógyításokat visznek véghez, melyeket isteni eredetűnek vallanak.

Ebből kifolyólag az Úr olyan utat jelölt ki népe számára, melyen a Biblia tanításával egybekötve végezhet gyógyítói munkát. Szanatóriumokat kell alapítanunk, és ezekben az intézményekben olyan munkásoknak kell dolgozniuk, akik képesek valódi egészségügyi missziót végezni. Ekképpen vehetjük védelmünkbe a sanatóriumba érkező betegeket.

Így gondoskodott az Úr arról, hogy egyszerre végezzünk evangéliumi és egészségügyi missziót az emberekért.” – MM 14.

3. KÉTFÉLE BÁTORSÁG

a. Mi a gyógyulás legfontosabb tényezője? [Jak 5:16](#).

„Nagyot tévednek azok, akik azt gondolják, hogy a bűnvallomás megfosztja őket méltóságuktól és gyengíti az embertársaikra gyakorolt befolyásukat. E hibás elgondoláshoz ragaszkodva sokan, noha látják vétkeiket, mégsem vallják meg azokat, és inkább figyelmen kívül hagyják a másoknak okozott rosszat. Ezzel megkeserítik saját életüket és mások életét is beárnyékolják. Nem fogja bántani a méltóságod, ha megvallod bűneidet. Nincs szükség az efféle álméltóságra. Ess a sziklára és törj össze, és Krisztus valódi, mennyei méltóságot ad neked. Büszkeség, önbecsülés vagy önigazultság senkit ne válasszon el a bűnvallomástól, hogy ne veszítse el az ígéretet, mely szerint: 'Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.' (Péld 28:13.) Semmit ne tarts vissza Istentől, és hibáid megvallását a testvéreid irányába se hanyagold el. 'Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok' (Jak 5:16). A végső elszámolás napján a bűnösöknek sok megvallatlan bűnnel kell szembeülniük. Sokkal jobb most szembeülni a bűnnel, megbánni és elhagyni azokat, amíg engesztelő áldozatunk, Krisztus közbenjár értünk. Ne hanyagold el Isten akaratának megismerését e tekintetben! Lelked egészsége és mások üdvössége múlik állásfoglalásodon.” – 1Sz 301-302.

b. Mit tett Illés? Hogyan őrizte meg őt Isten, amikor népe lelki hitehagyása miatt aggódott? [1Kir 17:1-3](#).

„Gyötrődő lélekkel könyörgött Istenhez [Illés], hogy állítsa meg gonosz útján az egykor kedvelt népet. Ha szükséges, látogassa meg ítéletével, hogy a maga valóságában ismerjék fel a mennytől való elpártolásukat. Illés megtérésüket szerette volna, még mielőtt a gonoszságban oly messzire jutnak, hogy az Urat teljes elpusztításukra ingerlik...

Illés kapta azt a feladatot, hogy adja át a menny ítéletét meghirdető üzenetet Akhábnak... Nem kért bebocsátást a palotába. Arra sem várt, hogy szabályszerűen bejelentse. A próféták szokásos durva öltözékében, észrevétlenül haladt el az örök mellett, és egy kis ideig csak állt a megdöbbszent király előtt.” – PK 77. 78.

4. TANULSÁGOK ILLÉSTŐL

a. Miért példaértékű számunkra az, ahogyan Illés Istenhez imádkozott a hitehagyott nép ébredéséért? [Jak 5:17](#).

„A sokszor elmondott kérések, tiltakozások, dorgálások nem vezették megterésre Izráelt. Eljött az idő, amikor Isten az ítélet eszközeivel kellett, hogy hozzájuk szóljon. A baál-imádók azt állították, hogy az ég kincsei – a harmat és eső – nem Jahvétól származnak, hanem a természetben uralkodó erőktől; és hogy a föld a nap teremtő energiája által hozza gazdag gyümölcsét. Ezért Isten átka súlyosan nehezedett a megrontott országra. Izráel hitehagyó törzseinek látniuk kellett, milyen hiábavaló dolog földi áldásokat várni a Baáltól. Ameddig bűneiket megbánva nem térnek Istenhez, és nem ismerik el, hogy minden áldás tőle jön, nem hull földjükre sem harmat, sem eső.” – PK 77-78.

b. Milyen példát adnak számunkra Illés azon imái, amelyek akkor hangoztak el, miután Izrael megújította Isten iránti hűségét? [Jak 5:18](#); [1Kir 18:39-45](#).

„[Illés] hétszer imádkozott buzgón, és még mindig nem látszott jel, hogy kérése meghallgatásra talált volna. Mégis erős hittel sürgette kérését a kegyelem trónja előtt. Ha a hatodik alkalommal csüggedten feladta volna, imája nem talált volna meghallgatásra. Illés azonban kitartott, mígcsak a válasz meg nem érkezett. Olyan Istenünk van, akinek füle nincs zárva kéréseink előtt. Ha próbára tesszük szavát, az Úr tiszteletben fogja tartani hitünket. Azt akarja, hogy összes célunk az ő céljával fonódjon össze. Akkor kockázat nélkül meg tud áldani minket; mivel nem magunknak tulajdonítjuk a dicsőséget az áldás elnyerésekor, hanem Istennek adózunk dicsérettel. Isten nem mindig felel imánkra, mikor első ízben hívjuk őt, hiszen ha ezt tenné, akkor biztosra vennénk, hogy jogot formálhatunk a ránk árasztott összes áldásokra és kedvezésekre. Szívünk vizsgálása helyett, hogy melengetünk-e gonoszságot vagy bűnbe merültünk-e, hanyagul megfeledkeznénk Róla, hogy Tőle függünk és az Ő segítségére van szükségünk.

Illés megalázta magát, mígcsak olyan lelki állapotba nem került, mikor nem tulajdonította többé magának a dicsőséget. Az Úr ezzel a feltétellel hallgatja meg imánkat.” – TII 53.

5. A KERESZTÉNYI GYENGÉDSÉG

- a. Milyen felhívással zárja végül Jakab a hozzánk írt levelét, hozzánk, akiknek csalódásokat okoznak e bukott világ által megrontott emberek? [Jak 5:19-20](#).

„Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tőrjünk meg magunkban farizeusi szigort, és ne bántsuk meg testvérünket! Ne adjunk helyet szívünkben a keserű gúnynak! Beszédünkben még csak nyoma se legyen megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen magatartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel a pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérré, a tapasztaltabb testvér együttérzésére lenne szüksége. Szorítsuk meg kezét megértő szeretettel, imádkozzunk vele, és Isten gazdag áldását hinti reánk. Az ima egygyé kovácsol minket egymással és Istennel. Az ima Jézust társunkká teszi. Új erőt ad a lankadó, tépelődő léleknek, hogy legyőzze a világot, a test kívánságait és az ördögöt. Az ima elhárítja Sátán támadásait.

Amikor az ember nem az emberi fogyatékoságokat, hanem Jézust szemléli, jelleme átalakul. Krisztus Lelke munkálkodik szívében és átfőmálja Isten képmására. Igyekezzünk Jézust úgy bemutatni, hogy az emberek lelki szemekkel meglássák 'Istennek ama bányát, aki elveszi a világ bűneit' (Jn 1:29). Eközben gondoljunk arra, hogy 'aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez' (Jak 5:20)...

Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könnyөрülete, és ezzel a könnyөрülettel fordul mások felé.” – KP 167-168.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Életem mely szakaszaiban láttam Isten bőkezű irgalmát irántam?
2. Milyen módon lehetek vétkes az egészségemmel kapcsolatos hibás elgondolásaim miatt?
3. Milyen választ kapott Illés a nép érdekében elmondott imájára?
4. Miért kellett Illésnek annyiszor imádkoznia az esőért?
5. Kikkel szemben kellene tanúsítsak több megértést, elnézést? Miért?

Javasolt olvasmányok

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 9. KÖTET, 190-203. (Könyvkiadás College View-nál – részlet)

KÖNYVKIADÁS COLLEGE VIEW-NÁL

Krisztus levetette királyi palástját, koronáját, parancsnoki tisztjét, és leszállt a mélybe, a megszégyenítés legalacsonyabb mélységébe. Emberi természetet hordozva, szembenézett az ember minden kísértésével, és minden ponton legyőzte értünk, javunkra az ellenséget.

Mindezt azért tette, hogy hatalmat adjon az embereknek, amely segítségével győzővé válhatnak. „Nékem adatott minden hatalom” – mondja. És mindenkit részesít benne, aki követni akarja őt. Követői megmutathatnák a világnak a Krisztus vallásában található hatalmat az én legyőzésére.

„Tanuljatok tőlem – mondja Krisztus –, és nyugalmat találtok lelketeknek.” Miért nem tanulunk minden nap a Megváltótól? Miért nem élünk vele állandó kapcsolatban, hogy egymással való érintkezésünkben szeretetteljesen és előzékenyen szóljunk és tegyünk? Miért nem tiszteljük az Urat azzal, hogy gyöngédséget és szeretetet tanúsítunk egymás iránt? Ha a menny elveivel összhangban szólunk és cselekszünk, viselkedésünkkel hitetleneket fogunk Krisztushoz vonzani.

Krisztus nézete a nemzetiségekről

Krisztus nem ismert el nemzeti, társadalmi vagy faji különbséget. Az írástudók és a farizeusok helyi és nemzeti előnyökre kívánták befogni a menny összes áldását, kirekesztve Isten családjának többi tagját. De Krisztus eljött ledönteni minden válaszfalat. Eljött megmutatni, hogy könyörületesnek és szeretetének ajándékai éppoly korlátlanok, mint a levegő, a fény, vagy az üdítő záporok.

Jézus élete olyan vallást alapított, melyben nincs társadalmi különbség, melyben a zsidó és a pogány, a szabad és a szolga közös testvériségbe

olvad, és Isten előtt egyenlő. Utazásait nem befolyásolták politikai kérdések. Nem tett különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között. Szívét az élet vizére szomjazó lélek ragadta meg.

Senki mellett sem ment el, értéktelennek tartva őt, hanem igyekezett minden léleknek gyógyírt adni. Bármilyen emberek között járt, az időnek és alkalomnak megfelelően tanított. Az ember ember iránt tanúsított minden hanyagsága, minden sértése csak még inkább tudatára ébresztették, hogy az ő isteni-emberi szeretetére szorulnak. A legdurvább emberben, a legreménytelenebbnek látszó esetekben is, igyekezett reményt ébreszteni. Eléljük tárta, hogy feddhetetlenné és ártatlanná lehet válniuk. Olyan jellemre juthatnak el, mely Isten gyermekeivé teszi őket.

Biztos alap

„Ézért annál inkább iparkodjatok testvéreim – mondja Péter –, hogy hivatástokat és kiválasztástokat biztosítsátok, mert ha ezt teszitek, sohasem fogtok többé elbotlani. Így ugyanis széles út nyílik előttetek Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus országába.” (2 Péter 1:10, 11.)

Évekkel ezelőtt, mikor a Krisztus eljövételében hívők száma igen kicsiny volt, a topshami szombattartók stockbridge-i Howland testvér jókora konyhájában jöttek össze istentiszteletre. Egyik szombat reggel Howland testvér nem érkezett meg. Csodálkoztunk, mert a testvér mindig pontos volt. Rövidesen meg is érkezett, arca ragyogott, Isten dicsőségétől fénylett. Testvéreim, rájöttem – mondta. Rájöttem, hogy olyan lépéseket tehetünk, melyekről ez Isten szavának biztosítéka: Soha el nem esel. Elmondom, mi történt.

A következőket beszélte el: Észrevettem, hogy egyik testvérünk, szegény halászember, azt gondolta, nem tisztelik kellőképpen; Howland testvér, és mások fölötte állónak gondolják magukat. Ez persze nem volt igaz, csak a halász képzelte, és néhány hete nem járt az összejövelekre. Howland testvér elment hozzá és elébe térdelt. Testvérem, bocsáss meg! Mit vétettem ellened? A halász megfogta karját, és talpra próbálta állítani. Nem, mondta Howland testvér, mi kifogásod van ellenem? Semmi, felelte a halász. Dehogyanem, valami kifogásodnak lenni kell, mert azelőtt szóba álltál velem, de most nem szólsz hozzám többé, és én tudni akarom, mi a baj?

Howland testvér, állj föl! – mondta. Nem állok, felelte Howland test-

vér. Akkor nekem kell melléd térdelnem, mondta a halász. Térdre esett és bevallotta, hogy gyerekes volt, gonosz gyanúkat táplált. De most, mondta, elvetem magamtól azokat.

Howland testvér arca, mikor a történetet elbeszélte, Isten dicsőségétől ragyogott. Éppen befejezte, amikor a halász és családja megérkezett, és csodálatos összefüggésben volt részünk.

Tegyük föl, hogy néhányan Howland atyafi példáját követnék. Mikor testvéreik rosszat gondolnak, hozzájuk mennének: Bocsáss meg, ha valamit tettünk ellened. Megtörhetnénk Sátán varázsát, és megszabadíthatnák testvéreinket a kísértésektől. Ne engedjétek, hogy bármi közetek férközzék. Ha áldozathozattal el tudod takarítani a gyanú szemetjét, tedd meg. Isten azt akarja, hogy testvérként szeressük egymást. Azt akarja, hogy legyünk szánakozók és udvariasak. Azt akarja, hogy neveljük magunkat hinni, hogy testvéreink szeretnek, és azt is, hogy Krisztus szeret! A szeretet szeretetet szül.

Az a reménység éltet, hogy testvéreinket ott látjuk majd a mennyben. Ha békésen és egyetértésben tudunk élni velük itt, akkor ott is tudnánk. De hogyan élhetnénk együtt velük a mennyben, ha nem tudunk szüntelen vetélkedés és viszály nélkül meglenni velük idelelni? Akik abban az irányban haladnak, mely elválasztja őket testvéreiktől, és mely viszályt és egyenetlenséget okoz, azoknak alaposan meg kell térni. Szívüket meg kell lágyítani, le kell csillapítani Krisztus szeretetének. Azt a szeretetet kell ápolnunk, melyet akkor tanúsított, mikor meghalt értünk a Kálvária keresztyén. Közelebb és közelebb kell húzódnunk Megváltónkhoz. Imádkozzunk sokat, és tanuljuk meg hitünket gyakorolni. Legyünk sokkal gyöngédebb szívűek, szánakozóbbak, előzékenyebbek. Az életet csak egyszer éljük. Törekedjünk tehát, hogy Krisztus jellemének pecsétjét hagyjuk ismerőseinken!

Szívünket törjük meg. Közeledjünk egymáshoz tökéletes egyetértésben, és értsük meg, hogy a názáreti Jézus vérével vásárolt meg minket. Szóljunk így mindnyájan: Krisztus életét adta értem, és azt akarja, hogy amíg a földön élek, azt a szeretetet nyilvánítsam, melyet ő nyilvánított, mikor odaadta magát értem. A kereszten Krisztus a testében hordozta bűneinket, hogy Isten igazságos lehessen, és mégis mentséget találhasson a benne hívők számára. Élet, örök élet vár azokra, akik átadják magukat Krisztusnak.

Szeretném szépségében meglátni a királyt. Szemlélni kívánom páratlan báját. Óhajom, hogy ti is meglássátok őt. Krisztus az élet vizéhez vezeti majd megváltottait, és megmagyaráz mindent, ami e világon kusza volt előttük. Kitárulnak előttük a kegyelem titkai. Ahol véges értelmük csak zavart, és megtört szándékot látott, majd tökéletes és gyönyörű összhangot ismer fel.

Szolgáljuk Istent összes képességünkkel és teljes értelmünkkel. Értelmünk növekedni fog, ha használjuk, amennyi csak van. Vallásos tapasztalatunk megerősödik, amikor mindennapi életünkbe visszük. Így jutunk fokról fokra a mennybe nyúló létrán, míg végül a felső fokról belépünk Isten országába. Legyünk keresztények ebben a világban. Akkor a dicsőség országában örök életünk lesz.

A Krisztus követői közötti egység bizonyítja, hogy az Atya bűnösöket megmenteni küldte el Fiát. Ez hatalmának tanúja. Mert Isten csodás hatalmán kívül a különböző vérmérsékletű embereket semmi sem készíteti összehangolt tevékenységre, arra, hogy egyetlen céljuk legyen – szeretettel szólni az igazságot.

Isten utasításai világosak és határozottak. Mikor a Szentírást olvassuk, és látjuk az egység hatalmát a jóra, és a széthúzás hatalmát a rosszra, hogyan vallhatunk kudarcot abban, hogy szívünkbe fogadjuk Isten szavát? A gyanúsítás és bizalmatlanság a pusztulás kovászai. Az egység viszont az igazság hatalmáról tesz tanúságot.

BIZONYSÁGTÉTELEK, 9. KÖTET, 190-203. (Német és skandináv egyházterületek)

NÉMET ÉS SKANDINÁV EGYHÁZTERÜLETEK

Loma Linda, Kalifornia, 1905. szeptember 1.

Kedves Testvéreim!

Több igehirdetőtől levelet kaptam. Azt kérdezik, hogy nem kellene-e különálló egyházszervezet alatt fejlesztenünk a művet a németek és skandinávok között. Ezt a kérdést néhányszor már elem tárta az Úr. Amikor a College View-n tartózkodtam, az Úr világos bizonyágtételt bízott rám, és azóta újra elmondta nekem az ügyet.

Egyszer mintha tanácskozáson vettem volna részt, ahol ezeket a kérdéseket tárgyaltuk. Az összegyűlt testvérek között tekintélyes valaki állt, és elveket tárt fel, melyeket Isten művében követnünk kell. Azt mondta, hogy ha a különválasztás megtörténne, hátráltatná a munkát a különböző nemzetiségek között; nem vezetne magasabb lelki fejlődésre; falakat építene, melyeket a közeljövőben el kellene távolítanunk.

Az Istentől nyert világosságból tudom, hogy a különálló szervezet, ahelyett, hogy egységet hozna létre, széthúzást szül. Ha testvéreink együtt fogják keresni az Urat alázatos gondolkodással, akkor majd akik jobbnak tartják külön-külön szervezni a német és skandináv egyházterületeket, belátják, hogy az Úr azt várja el tőlük, hogy testvérként együtt tevékenykedjenek.

Ha akik szét igyekeznek szabadalni Isten munkáját, végrehajtanák szándékukat, a maguk dicsőségére tennék. Ennek nem szabad megtörténnie. Ez a jelenség nagyon visszavetné Isten ügyét. Ha a legsikeresebben akarjuk folytatni a munkát, akkor az angol és amerikai testvérek között található tehetségeket egyesítenünk kell minden más nemzet tehetségeivel. Minden nemzetiségű testvérnek lelkiismeretesen kell fáradoznia minden más nemzetiségű emberért. Egy Urunk van, és egy a hitünk. Törekedjünk betölteni Krisztusnak a tanítványok egységéért mondott imáját.

„Szenteld meg őket a te igazsággoddal: A te igéd igazság. Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra; És én óérettük oda-szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban. De nemcsak ő érettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd énbennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (János 17:17-21.)

Értsük meg, hogy Isten munkájának sikeres elvégzése érdekében elengedhetetlen a tökéletes egység a munkások között. Mindenki kérjen bölcsességet a mindentudó tanítótól, hogy megőrizzük a békét. Legyünk megfontoltak, nehogy széthúzást szülő javaslatokkal álljunk elő.

Legyünk egymás kiegészítői. Senki sem teljes egymagában. Vessük alá értelmünket és akaratunkat a Szentléleknek, akkor szüntelenül tanulni fogunk a nagy tanítótól.

Tanulmányozzátok az Apostolok cselekedeteinek második fejezetét.

Isten Lelke az ősi egyházban hatalmas tetteket vitt véghez azokon át, akik egyetértéssel, egy akaraton voltak. Pünkösöd napján egy akarattal és mindnyájan együtt voltak.

Mutassuk meg a világnak, hogy Krisztusban minden nemzetiségű ember egységre lép. Mozdítsunk tehát félre az útból minden válaszfalat és lépünk egységre a Mester szolgálatában.

Ha korlátokat emelünk a nemzetek közé, olyan elgondolást állítunk a világ elé, melyet Isten nem hagyhat jóvá. Az ilyeneknek mondja Pál apostol: „Amikor irigykedés, versengés és visszavonás van köztetek, vajon nem testiek vagytok-é? Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé; nem testiek vagytok-é? Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívőkké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta. Én plántáltam, Apollós öntözött; de Isten adja a növekedést. Azért sem aki ültet, nem valami, sem aki öntöz; hanem a növekedést adó Isten. Az ültető pedig és az öntöző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint. Mert Isten munkatársai vagyunk: Isten szántó földje, Isten épülete vagytok.” (1Korintus 3:3-9.)

A testvéri szeretet példája

Amikor testvéreink pénzügyi válsággal küzdöttek Skandináviában, azt a bizonyágtételt kaptuk, hogy nem szabad megengednünk, hogy testvéreink fizetésképtelenné váljanak a világ előtt. Ez Isten nevére hozott volna szégyent. És az amerikai testvérek azonnali és bőkezű közbelépése azt ismerte el, hogy a nemzeti különbözőség nem vette le vállukról a kötelességet: Isten munkáját. Egymás segítségére kell sietnünk. „Mindnyájan testvérek vagytok.” (Máté 23:8) Az igazság egységében mindnyájan egyek vagyunk.

Szorgalmas, önfeláldozó igyekezettel törekedjünk most, hogy az igazság megszentelő ereje által Krisztus szeretetében, a Lélek egységében járjunk. Félmegoldás nem tesz eleget Krisztus imájának. Már itt lenn gyakoroljuk a menny elveit! A menny a nagy találkozóhely.

Világosan kell írnom a válaszfalak építéséről Isten munkájában. Ezt mint emberi eredetű dőreséget mutatták meg nekem. Nem az Úr terve az, hogy a nemzeti és nyelvi különbségek miatt népe különálló csoportokba szakadozzék. Ha ezt tennénk, elgondolásaik szűkösek, áldásos hatásuk

elenyésző lenne. Isten elvárja, hogy összhangba fogjuk össze a különböző képességeket.

Újra megismételelem Krisztus szavait. Mélyen be szeretném őket vésni elmétekbe. „De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek, amint te, Atyám, bennem vagy és én tebenned, úgy legyenek egyek ők is mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. Én átadtam nekik a dicsőséget, amit nekem adtál, hogy egyek legyenek, amint mi egyek vagyunk: én őbennük, te énbennem, hogy így tökéletesen egyek legyenek ők is. Ismerje meg ebből a világ, hogy te küldtél engem, és hogy szeretted őket, amint engem szeretted!”

Krisztus elkülönítette népét a világtól, de akik most nemzeti válaszfalakat építenek, oly munkát végeznek, melyet Krisztus helytelenít.

Testvérek, egyesüljete! Közeledjete egymáshoz. Tegyetek félre minden emberi kitalálást, és pontosan kövessétek nagy példaképünk, Jézus lábnyomát.

BIZONYSÁGTÉTELEK, 9. KÖTET, 190-203. (Színes munkásokra van szükség)

SZÍNES MUNKÁSOKRA VAN SZÜKSÉG

Tegyük a lehető leghatározottabb erőfeszítést, hogy színes férfiakat és nőket képezzünk ki lélekmentőknek az Egyesült Államok déli államai részére. Készüljenek föl színes bőrű keresztény tanulók, hogy hirdessék népüknek az igazságot. Akik az Úr félelmét teszik bölcsességük kezdetévé, és hallgatnak a tapasztalt testvérek tanácsára, gazdag áldássá válhatnak a feketék számára azáltal, hogy elviszik népükhöz a jelen igazság világosságát. Minden alázatosan és testvéreivel összhangban fáradozó munkás a világosság közvetítője lehet sok tudatlanság és babonák sötétségében élő számára.

Színes testvéreink, ahelyett, hogy azon tépelődnének, vajon tudnának-e a fehérekkel dolgozni, inkább a színesek körében szenteljék magukat lélekmentésre. Sok hely akad az értelmes színes férfiak és nők számára, ahol népükért fáradozhatnak. A déli területen sok az elvégzésre

váró munka. Tegyük rendkívüli erőfeszítéseket a városokban, melyek mindenikében a színesek ezrei élnek, akikhez el kell juttatnunk a könyvrület utolsó figyelmeztető üzenetét. Színes gyülekezeti tagjaink szívében ébredjen föl a lélekmentő lelkület. Végezzünk komoly munkát az igazságot nem ismerő emberekért.

Színes testvéreinknek mondom: Úgy lássátok a helyzetet, amint van. Kérdezzétek meg magatokat: Ha tekintetbe veszem az Úr adományozta lehetőségeket és előnyöket, mivel tartozom Istennek? Hogyan dicsőíthetném az Urat a lehető legjobban, és miként szolgálhatnám népemet? Hogyan használhatnám föl legelőnyösebben az ismereteket, melyeket Isten jókedvűből adott? Ugye, meg kellene nyitnom Bibliámat, és tanítanom népemet az igazságra? Ugye, ezek pusztulnak az ismeretek hiánya miatt, akiken segíthetnék, ha alávetném magam Isten akaratának, hogy föl tudjon használni eszközéül? Ugye, kötelességem fáradozni elnyomott, elcsüggedt társaimért?

A déli terület szenved a munkáshiány miatt. Elmész-e néped mellett anélkül, hogy segítségükre sietnél? Szeretnél-e alázatos szívvel dolgozni a pusztulókért? Van munka, melyet végezhetsz, ha megalázod magad Isten előtt. Bízzál benne. Akkor békét és nyugalmat találsz. De ha a magad útját és akaratát követed, tövisekbe és bogáncsokba ütközöl – és elveszíted jutalmadat.

Az idő rövid. Amit teszel, gyorsan kell tenned. Határozd el, hogy pótolod az elpazarolt időt. Ne keresd önző élvezetedet. Rázd le magadról az álmodást. Láss feladatodhoz szíved új szándékával. Az Úr majd utat nyit előtted. Feszítsd meg minden erődet, hogy Jézus elgondolása szerint, szelíden és alázatos szívvel tevékenykedjél. Támaszkodj az Ő erejére. Értsd meg a munkát, melyet az Úr ad neked. Bízzál Istenben, Ő majd képesít erőről erőre, kegyességről kegyességre jutni. Szorgalmasan, kitartóan tudsz majd dolgozni népedért, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.

Délen óriási szükség van a lélekmentés összes ágazatára. Késedelem nélkül képezzünk munkásokat e terület számára. Népünk nyújtson pénzügyi alapot, hogy férfiakat és nőket képezhessünk ki a déli államok számára, akik, mivel megszokták az éghajlatot, egészségük veszélyeztetése nélkül tevékenykedhetnek ott.

Képezzünk ki tanítóknak sokat ígérő fiatal férfiakat és nőket. Részesítjük őket a lehető legjobb képzésben. Iskolát és összejöveteli helyiségeket kell építenünk sokfelé, és tanítókat felfogadnunk.

Ákik már évek óta a színesek segítségével fáradoznak, tanácsokkal láthatnak el az iskolák tervezése felől. Amennyiben lehetséges, ne csak vidéken, a városokban is alapítsunk iskolákat, hogy sok városi gyermek is iskoláinkban tanulhasson.

Az iskolákban ne csak írni-olvasni tanítsuk a gyermekeket és fiatalokat. Fejlesszük az ipari képzést is. Nyújtsunk lehetőséget szakmák tanulására, hogy megkereshessék kenyerüket.

Gyülekezeteink északon és délen is tegyék meg, amit tudnak, hogy segítsék a színes gyermekek iskoláztatását. Támogassuk hűségeesen a működő iskolákat. Az új iskolák alapítása szintén további összegeket kíván. Testvéreink teljes szívvel fáradozzanak, hogy előnyös helyzetet teremtsenek az iskolák számára.

Az iskolák fejlesztése mellett színes testvéreink jobb munkát végezhetnek, ha népük körében lélekmentő vasárnap- és szombatiskolákat szerveznének, ahol olyan tanítók foglalkozhatnak a fiatalokkal, akiknek szíve tele van szeretettel az emberek iránt.

A déli államokban szüntelen lehetőség kínálkozik. Az Úr sok értelmes keresztény színes testvért hív el a munkára. Vezetőknek azonban, több ok miatt, fehéreket kell választanunk. Mindnyájan egy test tagjai vagyunk, csakis Krisztus Jézusban teljesek, aki majd felemeli népét az alacsony színvonalról, melybe a bűn züllesztette, és oda helyezi, ahol a menny Istene munkatársainak ismerheti el őket.

Munka vár ránk sok nehéz helyen. A nehéz helyekből kitűnő munkásoknak kell kikerülni. Úgy szervezzünk, hogy színeseket képezzünk a népük körében való tevékenységre. A feketék között sok a tehetséges és nagy képességű. Keressük meg e férfiakat és nőket, és tanítsuk meg őket a lelkekért való fáradozásra. Isten együtt fog működni velük, és megadja nekik a győzelmet.

Isten munkatársai

Isten füle nyitva van, meghallja a szolgálatában levők kiáltását. Ő ígérte: „Szememmel tanácsollak téged.” (Zsoltár 32:8.) Járj alázatosan Isten-

nel, és könyörögi, hogy tegye világossá kötelességedet. Mikor képviselőihez szól, és felkéri őket, hogy legyenek munkatársai, azt a munkát végzik majd, amelyet Jézus a maga feladatául jelentett ki, mikor a názáreti zsinagógában felolvasott. Ezt olvasta Ézsaiás könyvéből: „Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást.” (Ézsaiás 61:1.) A világban az uralkodó tévedés felhői eltakarják az igazságot. Aki a legegyszerűbb emberekre is hatni tud, és meg tudja őket nyerni Krisztusnak, Isten eszközeivel működik közre, amikor megmenteni igyekszik az elveszettet. Mikor a bűnösnek a bűnbocsátó Üdvözítőt hirdetjük, és kinyújtjuk a keresztény szeretet és együttérzés karját, hogy megragadjuk az elesettet, és ha ugyanakkor hit által megfogjuk Krisztus kezét – az egység láncát hozzuk létre a bűnös és az Üdvözítő között.

A vég közel. Járjunk körültekintően, alázatosan, szelíden Krisztus Jézussal. Drága Üdvözítőnk, akitől az igazság sugarai a világra ragyognak, azt akarja, hogy ne építsünk a nagyokra, az emberre, aki nem tud segíteni, hanem teljesen Őrá támaszkodjunk. Ő mondja: „Nélkülem mit sem tehetek”. (János 15: 5.)

Tekintsünk szüntelenül Jézusra, hogy ránk véshesse szépséges képmását. Szemléljük Isten Bárányát, aki elveszi a világ bűnét. Akkor Krisztust nyilatkoztatjuk ki embertársainknak.

[<<< vissza a 1. tanulmányhoz](#)

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 1. KÖTET, 120-121. (Istenbe vetett hit)

1855. május 5-én, míg Battle Creek-ben tartózkodtam, láttam, hogy Isten szolgálóiból és a gyülekezet tagjaiból nagyon hiányzott a hit. Túl könnyen elcsüggedtek, túl készek kételkedni Istenben, túl készek azt hinni, hogy nehéz a sorsuk, és hogy Isten elhagyta őket. Láttam, hogy ez igazságtalanság. Isten úgy szerette őket, hogy odaadta értük szeretett Fiát, és az egész menny szívéen viseli üdvösségüket. Ennek ellenére nehéznek találják, hogy higgyenek, bízzanak az ily szerető és jóságos Atyában, aki

azt mondta, hogy szívesebben adja a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle, mint földi szülők adnak jó ajándékokat gyermekeiknek. Láttam, hogy Isten szolgálói és a gyülekezet túl könnyen csüggednek. Mikor kérnek valamit mennyei Atyánktól, amit szükségesnek tartanak, és nem kapják meg azonnal, hitük meginog, bátorságuk elillan, és mormogó lelkület szállja meg őket. Láttam, hogy ez nem tetszik Istennek.

Minden szent, aki igaz szívvel fordul Istenhez, hittel küldve hozzá kéréseit, választ kap imáira. Hitetek ne engedje el Isten ígéreteit, ha nem látjátok vagy nem értitek imáitokra a közvetlen feleletet. Ne féljeteK, bizátok magatokat Istenre. Támaszkodjatok biztos ígéretere: **☞KérjeteK és adatik nékteK.**☞ Isten bölcsebb, mintsem tévedjen, és túl jó, hogy bármely jó dolgot visszatartson egyenesen járó szentjeitől. Az ember tévedhet. Bár becsületes szívvel küldi fel kéréseit, nem mindig kéri azt, ami javára vagy Isten dicsőségére lenne. Mikor ez történik, bölcs és jóságos Atyánk hallja imáinkat, és felel rájuk, néha azonnal is. De azt adja, ami a leginkább javunkra van, és legjobban szolgálja dicsőségét. Áldásokat áraszt ránk. Ha be tudnánk pillantani tervébe, világosan látnánk, hogy tudja, mi szolgál javunkra, és meghallgatja imáinkat. Semmi ártalmasat sem ad. Áldásokat küld, amelyekre szükségünk van ahelyett, amit kértünk, mivel az nem használna, hanem ártana nekünk.

Láttam, hogy mikor azt gondoljuk, nem azonnal felel imáinkra, szilárdan ragaszkodjunk hitünkhöz, ne engedjük a bizalmatlanságot, mert az elválaszt minket Istentől. Ha hitünk meginog, semmit sem kapunk tőle. Istenbe vetett bizalmunk legyen erős, és mikor a legnagyobb szükségünk van rá, záporként hull majd ránk az áldás.

Mikor Isten szolgálói Szentlelkéért és áldásáért imádkoznak, néha azonnal meg is kapják, de olykor Isten nem akkor adja meg. Ilyenkor ne essünk kétségbe. Hitünk szilárdan ragadja meg az ígéretet, hogy megjön a felelet. Feltétel nélkül higgyeteK Istenben, és sok esetben akkor jön áldása, mikor a legjobban rászorultok. Váratlan segítségetekre siet, amikor az igazságot mutatjátok be a hitetleneknek. Világosan, erőteljesen tudjátok majd hirdetni az igét.

Ahhoz hasonlóan mutatták meg nekem az ügyet, mint mikor gyermekek kérnének ajándékot szerető földi szüleiktől. Olyat kérnek, amiről a szülő tudja, hogy ártana nekik. A szülő ahelyett, amit kértek, azt adja,

amiről tudja, hogy javukat és egészségüket szolgálja. Láttam, hogy minden becsületes szívből fakadó ima Isten fülébe jut, válaszol is rájuk, és aki kért, megkapja az áldást, amikor a legnagyobb szüksége lesz rá, sőt, gyakran várározásán felül. Egyetlen igaz szent, egyetlen hitttel felküldött, becsületes szívből fakadó imája sem vész el.

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 232-235. (Krisztusi buzgalom)

Van olyan nagyhangú buzgalom, cél és szándék nélkül, melyből hiányzik a helyes megértés; mely vakon működik, és a romlásba vezet. Nem ez a keresztény buzgalom. A keresztény buzgalmat elvek irányítják, és sosem meg-megújuló, majd ismét hamvába hanyatló ingadozás. Hanem komoly, mély és erős, teljesen igénybe veszi a lelket, és életre kelti, gyakorolja az erkölcsi értékeket. A lélekmentés, és Isten országának ügyei a lehető legfontosabb dolgok. Létezhet-e olyan cél, mely mélyebb buzgalom dicsősége? Oly dolgok űznek, melyeket nem szabad félvállról venni. Hiszen oly súlyosak, mint az örökkévalóság. Az emberek örök sorsa fordul a kockán. Férfiak és nők döntenek most, derűre, vagy borúra. A keresztény buzgalom nem merül ki a beszédben, hanem lendületesen és eredményesen gondolkodik és cselekszik; mégsem azért tesz valamit, hogy feltűnést keltsen. Hanem alázat üti rá pecsétjét minden igyekezetére, az látszik meg minden tettén. A keresztény odaadás buzgó imára, alázatra és a családi kötelességek hű teljesítésére késztet. A családi körben is meg-látszik majd a gyöngédség és szeretet, a jóakarát és szánakozás, melyek mindig is a keresztény buzgalom gyümölcsei.

Az Úr közölte, hogy előre kell törnötök. E. testvérnő, elenyésző a meny-nyei kincsed. Nem vagy gazdag Isten szemében. Bárcsak az Úr megnyitná szemedet, hogy láss, szívedet, hogy érezz, hogy krisztusi buzgalomra késztesse. Jaj, mily kevesen érzik át az üdvösség értékét! Mily kevesen készek áldozatot hozni, hogy eljuttassuk az emberekhez Krisztus ismeretét! Sok a beszéd, sok a szóval szeretés a halálukon levők iránt. Ám a beszéd olcsó árú. Komoly keresztény buzgalom kell ide, oly buzgóság, mely cselekedetekben jut kifejezésre. Mindenki fáradozzék magáért, és mikor Jézus szeretete költözik szívükbe, másoknak is megvallják majd hitüket. Nem könnyebb gátat vetni annak, akiben Krisztus él, hogy megvallja Őt,

mint a Niagara vizét megtorpantani, hogy ne zúduljon le a vízesésen.

Az Úr tudtomra adta, hogy F. testvér a világ szemetjébe temetkezik. Nincs ideje Istent szolgálni, még csak imádkozni és komolyan az után kutatni sem, hogy mit vár el tőle az Úr. Földbe ásta talentumát. Az élet gondjai felfalták az örökkévaló dolgok iránti érdeklődését. Isten országa, és a Krisztus igazságossága másodlagos csupán számára. Odáig van az üzleti ügyéért, noha láttam, hogy ha nem változtatja meg útirányát, Isten keze ellene lesz. Gyűjthet, ahogy akar, Isten mégis szét fogja szórni, amit összeharácsolt. Pedig tehetne jót is. Sokan azt képzelik, hogy ha sokat dolgoznak, ha üzletemberek, mit sem tehetnek az emberek megmentéséért; semmit, hogy fellendítsék Megváltójuk ügyét. Azt mondják, hogy nem tudnak félig végezni valamit, ezért hátat fordítanak vallásos kötelezettségeiknek, a vallásos gyakorlatoknak, és a világba temetik magukat. Főcélként teszik üzleti ügyeiket, feledik Istent. Az Úr nincs velük megelégedve. Ha oly üzleteléssel foglalkoznak, ahol nem lehet növekedni az istenes életben, sem Isten félelmében tökéletesíteni megszentelődésüket, válasszanak más foglalkozást, ahol óráról órára Jézus is velük lehet.

F. testvér, nem vívsz ki becsületet hitvallásodnak. Törekvésed világi, e világ köti le érdeklődésedet. Lelkileg haldokolsz. Nem veszed észre, hogy mily veszedelmes helyzetbe jutottál. A világ szeretete elnyeli vallásodat. Ébredj fel; keresd Istent, és térj meg gonoszságodból. Fogadj szót meghunyászkodva; térj vissza az Úrhoz. Vallásosságod külsőséggé vált. Nem szíveled többé a vallást; mert ez az öröm a szíves engedelmisség függvénye. Pedig a készségesek és engedelmesek fogyasztják majd a föld legjava termését. Nincs fénylő bizonyítékod, hogy Istennel fogsz élni országában. Alkalomadtán részt veszel a vallásos kötelezettségek végzésében, de nincs benne a szíved. Olykor elejtesz egy-egy szót, hogy figyelmeztess a bűnöst, vagy megvédd az igazságot; de ez csak vonakodó szolgálat, mint ha munkafelügyelőnek végeznéd, nem pedig a fiúi szeretet készséges, örömteli szolgálata. Ha szíved izzana a keresztyén buzgalomtól, a legsúlyosabb kötelesség is kellemes és könnyű lenne.

Sokaknak azért esik nehezebbé a keresztyén élet, mert megosztott a szívük. Felemás a gondolkodásuk, ami minden útjukban ingadozóvá teszi őket. Ha a keresztyén buzgalom gazdagon átította volna őket, ami mindig is az Istennek való odaszentelődés gyümölcse, akkor a gyászos kiáltás:

„elég már, elég” helyett ez lenne a lélekből fakadó szó: „Halljátok, mit tett értem az Úr!” Ha meg is menekülsz, ami nagyon kétséges, az úton, milyen jársz, mily elenyésző is lenne az a jó, amit elvégeztél. Egyetlen ember sem üdvözülni a közreműködéseddel. Így szól-e majd hozzád Mesterünk: „Jól vagyon, jó és hű szolgál”? Mit végeztél hűségesen? Keményen megoldoztál üzleteléseidben, a világ gondjaiban. Elnyeri-e ez Krisztus ajkáról a kegyes szavakat: „Jól vagyon, jó és hű szolgál”?

Fivérem, Jézus szeret téged, és most arra szólít, fordulj vissza, vedd le szemedet a világról, rögzítsd ama elhívás jutalmára, amelyre Isten felülről hívott meg a Krisztus Jézus által. Hagyd abba a könnyelműséget. Ne törődj többé haszontalan dolgokkal. Hordozd napjaink komoly felelősségét, míg csak küzdelmed véget nem ér. Láss munkához; ha Istennek szentelt, üdvös légköröd másokra is hatni fog.

G. testvér családjának nagyobb fele lefelé halad a lejtőn. H. céltalan életet él. Tele van hiábavalóságokkal, hiúságokkal és büszkeséggel. Hatása nem nemesít, nem vezet jóságra, sem megszentelődésre. Nem szívleli a korlátozást, melyet a vallás hárít rá; ezért nem adja át szívét annak megszentelő jogára alá. Magát szereti, kedveli a szórakozást, és csak a maga örömeire törekszik. Szomorú, igazán szomorú lesz a következmény, ha csak teljesen meg nem változik; ha nem törekszik a valódi istenfélelemre. Pedig lágyító, nemesítő, felemelő hatással lehetne fivéreire. Isten szereti a gyermekeket; mégsem keresztények. Ha igyekeznének alázatos, krisztusi életet élni, a világosság gyermekeivé és Isten munkásaivá válhatnának; hittérítők lehetnének családjukban és ismerőseik között is.

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 3. KÖTET, 477-491. (A világ szeretete)

A VILÁG SZERETETE

A kísértés, melyet az ördög a magas hegycúcson teregetett Megváltónk elé, az egyik legfőbb kísértés, mellyel az emberiség szembe kénytelen nézni. Az ördög ajándéku ajánlotta Krisztusnak a világ valamennyi

országát és annak gazdagságát, ha felsőbbrendű lényt megillető tisztelettel hajlandó adózni neki. Üdvözítőnk érezte bár a kísértés erejét, mégis szembeszállt azzal értünk, és győzött. Nem kellett volna elszenvedni neki e kísértést, ha az embert sem tenné próbára ez a csábítás. Krisztus az ellenállásával olyan példát állított elénk, melyet követnünk kell, mikor az ördög mihozzánk jön, hogy letérítsen a becsületesség útjáról.

Senki sem lehet a Krisztus követője, ha egyúttal a világ dolgaira is odatapad szeretete. János írja: „Ne szeressétek a világot, sem azt, ami e világban van. Aki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.” Megváltónk, aki Sátán kísértésének teljes erejével szembeszegült, jól ismeri az akkor fenyegető veszedelmet, ha az ember enged a világ szeretete kísértésének.

Krisztus, mikor elviselte a próbát e ponton, és győzött az ember javára, az emberiséggel azonosította magát. Épp ezen pontokat vette körül a figyelmeztetések sáncával, ahol az ördög a legsikeresebben tudja megkísérteni az embert. Tudta, hogy Sátán győzelmet aratna az emberen, ha rendkívüli módon nem őrizkednek az étvágy és a világi gazdagság és megtiszteltetés pontjain. Ő mondja: „Ne gyűjtsetek kincset a földön, ahol a moly és rozsdá emészti, ahol a tolvajok betörnek és lopnak. Gyűjtsetek kincseket a mennyben, ahol se moly, se rozsdá nem emészti meg, tolvajok sem lopják el. Ahol a kincséd, ott a szíved is.” „Senki két úrnak nem szolgálhat: vagy gyűlöli az egyiket és szereti a másikat, vagy egyikhez ragaszkodik, s a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”

Krisztus két mestert állított elénk, Istent és a világot. Egyúttal félreértéhetetlenül megállapította, hogy lehetetlen mindkettőnek szolgálunk. Ha világi érdekeink, és a világ szeretete uralkodik rajtunk, képtelenek leszünk értékelní a mindenekefelett figyelmünkre méltó dolgokat. A világ szeretete kizárja Isten szeretetét, és világi szempontoknak veti alá örök javunkat. Így tehát Isten nem tölti be szeretetünket és odaadásunkban az első helyet, melyet a világ dolgai betöltenek.

Cselekedeteink bizonyítják, mennyire ragadta el szeretetünket a világi kincs. A legnagyobb gondot, figyelmet és erőnk színe-javát fordítjuk világi érdekeinkre, az örök szempontokat másodrendű helyre szorítva. Így Sátán ragadja el az imádatot, melyet Krisztus várt volna el, de nem kapott

meg. A világ önző szeretete megrontja Krisztus hitvalló követőinek hitét, gyengíti erkölcsi erejüket. Minél inkább szeretik a világi kincseket, annál messzebb távolodnak Istentől, és annál kevésbé részesülnek az isteni természetben, mely felismertetné velük a világ megrontó hatásait, és az őket körülvevő veszélyeket.

Az ördög kísértéseinek célja, hogy vonzóvá varázsolják előttünk a világot. A világi kincsek és megtiszteltetés szeretetén át oly elbűvölő hatalommal rendelkezik, hogy a hitvalló keresztény világ szeretetét is magának markolja. A hitvalló keresztények népes rétege bármi feláldozására kész, hogy gazdagodhasson. És minél inkább megközelítik céljukat, annál kevésbé szeretik a drága igazságot, és viselik szívükön annak terjesztését. Elvesztik Isten iránti szeretetüket, és úgy viselkednek, mintha eszüket vesztették volna. Minél inkább felvirágoznak a gazdagodás terén, annál szegényebbnek érzik magukat, amiért nem többel rendelkeznek, és annál kevesebbet juttatnak Isten ügyére.

A gazdagságot eszeveszetten szeretők viselkedése bizonyítja, hogy lehetetlennek találják két úrnak szolgálni, Istennek és a mammonnak. A pénz az istenük. Annak hódolnak. Lényegében csak a világot szolgálják. Becsületüket, ami pedig születési joguk, feláldozzák a világi nyereségért. Ez a hatalom uralkodik értelmükön, ezért megszegik Isten törvényét, csak hogy önző érdekeiket szolgálják, csak hogy növeljék földi javaikat.

Sokan, bár vallják Krisztus nevét, mégsem szeretik ezt a tanítást, mégsem engedelmeskednek a krisztusi tanítások betűinek, vagy elveinek. Világi céljaikra fordítják erejük javát, és a pénz istene előtt hajlongnak. Nyugtalanító, hogy Sátán annyi embert megcsal, és hogy a világi nyereség ragyogó kilátásai felkorbácsolják képzeletüket. Elbűvöli őket a kilátás, hogy tökéletes boldogság lesz a sorsuk, ha elérik céljukat, ha megtiszteltetést és gazdagságot szereznek maguknak a világon. Az ördög csalogatja őket csábító csalétekkel. „Mindezeket neked adom” – mindezt a hatalmat, mindezt a gazdagságot, amivel majd sok jót tehetsz. Hanem céljukat elérve, nincs kiépített kapcsolatuk a magát megtagadó Üdvözítővel, ami isteni természet részeseivé tenné őket. Földi kincsükhöz ragaszkodnak, azt a lemondást és önfeláldozást pedig, melyet Krisztus elvár tőlük, megvetik. Nem készek megválni földi kincsüktől, mert hisz azon csügg a szívük. Mestert cseréltek, a pénzistent fo-

gadták el Krisztus helyébe. Mammon az istenük, mammont szolgálják.

Az ördög gazdagság iránti szeretetükkel szerezte meg e félrevezetettek hódolatát. A változás észrevétlenül történt. Sátán hatalma oly elámító, oly ravasz, hogy bár a világhoz szabják magukat, nem veszik észre, hogy eltávolodtak Krisztustól, és most már csak névleg az Ő szolgálói.

Sátán óvatosabban bánik az emberekkel, mint Krisztust közelítette meg a kísértés pusztáján, mert emlékszik rá, hogy csődöt mondott. Ő szenvedett vereséget. Nem jön hát nyíltan, nem követel tiszteletet nyílt imádással, csak ráveszi az embereket, hogy a világ kívánatos dolgaira rögzítsék szeretetüket. Ha sikerül lekötni értelmüket és vonzalmukat, szem elől veszítik a menny vonzalmait. Annyit kíván csak, hogy bukjon csábításai csaló hatalma alá, szeresse a világot, a világi rangot és megtiszteltetést, a pénzt, és ruházza szeretetét földi kincsekre. Ha ezt eléri, mindent elért, amit Krisztustól akart elnyerni.

Krisztus példája bizonyítja, hogy egyedüli reményünk a győzelemre, ha mindenkor ellenállunk az ördög rohamainak. Aki a kísértés csatájában diadalt aratott az üdvösség ellensége felett, jól ismeri Sátán emberi hatalmát, ezért értünk győzte le Őt. Győzött, és győzelmének előnyét nekünk juttatta, hogy amikor ellenállni igyekszünk Sátán csábításainak, gyengeségünket Krisztus erejével egyesíthetjük, érdemtelenységünket az Ő érdemeivel. Így az Ő ereje tartson fenn bennünket az erős kísértés alatt, hogy mindenható nevével mi is ellenálljunk, és győzelmet arassunk, amint Ő is győzött.

Megváltónk leírhatatlan szenvedése árán tette elérhetővé számunkra az üdvösséget. A világ nem tisztelte és nem ismerte el Őt, hogy csodálatos leereszkedése és megalázkodása által a királyi udvarában mennyei megtiszteltetésre és hallatlan örömökre tudja felemelni az embert. A bukkott ember mégis zúgolódní akar, mert csak küzdelmek, megalázkodás és kemény iparkodás árán nyerheti el a mennyet?

Az ember büszke szíve ezt kérdezi: Miért kell megalázkodnom és bűnbánatot tartanom, mielőtt elnyerhetem a bizonyosságot, hogy Isten elfogadott, mielőtt elnyerném a hervadhatatlan örökséget? Miért nem könnyebb kissé, miért nem kellemesebb és vonzóbb a mennybe vezető ösvény? E kételkedőket és panaszkodókat példaképünkhöz küldjük, aki az ember bűnének súlya alatt görnyedt, és az éhség legélesebb gyötrelme-

it viselte el. Ártatlan volt, sőt a menny fejedelme, az ember érdekében mégis bűnné lett értünk. „Megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyultunk meg.”

Krisztus mindent feláldozott, hogy lehetővé tegye elnyernünk a meny-nyet. És most a bukott emberen a sor, hogy mennyit hajlandó feláldozni magáért, Krisztusért, hogy ki tudja vívni a hervadhatatlan győzelmet. Akiknek kellő fogalmuk van a megváltás nagyságáról és áráról, azok sosem zúgolódnak, hogy könnyek közt kell vetniük, és hogy a keresztény sorsa ez életben a békétlenség és lemondás. Isten rendelte el az ember megmentésének feltételeit. A megalázkodás és keresztviselés az a gondoskodás, melyen át a megtérő bűnös megnyugvást és békét talál. Az a gondolat csitítson el minden zúgolódó hangot, hogy Jézus olyan megaláztatásnak és áldozatnak vetette alá magát, melyet az embertől sosem vár el. A legnagyobb öröm úgy éri az embert, ha őszintén megbánja Isten ellen elkövetett bűnét, amiért megrontotta Isten törvényét, és a Krisztusba vetett hit által, mert hiszen Krisztus a bűnös megváltója és védelmezője.

Az emberek súlyos áldozatokat hozva törtetnek, hogy biztosítsák maguknak az evilági kincseket. Fárasztó munkát, nélkülözéseket, lemondást szenvednek, hogy világi előnyökre tegyenek szert. Miért legyen hát a bűnös kevésbé hajlandó, hogy elviseljen, szenvedjen, áldozatot hozzon, hogy biztosítsa a hervadhatatlan kincset? Olyan életet, mely Isten életével lesz párhuzamos, a hervadhatatlan dicsőség koronáját! A menny kieméríthetetlen kincsei, a felbecsülhetetlen örökség, mely a dicsőség örök mértéke – ezt kell elérnünk, bármi áron. Ne lázongjunk hát, ha lemondás vár ránk, hisz az élet és dicsőség Ura már elviselte azt előttünk. Ne kerüljük el a szenvedést és nélkülözést, hiszen a menny Felségese is elfogadta ezeket a bűnös ember érdekében. A könnyű élet és kényelem feláldozása ne keltse az önsajnálát egyetlen gondolatát se, hiszen a világ Megváltója is vállalta értünk ezeket. Még ha legtöbbször becsüljük is, amiről lemondunk, a nélkülözéseinket és áldozatainkat, akkor is sokkal kevesebbe kerül ez nekünk minden tekintetben, mint az élet Fejedelmének került. Bármelyik áldozatunk jelentéktelenné zsugorodik, ha azzal vetjük össze, amit Krisztus hozott értünk.

ISTENKÍSÉRTÉS

Egyesekben vakmerő lelkület él, amit bátorságnak és merészségnek neveznek. Ok nélkül kiteszik magukat veszélynek, szerencsétlenségnek, és olyan kísértésnek is, amihez Isten csodája kell, hogy épen és tisztán kikerüljenek belőle. A világ Megváltója határozottan elutasította az ördög kísértését, hogy levesse magát a templom tetejéről. Az ördög Isten ígéretét idézte, mint biztosítékot, hogy Krisztus kockázat nélkül levetheti magát, hiszen ott az ígélet. Krisztus Isten Igéjével szállt szembe a kísértéssel: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” A keresztény egyedül biztonságos útja, ha Isten szavának segítségével visszautasítja az ellenséget. Az ördög olyan helyekre csábítja az embereket, ahová Isten nem küldi őket. Majd bibliaszövegekkel hozakodik elő, hogy alátámassza sugallatait.

Nem azért kaptuk Isten drága ígéreteit, hogy vakmerő útjukon erősítse az embereket, vagy ezekre támaszkodjunk, mikor ok nélkül robogunk veszedelemben. Az Úr elvárja, hogy gondviselésébe vetett alázatos függőséggel tegyük lépéseinket. „Az embernek nincs hatalmában az ő útja.” Jólétünk, életünk Istenben rejlik. Semmit sem végezhetünk sikeresen Isten jóváhagyása és áldása nélkül. Az Úr áldásra és jólétre nyújthatja felénk kezét, vagy pedig ellenünk fordul a keze. „Hagyjad az Úrra a te útjaidat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.” Az Úr elvárja tőlünk, gyermekeitől, hogy fenntartsuk a következetes keresztény jellemet. Legyünk meggondoltak, óvatosak és alázatosak. Viselkedjünk körültekintően a kívüllevőkkel szemben. Az elvet semmi körülmények között sem szabad feladnunk.

Egyedüli biztonságunk, ha nem adunk helyet az ördögnek, mert az ő sugallatai és céljai mindig arra törnek, hogy ártsen nekünk és megakadályozza, hogy Istenre támaszkodjunk. Ártatlanság angyalának álcázza magát, hogy tetszetős kísértéseivel úgy tudja becsempészni csapdáit, hogy észre se vegyük a fortélyait. Minél inkább engedünk neki, annál korlátlanabb lesz csalásainak hatalma. Nem biztonságos vitába ereszkedünk vagy szóba állunk vele. Az ellenfélnek nyújtott minden előny után még többet követel. Egyedüli biztonságunk, ha kereken visszautasítjuk istenkísértésre

serkentő legelső szavát. Krisztus érdemein át Isten elég kegyelmet adott, hogy ellene álljunk az ördögnek, és diadalmaskodjunk. Sikerünk az ellenállásban rejlik. „Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek.” Az ellenállás legyen szilárd és kitartó. Mindent elveszítünk, amit eddig nyertünk, ha ma ellene állunk, csak hogy holnap engedjünk neki.

Korunk bűne semmibe venni Isten kifejezett parancsait. Elsőpró a rossz irányba sodró hatalom. Évának megvolt mindene, amire szüksége lehetett. Semmi sem hiányzott boldogságához. Féktelen étvágya mégis azt a gyümölcsöt kívánta, melyet Isten eltiltott. Nem volt szüksége a tudás fájának gyümölcsére, mégis hagyta, hogy étvágya és kíváncsisága kerekedjék józan esze fölé. Tökéletesen boldog volt édeni otthonában férje mellett, de akár a nyughatatlan mai Évákat, azzal áltatta őt is az ördög, hogy magasabb szinten is élhetne annál, amit Isten kijelölt számára. De mikor magasabbra próbált kapaszkodni, mint az állapota, csak sokkal mélyebbre bukkott. Ez lesz a következménye a mai nemzedék Éváinak is, ha elhanyagolják, hogy Isten törvényei szerint, derűsen végezzék mindennapos kötelességüket.

A nőkre váró feladat fontosabb és felemelőbb, mint a király kötelessége a trónján. Ők alakíthatják gyermekeik gondolkodását, jellemét, hogy hasznos emberek legyenek, és hogy Isten fiaivá és lányaivá váljanak. Tekintsék idejüket túl értékesnek, hogy a bálteremben vagy felesleges munkával töltsék. Az ínség és szenvedés e világában anélkül is elég a szükséges munka, hogy drága perceket pazarolnánk cicomázásra vagy hivalkodásra. A mennyei király lányai, a királyi család gyermekei át fogják érezni felelősségük súlyát, hogy magasabb életre jussanak, közeli kapcsolatra lépjenek a mennellyel, és együtt munkálkodjanak a világ Megváltójával. Az ezzel foglalkozókat nem elégíti ki a divat, sem a hiábavalóságok, melyek a mai utolsó idők nőinek eszét lekötik. Akik valóban Isten lányai, részesei lesznek az isteni természetnek is. A legmélyebb szánalom indítja majd őket, mint Megváltónkat, mikor látják a társadalomban a megrontó, romboló áramlatokat. Együtt éreznek Krisztussal, és hatáskörükben, képességük és lehetőségük szerint fáradozni fognak a veszendő emberek megmentésén, amint Krisztus is az ember javára fáradozik.

Mikor a nők nem követik Isten által teremtésükkor rájuk rótt kötelességüket, csak hogy magasabb állásokra törjenek, melyekre Isten nem mi-

nősítette őket, azokat az állásokat hagyják üresen, melyeket ők tudnának jól betölteni. Mikor a nők hivatáskörén kívülre törnek, egyúttal elveszítik igazi női méltóságukat és nemességüket is. Mikor Isten megteremtette Évát, az volt a célja, hogy ne legyen se alacsonyabb, se feljebbvaló, mint a férfi, hanem mindenben egyenlők legyenek. A szent párnak ne legyen egymástól független érdeklődési köre, mégis mindkettőnek megvolt az egyénisége, mind a gondolkodásban, mind a viselkedésben. De Éva bűne után, mivel ő vétkezett először, az Úr azt mondta, hogy Ádám uralkodjék rajta. Alá kellett vetnie magát férjének, mert ez is az átok egy része volt. Az átok sok esetben nagyon súlyossá tette a nő sorsát, teherré változtatta életét. A férfi sok mindenben visszaélt Istentől nyert fölényével, mikor önkényesen gyakorolja hatalmát. A végtelen bölcsesség létrehozta a megváltás tervét, mely második próbaidőt nyújt nekünk, mivel másodszor próba elé állítja őket.

Sátán embereket használ eszközül, hogy vakmerőségre bujtogassa az Istent szeretőket. Különösen érvényes ez a szellemidézéssel megcsaltakra. A szellemidézők nem fogadják el Krisztust Isten Fiának, és hűtlenségükkel sokakat az istenkísértés bűnére vezetnek. Sőt Krisztusnál felsőbb rendűnek kiáltják ki magukat, mint Sátán, mikor szembeszállt az élet fejedelmével. A szellemidézők, akik lelkét undorító bűnök feketítik, és kiégett a lelkiismerete, szennyes ajkukra merik venni Isten Fiának szeplőtlen nevét. Legszentebb nevét emlegetik istenkáromlón az aljasságokkal, melyek az ő sötét jellemüket megpecsételik.

Az ilyen kárhozatra méltó eretnekségekkel jövők sokszor vitára hívják az Isten szavát hirdetőket. Az igazságot hirdetők közül némelyekből hiányzik a bátorság ellenállni az ilyen kihívásnak. Isten szava szerint e kihívók pusztulásra ítélték. Némely igehirdetőben nincs erkölcsi bátorság így szólni hozzájuk: Isten előre intett bennünket felőletek. Pontos leírást nyújtott jellemeitekről, és az általatok terjesztett hamis tanításokról. Némely igehirdetőnk, nehogy ürügyet adjon nekik, hogy diadalt üljenek, vagy gyávasággal vádolják őket, nyílt vitába száll velük, bár a szellemidézőkkel vitázva nemcsak velük kell szembeszállnunk, hanem Sátánnal és angyalaival is, így a sötétség hatalmaival lépnek érintkezésre, és gonosz angyalokat hívnak meg maguk közé.

A szellemidézők mindenáron a nagyközönség elé akarják teregetni ha-

mis tanait, és a Biblia igazságait pártfogoló igehirdetők, nyíltan vitába ereszkedve velük, a szellemidézőknek segítenek. Azok kihasználják az alkalmakat, hogy emberek elé sorakoztassák hamis tanításaikat, és minden ilyen vitán akad, akit félrevezetnek. A legésszerűbb eljárás messze elkerülnünk őket.

BIZONYSÁGTÉTELEK, 3. KÖTET, 477-491. (Az étvágy hatalma)

AZ ÉTVÁGY HATALMA

Az étvágy az egyik legerősebb kísértés, mellyel az embernek szembe kell szállnia. Titokzatos és csodálatos kapcsolat áll fenn az értelem és a test között. Mindkettő kihat a másikra. Legyen életünk egyik fő célja megóvni egészségünket, kifejleszteni erőnket, hogy az élő gépezet összes része összhangban működjék. Ha elhanyagoljuk testünket, értelmünket hanyagoljuk el. Nem szolgálhatja Isten dicsőségét, ha gyermekeinek beteges a teste és torz a gondolkodása. Gonosz visszaélés értelmi képességeinkkel, ha egészségünk rovására kényeztetjük étvágyunkat. Az akár ivásban, evésben, bárhogy mértéktelenségbe merülők elpazarolják testük erejét, és gyengítik erkölcsi ellenálló képességüket. Az ilyenek erősen érezni fogják a test törvényeinek megszegését követő megtorlást.

A világ Megváltója tudta, hogy az étvágy bűnös kielégítése testi leromlással jár, de annyira eltompítja a felfogóképességet is, hogy nem ismerjük fel a szent és örökkévaló dolgokat. Krisztus tudta, hogy a világ a falánkság karmai közt vergődik, és az étvágy e bűnös kielégítése olyan erősen megejtette fajunkat, hogy hatalmának megtöréséért Isten Fiának közel hat hétig kellett böjtölnie az ember javára. Akkor milyen súlyos feladat vár a keresztényre, hogy ő is győzni tudjon, amint Krisztus győzött! Falánkságunk kielégítése kísértésének erejét csakis Krisztus kimondhatatlan szenvedésével mérhetjük le, melyet a hosszú pusztai böjttel elviselt.

Krisztus tudta, hogy a megváltás tervének sikeres megvalósításáért ott kell elkezdenie az ember megmentését, ahol romlása kezdődött. Ádám az étvágy kielégítésével bukott el. Az emberekbe vésni, hogy en-

gedelmeskedniük kell Isten törvényének, Krisztus azzal látott a mentéshez, hogy új alapokra fektette az ember táplálkozási szokásait. Az erény elszennyeződése és elkorcsosodásunk elsősorban a romlott étvágy bűnös kielégítésének köszönhető.

Komoly felelősség hárul mindnyájunkra, különösen az igazság tanítóira, hogy legyőzzék étvágyukat. Ha határt szabnak étvágyuknak és szenvedélyeiknek, sokkal eredményesebbek lesznek, Szellemi és erkölcsi erejük megerősödne, ha a szellemi erőfeszítéssel a testi munkát is összekapcsolnák. Szigorúan mértékletes szokásokkal, és az egybekapcsolt testi és szellemi munkával sokkal többet el tudnának végezni kötelességükből, és egyúttal világos gondolkodásukat is megőrizhetnék, így szabadon folynának gondolataik és szavaik, lelki életük is újjáéledne, és mélyebb benyomást tennének hallgatóikra is.

A mértéktelen evés, akár egészséges ételekből is, kimerítőn hat a szervezetre, és eltompítja az élesebb és szentebb gondolatokat. Evésben és ivásban is szigorú mértékletességre van szükség, hogy egészségesen tartsuk meg, és lendületesen foglalkoztassuk testünk mindmennyi szervét. A szigorúan mértékletes szokások, különösen, ha az izmokat eddük, és a gondolkodást is gyakoroljuk, megóvják mind a szellemi, mind a testi rugalmasságot, és kitartást kölcsönöznek az Ige szolgáinak, könyvszerkesztőknek, és ülő foglalkozásból élőknek. Népünk, bár vallja az egészségügy megújulását, túl sokat eszik. A falánkság kielégítése a testi és szellemi hanyatlás fő oka. Ez a gyökere a mindenfelé burjánzó gyengeségnek.

Mértéktelenségünk asztalunknál kezdődik, egészségtelen ételek fogyasztásával. Idő múltával emésztőszerveink elgyengülnek, és az elfogyasztott étel nem elégíti ki többé az étvágyat. Egészségtelen állapot jön így létre, ezért serkentőbb ételekre vágyunk. A tea, a kávé és a húsételek azonnal serkentően hatnak. A bennük rejlő mérgek hatására az idegrendszer izgalomba jön, és olykor mintha egy időre erőre kapna. Az értelem és a képzelet szárnyalóvá válik. Mivel a serkentő ételeknek igen kellemes a hatásuk, sokan arra következtetnek, hogy szükségük van rájuk, ezért tovább fogyasztják. Ámde mindig beáll az ellenhatás. A felizgalt idegrendszer a jövő tartalékokból kölcsönzött erőt. A szervezetnek ezt az ideiglenes élénkülését levertség követi. Azzal arányban, hogy az

élénkítő ételek-italok mennyire serkentették ideiglenesen a szervezetet, úgy következik be a felajzott szervek elernyedése, miután a serkentő anyagok hatásukat veszítették. Ezzel arra neveljük étvágyunkat, hogy erősebb serkentést követeljen, ami fenn tudja tartani, sőt növelni tudja a kellemes felélénkülést, míg az étvágy ily kielégítése szokássá nem válik, míg követelni nem kezdi az erősebb serkentőket, mint a dohányt, a szeszes italokat. Minél inkább kielégítjük étvágyunk követelését, annál gyakrabban követel, és annál nehezebb uralkodni rajta. Minél gyengébb így a szervezet, minél kevésbé bírja ki mesterséges élénkítés nélkül, annál inkább nő a szenvedély az ilyen élénkítések iránt, míg rabigába nem dönti az akaraterőt, míg sehol sem látunk erőt, mely megtagadná e kielégülést követelő, természetellenes vágyat.

Az egyedüli biztonságos út, ha hozzá se nyúlunk teához, kávéhoz, borhoz, dohányhoz, ópiumhoz és szeszes italokhoz. Mai nemzedékünknek kétszer akkora Isten kegyelme által megerősített akaraterőre van szüksége, hogy ellen tudjon állni Sátán kísértéseinek, és elutasítani a megromlott étvágy akár legjelentéktelenebb bűnös kielégítését, mint néhány nemzedékkel ezelőtt. De a mai nemzedéknek kevesebb az önuralma, mint a régebbieknek. Akik elkényeztették élénkítő szerek iránti mohó vágyukat, gyermekeiknek is továbbadták romlott étvágyaikat és szenvedélyeiket, ezért nagyobb erkölcsi erőre van szükségük, hogy ellenálljanak a mértéktelenség mindmegannyi válfajának. Egyedüli biztonságos út rendíthetetlenül helyt állnunk a mértékletesség mellett, ha rá se tesszük lábunkat a veszedelmes ösvényre.

Az volt a nagyszerű cél, amelyért Krisztus eltúrta a pusztában a hosszú böjtöt, hogy megtanítsa bennünket, mennyire elengedhetetlen a lemondás és mértékletesség, az önuralom. E kötelességünk asztalunknál kezdődik, de szigorúan érvényt kell szerezniünk ennek az élet összes vonatkozásában. A világ Megváltója a mennyből jött segíteni a gyenge emberen, hogy az erő által, melynek lehozásáért a földre jött, az ember erőssé tudjon válni, le tudja győzni étvágyát és szenvedélyét, és így minden ponton győzni tudjon.

Sok szülő félreneveli gyermekei ízlését, eltorzítja gyermekei étvágyát. Húsételekkel, teával és kávéval kényeztetik őket. Az erősen fűszerezett húsételek, tea, kávé, melyek fogyasztására sok anya unszolja is gyer-

mekeit, egyengeti az utat, hogy idővel olyan erősebb élénkítő szereket használjanak, mint a dohány. A dohányzás serkenti a vágyat a szeszes italok után, a dohányzás és szeszes italok elkerülhetetlenül aláássák az idegek erejét.

Ha fel lehetne rázni a keresztények lelki érzékenységét, hogy mindenben mértékletesek legyenek, példájukkal, asztaluktól kiindulva, segíteni tudnák azokat, akiknek gyenge az önuralma, és csaknem tehetetlenek a falánkság követeléseivel szemben. Ha megértenénk, hogy a földön kialakított szokásaink mennyire kihatnak örök javunkra, hogy örök sorsunk mind az evésben, mind az ivásban megtartott szigorúan mértékletes szokásokon múlik, akkor egészen a szigorú mértékletesség pontjáig verekednénk el magunkat. Példánkkal és igyekezetünkkel eszközül szolgálhatnánk sokak megmentésére a mértéktelenség, bűnös cselekedetek és a halál rombolásától. Ha testvérnőink csakis egészséges és tápláló ételekkel terítik meg asztalukat, sokat tehetnek mások megmentésének nagyszerű munkájában. Azzal tölthetnék értékes idejüket, hogy megnevelik gyermekeik ízlését és étvágyát, hogy mindenben a mértékletesség szokásait alakítják ki, és serkentik bennük a mások javára való lemondást és jótékonyságot.

Annak ellenére, hogy Krisztus, a kísértés pusztájában megtagadva étvágyát, és megtörve az étvágy hatalmát, példát mutatott nekünk, mégis sok keresztény anya példájával, és a gyermekei szoktatásával előkészíti őket, hogy gyomoremberek, borivók legyenek. Gyakran elnézik a gyermekeknek, hogy azt egyenek, ami tetszik, amikor eszükbe jut, tekintet nélkül egészségükre. Sok gyermek babakorától elkapott ingyenc. Étvágyuk kielégítése miatt kora gyermekségüktől kezdve gyomorbajosak. A bűnös kielégülés és a mértéktelen evés együtt nő, és együtt erősödik velük. A szülők kényeztetése áldozatul löki a gyermekek szellemi és testi rugalmasságát. Olyan ételekre szoknak, amelyekben semmi jó nincs, hanem kizárólag ártalmasak, és túlterhelve szervezetüket, egész testük elkorcsosul.

A lelkipásztorok, tanítók és főiskolások sem válnak elég értelmessé a téren, hogy szükségesnek tartásuk a friss levegőn végzett testmozgást. Elhanyagolják e kötelességüket, bár elengedhetetlen az egészség megőrzéséhez. Egyre a könyveket bújják nagy szorgalmasan, mégis a ne-

héz munkát végzők élelemadagját fogyasztják. Ilyen szokások mellett sokan elhíznak. Mások lesóványodnak, erőtlenek, gyengélkedők, mert a felesleges ételektől való szabadulás erőfeszítése kimeríti életerejüket. A máj túlterhelt lesz, nem tudja kiszűrni a vérből a szennyezést, aminek betegség a következménye. Ha a testmozgást szellemi erőfeszítéssel kapcsolják össze, meggyorsulna a vérkeringés, tökéletesebb lenne a szív működés, kiküszöbölve az életfolyamatok melléktermékeit, és egész testükbe új erő és rugalmasság költözne.

Mikor a lelkipásztorok, iskolai tanítók és főiskolások egyre tanulásal gyötrik az agyukat, és hagyják, hogy testük tétlen maradjon, az agy idegei túlterheltek, a mozgás idegei pedig tétlenek. Folyton gondolkodó szerveiket nyüvik, ezért túlterheltek és leromlottak lesznek, másrészt izmaik elvesztik rugalmasságukat a tétlenség következtében. Azért nem szeretik testi munkával igénybe venni izmaikat, mert kellemetlen és terhes nekik az erőlködés.

Krisztus szolgái, akik az Ő képviselőinek vallják magukat, kövessék példáját, és mindenekelőtt alakítsanak ki legszigorúbban mértékletes szokásokat. Azzal szemléltessék Krisztus életét és példáját, hogy lemondón, áldozatkészen és jótékonyan élék életüket. Krisztus az ember javára győzte le étvágyát. Krisztus szolgái az Ő helyében állítsanak követésre méltó példát. Akik feleslegesnek tartják, hogy hozzáfogjanak az étvágy legyőzésének kötelességéhez, azok elmulasztják, hogy értékes győzelmeket arassanak, így a falánkságok és a bűnös kívánságok rabszolgái lesznek, amelyek már-már színültig töltik a föld lakosai bűnének kelyhét.

Akik a figyelmeztetés utolsó üzenetét hirdetik – az emberek üdvösségét eldöntő üzenetet –, valósítsák meg életükben a hirdetett igazságokat. Legyenek példaképek az evésben, ivásban, istenfélő, tiszta beszédjükkel és viselkedésükkel. Szerte a világon, Krisztus sok állítólagos képviselőjében a szentség palástja alatt ott rejlik a falánkságba, az alantasabb szenvedélyek kielégítésébe és súlyos bűnökbe való merülés. Vannak kitűnő képességekkel rendelkezők, akik felét sem érik el, amit elérhetnének, ha mindenben mértékletesek lennének. Az étvágy és szenvedély kielégítése beködösíti az agyat, csökkenti a testi, de az erkölcsi erőt is. Az ilyenek nem gondolkodnak világosan. Nem tudják erővel szólni szavaikat, nem élteti őket Isten Lelke, hogy így elérnék hallgatóik szívét.

Mivel őszüleink étvágyuk kielégítése miatt veszítették el Édent, ezért egyedüli reményünk, hogy az étvágy és szenvedély szigorú megtagadásával nyerjük azt vissza. Az étkezésben gyakorolt önmegtartóztatás, összes szenvedélyünk, dühkitörésünk kordában tartása megőrzi szellemi képességünket, szellemi és erkölcsi erőt nyújt. Képesítik az embert, hogy a magasabb erők uralma alá hajtsa összes tulajdonságát, és hogy különbséget tudjon tenni a helyes és helytelen, a szent és közönséges között. Akinek valódi fogalma van Krisztus áldozatáról, mikor elhagyta mennyei otthonát eljönni világunkra, viselkedésével megmutatni, hogyan álljunk ellene a kísértésnek, azok jókedvvel megtagadják magukat és részt vesznek Krisztus szenvedéseiben.

Isten félelme a bölcsesség kezdete. Akik győznek, amint Krisztus is győzött, folyvást őrizkedniük kell a Sátán kísértéseitől. Korlátok közé kell szorítaniuk az étvágyat, türelmetlenséget, és mindkettőt alávetni a felvilágosult lelkiismeret szavának, hogy értelmi képességük romlatlan, teljes értékű, felfogóképességük tiszta maradjon, nehogy Isten gondviselésének tekintsék Sátán mesterkedéseit és csapdáit. Sokan szeretnék elnyerni a végső jutalmat és diadalt, melyben a győztesek részesülnek, de nem képesek elviselni a kemény munkát, nélkülözést, lemondást, mint Üdvözítőjük elviselte. Csak engedelmesség és folyamatos erőfeszítés által győzhetünk, amint Krisztus győzött.

Az étvágy uralma ezrek romlásának fog bizonyulni, holott ha e ponton győztek volna, rendelkezésükre állt volna az erkölcsi erő, hogy az ördög összes más kísértése felett győzelmet arassanak. Ámde a falánkság rabszolgái elmulasztják folyton tökéletesíteni keresztény jellemüket. Az ember hatezer éves engedetlensége betegséget, fájdalmat és halált érlelt gyümölcsül. És az idők végéhez közeledve, az ördög kísértése, hogy elégítsük ki étvágyunkat, egyre hatalmasabb lesz, egyre nehezebben tudjuk majd legyőzni.

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 24-26., (Adakozzunk Krisztusért – részlet)

ADAKOZZUNK KRISZTUSÉRT!

Abból tudom, amit az Úr közölt velem, hogy a szombattartók, amint egyre gazdagodnak, egyre önzőbbek is lesznek. A Krisztus és népe iránti szeretetük egyre csökken. Nem veszik észre az ínségesek szükségleteit, nem éreznek együtt szenvedéseikkel és szomorúságukkal. Nem veszik észbe, hogy mikor elhanyagolják a szegényt és szenvedőt, Krisztust hanyagolják el. Ha viszont amennyire tudják, enyhítik a szegények ínségét és szenvedéseit, annyiban Jézusnak szolgálnak.

Krisztus mondja megváltott népének: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítetett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam és innom adtatok; jövevény voltam és befogadtatok engem. Mezítelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam és eljötetek hozzám.

Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttunk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? Vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna. És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és meglátogattunk volna? És felelvén a király, ezt mondja majd nekik: Bizony, mondom nektek, amennyiben megcselekedtétek eggyel ez én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtétek meg.”

Dicső kötelesség, ha valaki súlyos terheket vállal, ha türelmesen végzi a jótetteket, melyek magunkat megtagadó igyekezetre szólítanak, és a menny is jóváhagyással kíséri. A hú igyekezet kedvesebb Isten előtt, mint a leglángolóbb és legszentebbnek vélt imádat. Az az igazi istentisztelet, ha együtt fáradozunk Krisztussal. Imák, intések és beszédek talmi gyümölcsöknek számítanak, melyeket gyakran csak rákötnek a fára. De a jótettekben megnyilvánuló gyümölcsök, mikor gondoskodunk az ínségesekről, az apátlan árvákról és özvegyekről, ezek valódi gyümölcsök, és meg is teremnek a jó fán.

Atyánk szemében ez a tiszta és igazi vallás: „Meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” Más szavakkal: „Viseld gondját a nyomorgó árvának és özvegynek, és őrizd meg magadat tisztán a világtól.” A jótettek a gyümölcs, melyet Krisztus elvár tőlünk; szerető, nyájas szavakat, jótékony tetteket; gyöngéd gondoskodást a szegényekről és elesettekről. Ha szeretettel fordulunk a csüggedéssel, gyásszal megterhelt emberekhez, ha kezünk készségesen és bőven ad, ha felruházzuk a ruhátlant, szívesen befogadjuk házukba és szívünkbe a hajléktalant, akkor az angyalok nagyon közel húzódnak hozzánk, és édes dallam csendül fel a mennyben. Minden méltányos, könyörületes és jó tett édes dallamot kelt a mennyben. Az Atya trónjáról felfigyel a könyörület e cselekedeteire, legbecselesebb kincseinek tekinti azokat. „Enyémelek lesznek, amikor összeállítom ékszeremet.” Úgy tekinti a nyomorgók és szenvedők iránti szánakozó cselekedetet, mintha Jézussal tették volna. Mikor felkarolod a szegényt, mikor megnyitod szívedet az elesett és elnyomott előtt, mikor az árva támogatója vagy, akkor Jézussal lépsz szorosabb szövetségre.

„Akkor szól majd az ő balkeze felől állókhöz is: Távozzatok tőlem ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és angyalainak készített. Mert éheztem és nem adtatok ennem; szomjúhoztam, és nem adtatok innom; jövevény voltam, és nem fogadtatok be; mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg. Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttunk, hogy éheztél, vagy szomjúhoztál volna, vagy hogy jövevény, vagy mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna neked? Akkor felel majd nekik, mondván: Bizony mondom nektek, amennyiben nem cselekedtétek meg eggyel eme legkisebbek közül, én velem nem cselekedtétek meg. S ezek elmennek az örök gyötrelmekre; az igazak pedig az örök életre.

Jézus azonosítja magát népe szenvedésével: Én voltam éhes, és én szomjaztam. Én vagyok az a hajléktalan. Nekem nem volt ruhám, amit magamra ölthettem volna. Én voltam beteg, engem börtönöztek be. Mikor ti roskadásig megrakott asztalokról lakmároztatok, én éheztem nem messze tőled a kunyhóban, vagy künn az utcán. Mikor arcomba csaptátok az ajtót, pedig senki sem aludt kényelmesen bútorozott szobáitokban,

nekem nem volt hova lehajtani a fejemet. Szekrényetek zsúfolva volt ruháitokkal, amire feleslegesen szórtátok a pénzt, és amit az ínségeseknek juttathattatok volna. Jaj, mennyire rám fért volna a meleg ruha! Mikor egészségnek örvendeztetek, én beteg voltam. Balsors börtönbe juttatott, bilincsbe láncolt, lelkileg megtört, megfosztott a szabadságtól és reménytől, ti pedig szabadon jártatok-keltetek, amerre tetszett. Milyen csodás egységet is fejez ki Jézus, mely szenvedő tanítványai, és közte fennáll! Teljesen a magáénak tekinti ügyünket. Úgy ecseteli magát, mintha ő maga lenne, aki szenved. Ne feledd, önző keresztény, hogy a nyomorgó, szegény, az árva, az apátlan minden egyes semmibevevése magának Jézusnak a semmibevevése.

Ismerek olyanokat, akik, noha nagyhangú, öblös torkú hitvallók, szívük mégis annyira az önszeretetbe és önzésbe kövesedett, hogy meg sem értik, miről beszélek. Egész életükben csak magukkal gondolnak, maguknak élnek. Kizárt dolog számunkra, hogy mások javára áldozzanak, hogy más kedvéért lemondjanak valamiről. El sem tudják képzelni, hogy Isten ezt várja el tőlünk. Magukat bálványozzák. Visszahozhatatlan hetek, hónapok, évek suhannak az örökkévalóságba, még sincs a mennyben feljegyzés jótetteikről, hogy mások javára hoztak volna áldozatot; hogy táplálnák az éhezőt, ruháznák a meztelent, vagy befogadnák a hajléktalant. Nincs szívük magukhoz fogadni a jövevényt. Ha bizonyosak lennének, hogy akik igényt tartanak támogatásukra, méltók erre, akkor talán rá lehetne beszélni őket, hogy tegyenek valamit ez irányban. Holott erény rejlik abban, hogy kockázatot vállalunk. Lehet, hogy akkor angyalokat látnánk vendégül.

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 50-55., (Csípős nyelvek)

CSÍPŐS NYELVEK

F. testvér szívén viselte-viseli az Isten ügyét, de túlságosan szívére vette a dolgokat, és sok olyan terhet vállalt magára, amit nem kellett volna. Ezért egészsége megsínylette az ügyeket. Olykor túlzó megvilágításban látta a dolgokat; szeretne volna, ha mindenki egyetért vele. De mert a többiek nem az ő szemével néztek, csaknem leroskadt a teher alatt. Nagyon szívére veszi a dolgokat, és az a veszély fenyegeti, hogy másokra is rá igyekszik erőszakolni nézeteit.

F. testvérnő szeretne keresztény lenni, mégsem gyakorolja a tartózkodó megfontolást és az igaz előzékenységet. Nagyon hamar felforr, heveskedő és magabiztos. Jellemének érdesebb oldalait mutogatja, és ez nem a legjobb színben tünteti fel őt. Hangulata szerint cselekszik, amint épp kedve tartja, és olykor nyugtalanítók és túlzók az elgondolásai. Hátrázott nézetei vannak az emberekről, és eltűri, hogy jellemének ez a vonása fejlődjék, ami nagyon akadályozza lelki növekedését, és kárt okoz a gyülekezetnek is. Sokszor szól meggondolatlanul, épp, ami az eszébe jut. Ezzel erősen hat férjére is, aki emiatt gyakran felhevülten cselekedett. Holott, ha várt volna, és nyugodtan szemügyre vette volna a dolgokat, sokkal jobb lett volna neki, és a gyülekezetnek is. Mit sem nyerünk, ha elhamarkodjuk a dolgokat, vagy heveskedünk.

F. testvérnő ösztönére hallgat, kákán is csomót talál, és túl sok a mondanivalója testvéreink és testvérnőink ellen. Ez zavart okoz bármelyik gyülekezetben. Ha megtanulna uralkodni magán, döntő győzelmet aratna. Ha mennyei ékességre törekedne, a zavartalan szelídség és lelki nyugalom díszére, amit Isten, az ég és föld alkotója értékesnek tart, akkor jelentős segítség lenne a gyülekezetben. Ha ápolná magában a Krisztus lelkületét, ha törekedne a békességre, a maga lelki élete is felvirágozna, de áldás lenne bárhol a gyülekezetre. Ha meg nem tér, ha teljesen meg nem változik, ha nem fegyelmezi magát, hogy lakatot tegyen a szájára, ha könnyen haragra lobbán, ha nem gyakorolja az igazi keresztény előzékenységet, az csak ártani fog, akkor csak boldogtalanságot zúdít környezetére. Önféjűnek látszik, noha ez pusztítást végez benne, és elidegeníti a barátait. Önféjűsége sok bajt okozott már neki, és megbántotta legmeghittebb barátait is.

Ha tehetős emberek fukarul bántak férjével, ha nem részesítették előnyben a világiakkal szemben, akkor megsértődött, telekürtölte vele a világot, és ott is elégedetlenséget korbácsolt fel, ahol az ismeretlen volt. E világ a legjobb esetben is csak önző. Sokan, noha vallják az igazságot, nem szentelődnek meg általa, ezért nincs szívük, hogy akár jelentéktelen összeggel is engednének az árból, ha szegény testvéreikről, nem pedig jómódú világiakról van szó. Nem szeretik embertársukat, mint magukat. Isten előtt kedvesebb lenne, ha kevésbé önzők lennének, ehelyett önzetlen jótékonykodásra törekedve.

Mikor F. testvérnő önző lelkületet vett észre valamely adásvételben, még nagyobb bűnnel tetézte be; nagyon bántotta a dolog, ezért úgy beszélt róla, ahogyan beszélt. Akkor tévedett, amikor sokat várt el. Nyelve valóban féktelen testrésze, gonosszággal telt, pokoltól lángra lobbant világ. Meg nem szelídített, és meg sem szelídíthető. F. testvérnőt a bosszúállás lelkülete tüze; ha megbántották, ez bukkant elő magaviseletéből. Mindez helytelen. Keserűséget táplál magában, ami merőben idegen a Krisztus lelkületétől. Haragot, neheztelést és mindennemű szeretet nélküli fellobbanásokat engedünk meg magunknak, mikor azok ellen szólunk, akikre bosszankodunk; mikor rendre felsorakoztatjuk embertársaink ballépéseit, hibáit és bűneit. Ezzel csak testies vágyainknak teszünk eleget.

F. testvérnő, ha bánt, hogy embertársad vagy barátod rosszat tesz – a maguk lelki kárára –, ha vétkezik ellened testvéred, kövesd a Biblia szabályát: „Menj, fedd meg négy szemközt.” Mikor ahhoz fordulsz, akit hibásnak tartasz, ügyelj, hogy szelíden és alázatos szívvel szólj. Haragjában ugyanis nem azt teszi az ember, ami Isten szemében igaz. Lehetetlen másképp jobb belátásra bírni a tévelygőt, mint a szelídség, gyöngédség, és szeretet szellemében. Ügyelj modorodra. Kerüld el az oly tekintetet vagy mozdulatot, szót vagy hanghordozást, mely büszkeség vagy önelégültség ízű. Őrizkedj az olyan szótól vagy tekintettől, mely téged dicsőítene, vagy a te jószágodat és igaz tetteidet szegezné szembe hibáikkal. Vigyázz, nehogy a legkevésbé is megvető, lehengerlő, vagy fennhéjázó légy. Óvatosan kerüld a harag látszatát is; és bár ha világosan megmondod, amit akarsz, mégse tégy szemrehányást, ne vádolj metszőn; ne tüzesítse át szavadat más, mint az őszinte szeretet. Legfőképp pedig ne legyen benned gyűlölet vagy rosszakarat, keserűség vagy sértődöttség. A szerető szívből csak is nyájasság és gyöngédség áradhat. E becses gyümölcsök mégse akadályozzanak meg, hogy a legkomolyabban szólj, mintha angyalok néznének, és a közelgő ítélet tudatában szólnál. Ne feledd, hogy a feddés sikere jórészt attól a lelkülettől függ, mellyel végzik. Ne hanyagold el a buzgó imát, hogy alázatos szívű lehess, hogy Isten angyalai menjenek előtted, és készítsék elő azok szívét, kiket meg akarsz közelíteni. Könnyörögj, hogy annyira lágyítsák meg szívedet mennyei, áldásos hatásokkal, hogy igyekezeted eredményes legyen. Ha jó eredménnyel jársz, ne magadnak tudd

be. Csakis Istent dicsőítsd. Isten maga végezte el az egészet.

Máskor is mentegtetted magadat, mikor rosszat mondtál fivéredre, nővéredre vagy embertársadra, mielőtt hozzáfordultál volna, és megtetted volna az Isten által ránk parancsolt lépéseket. Azt felelted, hogy nem szóltál, csak már mikor annyira szorongatott az ügy, hogy nem bírtad tovább. Mi szorongatott? Nem félreérthetetlen kötelességednek, az így szól az Úrnak elhanyagolása? Bűnt követtél el, mert nem fordultál a tévelygőhöz, nem fedteted meg négy szemközt. Ha nem tetted meg, ha engedetlen voltál Isten iránt, akkor csakis szorongást érezhetsz, hacsak a szíved meg nem keményedett, amíg Isten parancsát lábbal tapostad, és gyűlölted testvéredet vagy felebarátodat. És hogyan könnyítettél magadon? Isten a mulasztás bűnét rója fel ellened, amiért nem mondtad meg testvérednek a hibáját. Te pedig bűn elkövetésével mentegeted és nyugtatod magadat – másnak mondd el testvéred bűnét. Hát így kell nyugalmat vásárolni; azzal, hogy bűnt követsz el?

Lehet, hogy a bűnös megmentésére fordított minden igyekezet gyümölcstelen marad. Lehet, hogy a jóért rosszal fizetnek. Lehet, hogy rád bűszülnek, ahelyett, hogy meggyőznéd őket. Mi történjék, ha nem hallgatnak meg, ha folytatják gonosz útjukat, ami gyakran megesik? Olykor a legendyebb és leggyöngédebb intés sem eredményes. Ez esetben az áldás, melyet másnak szántál, amikor igazán cselekedtél vele, hogy hagyja el bűnét, és tanuljon meg jót tenni, a te fejedre száll vissza. Ha a bűnös nem hallgat rád, légy nyájas hozzá, és bízd őt mennyei Atyádra. Te megmentetted a lelkedet. Bűnük nem téged terhel többé. Ezen túl nem vagy bűnrészes. És ha végül elkárhoznak, vérük a maguk fejére hárul.

Szeretett testvérem, teljesen meg kell változnod, máskülönben lemérnek a mérlegen, és híjával találhatnak. Az ...-i gyülekezetnek, különösen a szájas asszonyoknak, van mit tanulniuk: „Ha valaki istentisztelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg a nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló.” (Mit sem ér.) E fontos ügyben sokakat híjával találhatnak a mérlegen. Hol vannak a keresztyények, akik tartják magukat e szabályhoz? Akik Isten oldalán szállnak síkra a gonosz fecsegők ellen? Aki Isten tetszésére tesz: őrt állít, állandó őrt a szája elé, és lakatot az ajkára? Senkiről se mondjatok, és ne hallgassatok meg rosszat. Ha nem lesz, aki meghallgatja őket, gonosz fecsegő sem marad. Ha valaki rosszat

mond előtted, vágj szavába. Ne hallgasd meg, ha mégannyira finom is a modora, még ha csupán enyhe szavakat is használ. Hangoztathatja elfogulatlanságát, mégis burkolt célzásokkal támad, és a sötétben mézszárolja le valaki hírnevét.

Mereven zárkozz el attól, hogy meghallgasd, még ha a susogó panasz-kodik is, hogy kötelessége a szólás. Kötelessége ám! Méregbe mártott titkokkal, mellyel még barátok közé is éket ver a pletykálás! Ti, akik felelősnek tartjátok magatokat, menjetek, szabaduljatok terhetektől, de az Istentől rendelt úton. Menj, fedd meg őt négyszemközt. Ha nem hallgat rád, vigyél magaddal egy vagy két másikat, és fedd meg előttük. Ha ez sem használ, mondd meg a gyülekezetnek. A hitetleneknek pedig, bárki legyen is, árva szót sem az ügyről. Az legyen az utolsó, hogy közöljük a közösséggel. Ne kürtöljétek ki hitünk ellenségeinek. Nincs joguk beleütni orrukát a gyülekezet ügyeibe. Nehogy kiteregessük előttük Krisztus követőinek gyöngeségeit és ballépéseit!

Az Úr eljövételére készülődők legyenek óvatosak és éberek, mert ellenségünk, az ördög, mint ordító oroslán jár körül, keresve, kit nyeljen el. Szálljatok vele szembe keményen, a hit erejével. „Mert aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkát, hogy ne szóljanak álnokságot. Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet és kövesse azt. Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésein.”

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 164-165. (A harcias viselkedés megrovása – részlet)

A HARCIAS VISELKEDÉS MEGROVÁSA

Kedves M. testvér!

A magabiztosság jellemzi lelki életedet. Ha tapasztaltabb lennél Isten dolgaiban, felismernéd, hogy rossz gyümölcsöt teremsz. Nem táplálja, hanem csak keserűséggel tölti meg azokat, akik fogyasztanak belőle. Győzd le lehangoló, zsarnoki lelkületedet. Nagyon remélem, kedves testvérem, hogy te, aki bebizonyítottad, hogy van benned erkölcsi bátorság szembeállni a belső ellenséggel, és jellemerő harcba szállni a bűnös étvágygal és a megrögzött rossz szokásokkal, melyek vasabroncsokkal tartottak

fogságban, remélem, mondom, hogy azonnal hozzá látsz, és győzelemről győzelemre törsz. Nyugtalan lelkű vagy, azt képzeled, hogy senki sem törődik veled, hogy csaknem mindenki az ellenséged, és hogy senkinek sem oszt vagy szoroz, hogy mi is lesz veled.

Mikor az igazság rád talált, nyomorult állapotban voltál. Te aztán olyan erőt ismertél fel benne, mely felemelne és olyan erőt, és hatalmat sorakoztatna fel melléd, mellyel eddig nem rendelkezél. Kapva kaptál a világosság ragyogó sugarain. És ha most teljesen átengeded magad az igazság hatásának, az majd gyökeresen átalakít, megszentel és előkészít a halhatatlanság utolsó simítására. Számos jó jellemvonásod van, bőkezű a szíved. Isten azt akarja, hogy ne add alább a tökéletességnél. Sehogy sem akarsz hajlani a jó szóra és tanításra. Magadnak akarod megtartani a döntő szót. Pedig igenis szert kell tenned az alázatos, tanítható lelkületre. Légy nyájas, türelmes, hosszútűrő, tele gyöngédséggel és szánalommal.

Szívünkön viseljük sorsodat, és segíteni szeretnénk neked. Kérlek, fogadd e sorokat jó lelkülettel, és érintsék meg kellőképpen a szívedet.

Válasz:

White testvérnő!

Tegnap kaptam kézhez bizonyágtételeidet. Jól megérdemelt megrovasznak veszem, és őszintén hálás vagyok érte. Komolyan remélem, hogy végül is győzni fogok. Tökéletesen tudatában vagyok annak, milyen hatalmas munka vár rám, mégis bízom benne, hogy Isten segítő kegyelme által diadalmaskodni tudok majd.

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 3. KÖTET, 304-309., 320-329. (Ifjú igehirdetőhöz és feleségéhez – részletek)

IFJÚ IGEHIRDETŐHÖZ ÉS FELESÉGÉHEZ

Kedves A. testvér és testvérnő!

Néhány hónapja gyakran gondolok arra, hogy írnom kell nektek több ügy felől, melyet az Úr pár évvel ezelőtt közölt felőletek. Eseteteket olya-

nokéval együtt tárta elém, akikre kötelesség vár lelki életük rendezése körül, hogy így alkalmasak legyenek hirdetni az igazságot. Közölte, hogy mindketten gyengén álltok elengedhetetlen minősítések terén, és ha meg nem erősödtek, veszély fenyegeti hasznavehetőségeteket, sőt, lelki üdvösségeteket is. Több jellemhibátok van, és igen fontos, hogy ezeket kiküszöböljétek. Ha nem láttok eltökélten e feladathoz, rossz vonásaitok erősödni fognak, és megbénítják Isten ügyében és munkájában jó hatásokat. Végül pedig arra vezetnek, hogy kirekeszt benneteket az igazság hirdetéséből, noha mindketten nagyon szeretitek.

A B. számára nyert látomásban közölték, hogy a testvérnek nagyon szerencsétlen jelleme van. Nem tanították fegyelemre, és nem hűtötték le hevességét. Eltűrték, hogy a maga feje után járjon, és legtöbbször azt tegye, amihez épp kedve támadt. Tátongó hiány van benne az Isten és emberek tisztelete iránt. Erőszakos, hajthatatlan a lelkülete, és alig van fogalma az azok iránti illő háláról, akik a lehető legtöbbet tették érte. Végtelenül önzően viselkedik.

Közölték velem, hogy A. testvérnő jellemét a másokra való tekintet hiánya, a merev, hajthatatlan, makacs önfejűség, a mások tiszteletének hiánya, az önzés és a maga nagyratartása jellemzi. Ha nem vigyáz, ha nem győzi le e jellemhibáit, biztos, hogy nem ül majd Krisztussal a trónján.

A. testvérről közölték velem, hogy a B.-nek szóló bizonyágtétel több pontja rád is vonatkozik. Előző éveidre hívták fel figyelmemet. Láttam, hogy gyermekkorod óta magabiztos, önfejű, csökönyös voltál, és akarodat követted. Fegyelmezetlen természeted van, ezért nagyon nehezedre esik bárkinek utat engedned. Mikor az lenne kötelességed, hogy mások javára lemondj utadról és óhajaidról, akkor elhamarkodott módon tenéd csak. Azt gondoltad, hogy nagyon jól tudsz gondolkodni, és aszerint is viselkedni. Elfogadtad, és megszeretted Isten igazságát, és ez sokat elévített benned. Mégsem érte el a kereszteny jellem tökéletesítéséhez szükséges összes átalakulást. Mikor első ízben kezdted Isten ügyében fáradozni, akkor alázatosabb voltál, szívesen fogadtad mások tanácsát és javaslatait. Hanem mikor kissé eredményesebb lettél, erősödött az önbizalmad, kevésbé alázatos, és sokkal fesztelenebbé cseperedtél.

Mikor White testvér és testvérnő munkásságát vetted szemügyre, azt gondoltad, hogy látod, mint cselekedtél volna jobban, mint ők. Gonosz

gondolatokat táplálsz ellenük. Természetből fogva kételkedő, hitetlen voltál. Mikor láttad munkásságukat, és hallottad, hogy megróják a helytelenségek művelőit, feltetted magadnak a kérdést, hogy te hogyan viselnél el hasonló bizonyágtételt. Arra a következtetésre jutottál, hogy nem bírnád ki, nem fogadnád el. Így szembe kezdtél szegülni munkamódszerükkel, így szélesre tártad szívedben az ajtót a gyanúnak, kétségnek, féltékenységnek, velük és a munkásságukkal szemben.

Előítéletet kezdtél táplálni tevékenységük ellen. Szemmel tartottad őket, és gyanú támadt benned. Isten bizonyos sikerrel áldott meg, ezért White testvér munkásságával kezdted egy szintre helyezni tapasztalatodat és munkásságodat. Azzal áltattad magad, hogy ha te a helyében volnál, sokkal jobb lennél, mint Ő. Naggyá kezdtél növekedni a magad szemében. Azt képzelted, hogy sokkal tekintélyesebb a tudásod és értékesebb is, mint amilyen az valójában. Ha századannyi tapasztalatod lenne az igazi munkában, gondban, az ezer bajjal törődésben és teherviselésben, mint White testvérnek volt része, akkor ahelyett, hogy zúgolódnál, gyanakodnál, irigykednél ellene, jobban megértenéd munkáját, jobban együtt éreznél vele fáradásaiban.

Ami a munkakörödet illeti, nagyon vigyázz, nehogy elmulaszd Isten tetszésére végezni, nehogy gyalázatot hozz az igazság ügyére. Alázatos lélekkel kérdezd: Ki alkalmas erre? Azért álltok mindketten ugrásra készen a kérdésessé tevessel és aljas gyanúsítással White testvér munkásságát illetően, mert alig tudtok róla valamit. Annyira kevés teher nehezedett lelketekre, annyira kevés kín gyötörte szíveteket Isten ügyéért, annyira kevés aggodalmat és igazi szenvedést viseltetek még másokért, hogy képtelenek vagytok jobban megítélni férjem munkásságát, mint egy tízéves fiú gondterhelt apjának aggodalmát, gondjait és fárasztó munkáját. A fiú vidáman ugrándoZHAT az apja mellett, mert nincs benne megterhelt, megviselt apjának tapasztalata. Talán csodálkozik is apja félelmein és aggodalmain, mert feleslegesnek tűnnek előtte, de, ha hosszú évek tapasztalata halmozódik fel benne, mikor vállalja és hordozza az élet terheit, akkor majd megérti, ami gyermekkorában titokzatos volt előtte, mert a keserű tapasztalás tudást kölcsönöz neki.

Az Úr közölte, hogy veszély fenyeget, hogy a munka egyszerűsége fölé emeled magad, mint valami csúcsra. Azt képzeled, hogy semmi szüksé-

ged intésre és tanácsra. Ez szíved szava: „Meg tudom ítélni, meg tudom választani és különböztetni, mi helyes, mi nem. Nem tűröm el, hogy jogaimba gázoljanak. Senki semmit elő nem írhat nekem. El tudom dönteni, mit kell tennem. Van annyi eszem, mint bárkinek. Isten velem van, és sikerre segít igyekezetemben. Kinek lenne joga beleszólni dolgaimba?” Mikor látomásban elvonult eseted előttem, hallottam, hogy ilyen szavak hagyták el ajkadat.

Nem másnak mondtad. Magadban beszéltél. Kísérő angyalom rátok mutatva, így szólt: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mehettek be a mennyeknek országába.

Láttam, hogy Isten gyermekeinek ereje alázatukban rejlik. Mikor kicsinyek a maguk szemében, akkor Jézus lesz az erejük és igaz életük, megszentelődésük. Isten felvirágoztatja életüket. Az Úr közölte, hogy próbára fogja tenni A. testvért. Jóléthez fogja juttatni, és ha jól viseli a próbát, ha jóra fordítja Isten áldásait, és nem magának tulajdonítja a dicsőséget, ha nem száll fejébe a dicsőség, ha nem lesz önző és elbizakodott, az Úr továbbra is folytatja áldásait, ügyének felvirágoztatására és nevének dicsőségére.

A. testvér, láttam, hogy nagy veszély fenyeget. Azt, hogy öngazult, öntelt leszel, hogy azt képzeld, hogy gazdag vagy, semmire sincs szükséged. Ha nem vigyázol ezekkel kapcsolatban, az Úr hagyni fogja, hogy csak folytasd, míg mindenki előtt nyilvánvaló nem lesz gyengeséged. Olyan helyzetbe hoz, ahol súlyos kísértés ér, és a többiek sem látnak téged oly magasztos megvilágításban, mint te tartod magadat és képességedet. Láttam, hogy gyengén vagy felkészülve rá, hogy jelentősebb jólétet vagy sok sikert tudj elviselni. Csak az alapos megtérés végezné, érné el benned a szükséges változást.

Azt is közölték, hogy mindketten természettől önzők vagytok. Ha nem vigyáztok, szakadatlanul fenyeget a veszély, hogy a magatok zsebére gondolatok és cselekedetek, kényelmetekre gondoljátok ki terveiteket, anélkül, hogy figyelembe vennétek a kényelmetlenséget, amit másoknak okoztok. Hajlamosak vagytok rá, hogy a magatok elgondolásait és terveit üssétek nyélbe, tekintet nélkül mások terveire, nézeteire, elgondolásaira. Mindkettőtöknek ápolnotok kell a mások iránti tiszteletet és figyelmességet.

A. testvér, azt tartod, hogy túl fontos a hivatásod, hogy a házi kötelességek végzésének színvonalára süllyedj. Ki nem állhatod ezeket. Már ifjabb korodban is elhanyagoltad őket, noha ezek az apró kötelességek, melyeket elhanyagolsz, elengedhetetlenek a jól fejlett jellem kialakításához.

Közölték velem, hogy igehirdetőink túlnyomó része nem teszi hasznossá magát a családokban, ahol vendégül látják őket. Némelyek tanulmányokba mélyednek, mert ez a kedvenc időtöltésük. Nem is gondolnak rá, hogy a lelkésznek Isten által megparancsolt kötelessége áldás lenni a családban, melyet látogat, sokan mégis könyvekbe temetkeznek, elzárkóznak a családtól, nem beszélgetnek velük az igazság pontjairól. Alig hozzák fel a család munkáját, és vallásos javát, ami roppant helytelen. Azok a lelkészek, akikre nem nehezedik a folyóiratok gondja és terhe, akik vállalát nem nyomja az összes gyülekezet gondja és baja, ne beszéljék be maguknak, hogy nehéz a hivatásuk, hanem viseljék szívükön a családokat, melyek vendégül látják őket. A keresztény családok kötelessége megvendégelni Krisztus szolgáit. Másrészt az igehirdetőre, aki elfogadja keresztény barátai vendéglátását, kötelesség hárul, hogy ő meg amennyire tudja, viselje barátai terhét, ahelyett, hogy nehezítené. Sok igehirdető azt tartja, hogy különleges kedvezés és kiszolgálás illeti meg őket, noha ez gyakran komoly kárt okoz bennük, és a hasznavehetőségük is csökken, ha agyonkényeztetik őket.

A. testvér és testvérnő, miközben testvéreiteknél vendégeskedtek, gyakran intéztétek úgy a dolgokat, hogy kellemes legyen nektek, hogy magatokra tereljétek a figyelmet, ahelyett, hogy mások kényelmével, vagy kényelmetlenségével törődtek volna. Veszély fenyeget, hogy magatokat toljátok előtérbe. Ti fogadtátok el mások figyelmét és gondoskodását, mikor lelki jólétetek érdekében, de mások javára is, nektek kellett volna több figyelmet szentelni vendéglátóitokra. Az ilyen viselkedéssel sokkal több jó hatást érnétek el, és áldásban is részesülnétek, hogy több embert nyerjetek meg az igazságnak.

A testvér rátermetten tudja az emberek elé tárni az igazságot. Kutató értelmed van, de súlyos jellemhibákkal is rendelkezel, mint említettem. Ezeket le kell győznöd. Elhanyagolod az élet számos apró figyelmességét, mert annyira nagynak tartod magadat, hogy nem veszed eszedbe, hogy az emberek elvárják tőled a figyelmességeket. Isten nem akarja,

hogy mások terhére légy, mivel nem veszed észre, és nem végzed el, amit pedig valakinek el kell végeznie. Nem csökkenti az örömhír szolgájának tekintélyét, ha tűzifát vagy vizet hoz be, mikor erre van szükség, vagy ha azzal edzi a testét, hogy szükséges házimunkát végez a családnál, ahol vendégeskedik. Ha nem veszi észre, és nem végzi el e fontos apró kötelességeket, áldásoktól fosztja meg magát, de másokat is megfoszt attól a jótól, amit előjoguk megkapni tőle.

Néhány igehirdetőnk nem végez oly testmozgást, mely arányos lenne a szellemi munkájukkal, ezért gyengélkednek. Semmi ok, hogy a lelkes, aki elvégzi az igehirdetőre háruló mindennapi kötelességeket, beteges legyen. Hiszen nem terheli őket szüntelen aggodalom és súlyos felelősség intézményeink miatt. Láttam, hogy nincs valódi ok, amiért elégedetlennek kellene lenniük az ügynek e fontos szakaszán, ha kellő figyelmet szentelnek az Istentől nyert világosságnak, hogy miként munkálkodjanak, mint végezzenek testmozgást, hogyan étkezzenek helyesen.

Isten terve volt, hogy Mózes gyakran emlékeztesse Izráelt bűneire és lázadására, hogy alkalmuk legyen megalázni szívüket bűneik miatt Isten előtt. Az Úr nem akarta, hogy feledjék tévelygéseiket és bűneiket, melyek haragra gerjesztették őt ellenük. Nem volt a kedvükre vétkeik felsorolása, és Isten nem értékelt kegyelmének és jóságának az emlegetése. Ennek ellenére Isten azt parancsolta, hogy Mózes csak folytassa.

Az Úr közölte, hogy hozzád hasonló fiatalokat, kiknek alig néhány év tökéletlen tapasztalata van, Isten nem fog megbízni súlyos felelősségek hordozásával, sem, hogy ők vezessék a művet. Az ilyenek fontolják meg a dolgokat, mielőtt olyan álláspontra helyezkednének, mely ellenkezik azok nézeteivel és véleményével, akiknek érett tapasztalata van, és akik élete csaknem annyi éve összefonódott az Isten ügyével, ahány éve megszületél, és akik a szerény kezdet óta tevékenyen kivették részüket a munkából. Isten nem választ csekély tapasztalatú és túlméretezett önbizalmú embereket vezetőkné e szent és fontos műben. Mert sok minden forog itt kockán. Akik csak kevéssé vették ki részüket a szenvedésekből, próbákból, melyeket eddig el kellett viselni, hogy jelen virágzó állapotára emeljék a művet, azok nagyon ügyeljenek magukra.

Azok az ifjak, akik most álltak szolgálatba, hogy hirdessék az igazságot, ápolják magukban a szerénységet és alázatot. Vigyázzanak, ne szálljon

fejükbe a dicsőség, nehogy vereséget szenvedjenek. Ők lesznek felelősek a szintiszta világosságért, mely most rájuk ragyog. Láttam, hogy Istennek nem tetszik a némelyekben megtalálható lelkület, hogy zúgolódnak azok ellen, akik a legsúlyosabb csatákat vívták meg számukra, és akik sokat elviseltek az üzenet kezdetekor, mikor még nehéz volt a munka.

Isten nagyra tartja azokat a tapasztalt munkásokat, akik terhek és nyomasztó felelősség alatt fáradoztak, mikor csak kevesen segítettek a gondok viselésében, és féltőn gondoskodik a megbízhatónak bizonyul-takról. Nem az Úr kedvében járnak, akik készek a kákán is csomót találni és szemrehányásokkal illetni Isten szolgálait, akik a jelen igazság ügyének építésébe öszültek bele. Ifjak! Szemrehányásaitok és panaszaitok kétség-kívül ellenetek szólnak majd Isten napján. Amíg Isten nem bocsát súlyos terheket rátok, ne tülekedjete legelőre, ne támaszkodjatok a magatok függetlenkedő belátására, ne vegyetek magatokra olyan felelőségeket, amelyeket nem tudtok hordozni.

Kedves fivérem és nővérem, gyakoroljátok a virrasztást és alázatot, le-gyete kitarók az imában. Minél közelebb élte Istenhez, annál inkább felismerite gyengeségeiteket és veszélyeiteket. Isten törvényének gya-korlati felfogása és Krisztus közbenjárásának világos meglátása megis-mertet magatokkal, és megmutatja, mely ponton nem tökéletesítete krisztusi jellemet. Röviden, mindkettőtöknek naponta tapasztalatra kell szert tenni, hogy mi veletek kapcsolatban Isten akarata. Majd ha felisme-ritek súlyos lelki hiányosságokat, megértite, hogy az Isten szava által ecsetelt emberi elzüllés ráillik lelki életekete. Mindketten farizeusi lel-kűek vagytok, és az a veszély fenyeget, hogy önként és félelmetesen a sötétben maradtok e veszélyete, de afelől is, hogy valójában mint álltok Isten előtt.

Mindkettőtöknek meg kell tanulni az élet különféle körülményeiben és kapcsolataiban rátok váró kötelességeket. Mert eddig elhanyagoltá-tok mind az Isten, mind az emberek iránti kötelességeket. Halasztha-tatlan szükségete van az önismeretre. Szívete tudatlansága arra visz, hogy elfeledkezete annak szükségéről, hogy naponta élő tapasztalatot szerezzete az Isten szerinti életben. Bizonyos fokig megfeledezete ar-ról, hogy Isten lelkületének szakadatlan jelenlétére van szükségete. Erre a leghatározottabban szükségete van, ha Isten munkáját végzete. Ha

elhanyagoljátok az Isten jelenlétéhez közeledést, ha továbbra is magabiztosan és önelégülten folytatjátok életeteket, akkor az Úr megengedi, hogy súlyos baklövéseket kövessetek el. Szüntelen ápoljátok az alázatos gondolkodást és az Istentől függés szellemének elsajátítását. Aki ismeri gyengeségét, magánál magasabbra fog tekinteni, és folyvást érezni fogja, hogy felülről származó erőre van szüksége. Isten kegyelme fogja őt vezetni, hogy a szüntelen hála lelkiétét táplálja. Aki legjobban ismeri gyengeségeit, tudni fogja, hogy csakis Isten páratlan kegyelme diadalmaskodik a szív lázongásán.

Meg kell ismernetek jellemeteknek mind gyenge, mind erős oldalait, hogy folyton őrökdjétek, nehogy olyan felelősségeket vállaljatok, melyeket Isten nem nektek szánt. Ne vessétek össze cselekedeteiteket, ne méricskéljétek emberi mértékhez, hanem csakis az Igében kijelentett szabályhoz. Belső lelki kötelesség vár mindkettőtökre A. testvér és A. testvérnő, melyről nem is álmodtok, hogy szükségetek lenne rá. Évek óta melengettétek a minket és munkánkat érintő kísértéseket és gyanakvásokat. Ez nem Isten tetszése szerinti. Áltathatjátok magatokat, hogy hisztek az Istentől nyert bizonyágtételekben, mégis az a kétkedés erősödik bennetek, vajon valóban Istentől származnak-e.

A. testvér, mikor az igazsághoz téríted az embereket, munkásságod eredményesebb lenne, ha az elmélet mellett a gyakorlati oldalakat is kifejténéd, ha szívedben élnének az életre szóló gyakorlati vonások, ha meg is valósítanád azokat életedben. Ragadd meg szilárdan a felülről származó dolgokat, mert még nagyon a környezet hatása alatt vagy. Ha népes gyülekezet elé állsz, emelkedett hangulatod támad, és szólni szeretnél hozzájuk. De ha csökken az összejötték létszáma, lehangoltság lesz úrrá rajtad, csökken a bátorságod, hogy munkálkodj értük. Magad is beláthatod, hogy itt hiányzik valami. Nem ragadod meg elég szorosán Istent. Krisztus tanításai közül az egyik legfontosabb igazságot egyetlen samáriai asszony előtt fejtette ki, aki vizet jött meríteni, amikor Urunk fáradtan a kút kávéján pihent. Élő vizek forrása bugyogott benne. Annak kell bennünk is üdítőn feltörnie, ha fel szeretnénk frissíteni környezetünket.

Krisztus bárhol járt is, mindig lelkeket akart menteni. Az utcákon, házakban, zsinagógában, a tóparton. Egész nap fáradozott, hirdette az Igét a sokaságnak, és gyógyította a hozzá vitt betegeket. Majd gyakran, miután

haza küldte őket, hogy pihenjenek, és aludják ki magukat, az egész éjszakát imában töltötte, reggel meg folytatta, ahol előző este abbahagyta. Jaj, fivérem és húgom, fogalmatok sincs a Krisztusért és az igazságért hozott önfeláldozásról, lemondásról. Tökéletesebben kellene Istenre támaszkodnotok, és kevesebbet tulajdon képességeitekre. Rejtsétek el magukat Istenben.

A. testvér, hajlamos vagy kíméletlenül inteni, és rossz véleményt alkotni egyénekről, különösen, ha keresztezik utadat, majd olykor, hogy kíméletlenül bánj velük. Nem mindig vagy gyengéd, szánakozó, figyelmes, mint példaképed volt. Lágýítsd meg lelkedet, hogy figyelmesebb, nyájasabb légy, és hogy nagyobb önzetlen jóindulat éljen benned. Hozd lelkedet szorosabb kapcsolatra az Istennel, élő hittel vegyített, buzgó ima segítségével. A hittel felajánlott ima mindig a csüggesztő kétségek és emberi indulatok fölé emeli az esedezőt. Az ima ad erőt, hogy újra bevessük magunkat a sötétség hatalmasságaival vívott tusába, hogy türelmesen viseljük el a próbát, és mint Krisztus jó katonái, a nehézségeket.

Míg te kétségeidet és félelmeidet vallatod, vagy azelőtt próbálkozol megoldani mindent, mielőtt tisztán látnál, mielőtt hited lenne, a bizonytalanságok és aggályok csak növekedni és mélyülni fognak körülötted. Ha olyan tehetetlenül és tőle függően fordulsz Istenhez, mint amilyen valójában vagy, ha alázatos, bízó imával közlöd, amire szükséged van azzal, akinek végtelen a tudása, mindent lát, és akaratával és szavával igazgat mindeneket, akkor ő tud és akar is figyelmezni kiáltásodra, akkor fényt ragyogtat szívedbe és körülötted, mert őszinte imád a végtelen Isten gondolkodásával hozott kapcsolatba. Lehet, hogy azonnal nem lesz bizonyítékos, hogy Üdvözítőd szeretettel és szánakozva hajol föléd, de ez akkor is igaz. Talán nem érzed érintését, keze akkor is szeretettel és sajnálkozó gyengédséggel nyugszik meg rajtad.

Isten mindkettőtököt szeret, és vágya az, hogy bővelkedő kegyelmével megmentsen titeket. De ez csakis Isten kijelölt módján lehetséges, nem pedig a ti elképzeléseitek szerint. Feltétlenül eleget kell tennetek az igazság ígéiben lefektetett feltételeknek, és akkor Isten oly bizonyosan megteszi értetek a magáét, mint amilyen tántoríthatatlan a királyi széke. Mivel az ember természetének megalázók az Isten népéhez küldött intések, azért fivérem, ne lázadj fel az intések és figyelmeztetések ellen. Naponta

meg kell halnod, naponta meg kell feszítened magadat.

Az Istentől látomásban nyert világoSSágból tudom, hogy Isten népe közt, noha vallja, hogy megtartja parancsait, növekvőfélben van a gonoszság, az önámítás. Egyre csökken a lelki tisztánlátás, mely úgy ismeri fel a bűnt, amint van. Gyors léptekkel lepi meg őket a lelki vakság. Fel kell hát újítaniuk a szókimondó bizonyágtételt, ez majd elválasztja Isten népétől azokat, akik mindig hadat viseltek az Isten rendelte eszközök ellen, hogy kívül tartsa a romlást a gyülekezeten. Néven kell neveznünk a helytelenségeket, megneveznünk a súlyos bűnöket. Isten egész népe húzódjék közelebb hozzá, és mossa meg jellemét a Bárány vérében. Akkor majd igaz megvilágításban látják a bűnt, akkor majd megértik, mennyire bántó az az Isten szemében.

Ősszüleink előtt, mikor kísértés érte őket, jelentéktelen dolognak tűnt, hogy egyetlen apró cselekedettel megszegjék Isten parancsát, és egyenek a fáról, melynek élvezhető, szép gyümölcse volt. A törvényszegő számára jelentéktelen tett volt ez csupán, mégis lerombolta Isten iránti hűségüket, megnyitotta a nyomorúság és bűnök árját, mely azután az egész világot elárasztotta. A kísértés percében ki tudhatná előre az egyetlen meggondolatlan lépésből származó borzalmas következményeket! Egyedüli biztonSágunk, ha percről percre Isten kegyelme a pajzsunk, ha nem vakítjuk el lelki látásunkat, ami miatt jónak mondanánk a gonoszságot, a rosszat meg jónak. Habozás és vita nélkül zárjuk el és őrizzük lelkünk útjait a gonosz ellen.

Erőfeszítésbe kerül, hogy biztosítsuk magunknak az örök életet. Csak hosszas és szívós igyekezettel, kínos önfegyelemmel és lankadatlan küzdelem árán győzhetünk. De ha türelmesen és elszántan, a győzelmes Jézus nevében – aki diadalt aratott értünk a kísértés pusztájában – mi is úgy győzünk, amint ő győzött, akkor elnyerjük az örök jutalmat. Igyekezetünk, lemondásunk, kitartásunk álljon arányban a cél értékével, amelyre törekszünk.

Nem szabad megengednetek, hogy önsajnálattal, vagy mások sajnálatával védelmezzétek a magatok, vagy mások helytelenségeit, csak mert nem láttok semmi kirívót, semmi szembeszökőt, amit meg kellene inteni. Isten látja, el tudja olvasni a szív indítékait és céljait. Mesterünk, aki elhívott bennünket, aki ránk róttá kötelességünket, az ő nevében kérlek, el

a kezekkel, hagyjátok, hogy eleget tegyünk a kötelességnek, melyet Isten szabott ki ránk. Azoknak tartsd meg együtt érző, sajnálkozó szavaid, akik valóban megérdemlik, és akiket Isten Lelke szorongat, hogy rámutassanak Isten népének vétkeire és Izráel házának bűneire. Eme utolsó napokban az emberek szívesebben fogadják a tévedést és bűnt, mint az igazságot és igaz életet, megszentelődést. Krisztus azt várja keresztje katonáitól, hogy öltsek magukra a keresztény fegyverzetet, és szorítsák vissza a világot el-
árasztó erkölcsi sötétséget.

Isten mindkettőtöknek értékes győzelmeket ad majd, ha teljesen átadjátok magatokat neki, és hagyjátok, hogy kegyelme csillapítsa le büszke szíveteket. Önigazultságotok semmit sem ér el Istennél. Ne tegyetek semmit neki-nekirugaszkodva, vagy az elhamarkodottság szellemében. Néhány erőtlen, rövid próbálkozással lehetetlen helyrehozni a helytelen, lehetetlen új alapokra helyezni jellemünket. A megszentelődés nem egyetlen nap vagy év, hanem egész élet műve. Lankadatlan igyekezet és szakadatlan tevékenység nélkül lehetetlen fejlődni az istenes életben, lehetetlen elnyerni a győzők koronáját. Az ítéletnek tevékenykedünk, ezért veszélyes a magunk bölcsességére hallgatni és belátásunkban bízni. A magatokra támaszkodásnak lelkületével, mellyel most rendelkeztek, egyikőtök sem lenne boldog a mennyben, mert ott még a magasztos angyalok is engedelmesekek. Nem tanultátok meg az engedelmisséget és az alázatot. Át kell alakulnotok az Isten kegyelme által.

A. testvérnő, vigyázz, ne nyisd meg férjed előtt a kísértés olyan ajtaját, melyet nem egykönnyen tudsz bezárni. Könnyebb meghívni szívedbe az ellenséget, mint kilakoltatni, miután betelepedett. Könnyen megsértődsz, közelebb kell hát húzódnod Istenhez, és komolyan keresned az isteni kegyelmet, hogy úgy viseld el a nehézséget, mint Krisztus Jézus jó katonájához illik. Ha Őt választod erődül, akkor Isten lesz segítőd. Mindketten ápoljátok buzgóbban az Isten iránti odaadást. Csak akkor örökösödünk alázattal, ha imádkozunk és virrasztunk. Pillanatra se képzeljétek, hogy letelepedhettek szórakozni, hogy élvezeteitekkel és kényelmetekkel törődhettek. Krisztus élete a példánk. Ő a fájdalmak férfiája volt, aki tudta, mi a szenvedés – átszúrták, és összetörték Őt. Nagyon meg vagytok elégedve helyzetetekkel. Szakadatlan virrasztanotok kell, nehogy körmönfont ravaszkodásával Sátán megbűvöljön, nehogy

megrontsa gondolkodásokat, nehogy következtelenségre és sűrű sötétségbe vezessen. Jellemezze virrasztásokat az Istentől függés szerény lelkülete. Ne végezzétek azt büszke, magatokra támaszkodó szellemenben, hanem gyengeségetek mélységes tudatával, Isten ígéreteibe vetett gyermeki hittel.

Manapság könnyű és kellemes kötelesség a harmadik angyal üzenetének igazságát hirdetni az üzenet kezdetéhez képest, mikor még kevesen voltunk, és vakbuzgónak tartottak bennünket. Akik az üzenet kezdetekor és első szárnybontogatásakor viselték a munka felelősségét, tudták, hogy mi az ellenségeskedésbe ütközés, a veszedelem és lelki kín. Súlyosan nehezedett rájuk a teher éjjel és nappal. Nem gondoltak pihenéssel és kényelemmel, még mikor szenvedés és betegség sújtotta is le őket. Az idő rövidsége tettekre serkentett, és az arató is kevés volt.

Gyakran, mikor szorult helyzetbe kerültek, egész éjeleket töltöttek buzgó, gyötrelmes imával, könnyek között, Isten segítségéért, és azért könyörögve, hogy derüljön fény Igéjére. Mikor megjött a fény, és visszaszorította a fellegeket, mily öröm és hálás boldogság szállt az aggódó, komoly keresőkre! Isten iránti hálánk olyan teljes volt, mint a világosságért elrebegett buzgó, éhező kiáltásunk. Néha éjjel nem bírtunk aludni, mert szívünk túlcordult az Isten iránti hálától és szeretettől.

Akik ma indulnak hirdetni az igazságot, azok mindent készen kapnak. Manapság nem eshetnek át oly nélkülözéseken, mit a jelen igazság úttörői viseltek el előttük. Mára már felszínre hozták az igazságot, szemet szem után, míg csak áttekinthető, összefüggő láncolatot nem alkotott. Az igazság ily világos összhangba hozásához sok gondos kutatásra volt szükség. A legkeserűbb és legelszántabb ellenállás üzte akkor Isten szolgáit az Úrhoz és Bibliájukhoz. Igazán értékes volt számukra az Istentől hozzánk érkezett fény.

Tudatták velem, hogy némelyek azért nem tudják felismerni az igazat, mert annyi időn át melengették az ellenséget, aki ott ügyködött mellettük, és ők nem is gondoltak hatalmára. Néha nehéznek tűnik türelmesen várni, míg eljön Isten ideje, hogy igazolja az igazat. Velem közölték, hogy ha elveszítjük türelmünket, gazdag jutalmat veszünk. Mint hű gazdálkodók Isten hatalmas mezején, vessünk könnyek közt, vessünk türelemmel, reménykedve. Bajok és bántalmak a sorsunk. Kísértések és

fárasztó munka gyötri lelkünket, mégis türelemmel, hittel várjunk, hogy végül ujjongva arathassunk. A végső győzelem óráján Istennek nem lesz szüksége azokra, akiket sehol sem lehet megtalálni a veszély és bajok idején, mikor erőre, bátorságra, és befolyásra van szükség, hogy megrohazzuk az ellenséget. Akik megbízható harcosként helytállnak, hogy küzdjenek a gonosz ellen, és igazolják azt, ami helyes, hogy a fejedelemségek és hatalmasságok, e sötét világ kormányzói és az égi magasságok gonosz szellemei ellen harcoljanak, azok majd elnyerik Mesterük dicséretét: Jól van te derék szolga. Lépj be Urad örömébe.

Sosem volt égetőbb szükség a kertelés nélküli figyelmeztetésekre, intésekre és határozott, egyenes viselkedésre, mint most. Sátán leszállt nagy haraggal, mert tudja, hogy kevés ideje van. Tetszetős mesékkel árasztják el a világot, és még Isten népének is az tetszik, ha sima dolgokat szólnak hozzájuk. Nem iszonyodnak a bűntől és vétektől. Közölték, hogy Isten népének határozottabb, eltökéltebb erőfeszítést kell tennie, hogy visszaszorítsa a befurakodó sötétséget. Isten Lelke még szigorúbb tevékenységére van szükség. Le kell ráznunk a közönyt, mert pusztulásunkhoz vezet, ha ellen nem állunk. Az ördög erősen tud hatni a gondolkodásra. Igehirdetőket és egyháztagokat fenyeget a veszély, hogy a sötétség hatalmasságainak oldalán találják őket. Ma nincs semleges álláspont. Vagy határozottan a jó, vagy a rossz oldalán állunk. „Aki velem nincs, ellenem van, és aki velem nem gyűjt, tékozol.”

Mindig akadnak, akik a gonoszt cselekvőkkel értenek egyet. Sátánnak is akadtak egyetértői a mennyben, ezért sok angyalt ragadott magával. Isten, Krisztus és a mennyei angyalok álltak egyik oldalon, Sátán meg a másikon. Isten és Krisztus végtelen hatalma és fensége ellenére angyalok hidegültek el tőlük. Sátán burkolt célzásai megtették hatásukat, és valóban arra a következtetésre jutottak, hogy Isten és az Úr az ellenségük, Sátán pedig a jótevőjük. Sátánnak ma is van hatalma úgy hatni a gondolkodásra, de százszorosára erősödött e képessége a használatától és tapasztalattól. Ma is embereket csal meg, veszít el burkolt célásaival és ügyeskedéseivel, és ők észre sem veszik. Mivel helyet engednek a kétségeknek, hitetlenségnek Isten munkáját illetően, és mivel melengetik magukban a bizalmatlanság és kegyetlen irigység érzéseit, teljes elámitásra készítik elő magukat. Keserűen támadnak azok ellen,

akik szólni mernek tévedéseikről, akik meg merik inteni őket.

Akik az Isten félelmében kockáztatják, hogy következetesen szembe-
szegüljenek a tévelygéssel és bűnnel, akik nevén nevezik a bűnt, azok
kellemetlen kötelességnek tesznek eleget, mely maguknak is sok szen-
vedést okoz. Őket azonban csak kevesen sajnálják, a legtöbben elhide-
gülnek tőlük. A sajnálkozók a rossz oldalon találhatók, Sátánnak azt a
célját segítve elő, hogy keresztülhúzza Isten tervét.

A megrovás mindig is bántóan hat az emberre. Nagy azok száma, aki-
ket testvéreik balga sajnálkozása pusztított el. Mivel sajnálkoztak rajtuk,
azt képzelték, hogy gonoszul bántak velük, hogy aki megintette őket,
melléfogott, és csak a rosszindulat fűtötte. Sion bűnöseinek egyedüli
reménye, ha teljesen felismerik, bevallják helytelenségeiket, és nem te-
szik ezeket többé. Akik közbelépnek, hogy elvegyék az Istentől küldött
metsző intés életét, állítva, hogy az intő követ el hibát, és a megintett
alig-alig hibázott, azok az ellenség örömét növelik. Az ördög által kigon-
dolt bármi mód, hogy hatástalanná tegye az intéseket, csak az ő célját
segíti. Némelyek azokat hibáztatják, akiket Isten küldött a figyelmeztető
üzenettel. Azt mondják, hogy túl szigorú annak üdvösségéért válva fe-
lelőssé, akit Isten meg akar menteni, és akihez, mert szerette őt, intést
küldött, hogy alkalma nyíljon megalázkodni Isten előtt, és elhagyhassa
bűneit. E hamis együtt érzőknek idővel el kell számolniuk kárhozatot
okozó ügyködéseikkel.

Sokan állítják, hogy hisznek az igazságban, és mégis vakok az őket
fenyegető veszély felől. Mégis bűnt melengetnek szívükben és követnek
el életükben. Barátaik nem tudnak olvasni szívükben, ezért gyakran azt
képzelik, hogy lelkileg rendben vannak.

(Black Hawk, Kolorádó, 1873. aug. 12.)

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

TAPASZTALATOK, LÁTOMÁSOK, 226-228. (Az egyház és a világ egyesül)

AZ EGYHÁZ ÉS A VILÁG EGYESÜL

Láttam, amint Sátán angyalaival tanácskozott és átgondolta eredményeit. Igaz, hogy sokan voltak félénk lelkek, kiket a haláltól való félelem visszatartott attól, hogy elfogadják az igazságot; azonban másrészt sokan, még a legfélénkebb lelkek is elfogadták az igazságot, mire félelmük és félénkségük teljesen megszűnt. Tanúi voltak testvéreik mártírhálálának, látták kitartásukat, állhatatosságukat és türelmüket. Meggyőződtek arról, hogy Isten és szent angyalai támogatták és erősítették őket a végtelen fájdalom elszenvedésében. Ezáltal ők is megerősödtek és felbátorodtak. Ha azonban hitükért életüket kellett áldozniuk, oly elszántan és oly kitartással védelmezték hitüket, hogy még gyilkosaik is megremegtek. Sátán és angyalai végül úgy döntöttek, hogy a lelkek megrontásának van egy ennél sokkal biztosabb módja is. Noha a keresztény hívőknek sokat kellett szenvedniük, de állhatatosságuk és az őket életető és bátorító reménység a gyengéket is bátrakká tette, úgy, hogy azok félelmet nem ismerve közeledtek a máglyák tűzéhez. Példát vettek Krisztusról, aki oly nemes türelemmel állott gyilkosai előtt, és állhatatosságuk, Istennek rajtuk megnyugvó dicsősége másokat is megnyert az igazságnak.

Ezért Sátán elhatározta, hogy sokkal enyhébb eszközöket fog alkalmazni. Sátán már előzőleg meghamisította a Biblia tanait és oly hagyományok, melyek milliók romlását okozhatták, mélyen begyökereztek. Gyűlöletét visszafojtotta és úgy döntött, hogy nem üldözi oly keservesen áldozatait; ellenben ráveszi az egyházat, hogy a hit helyett, „mely egykor a szenteknek adatott”, inkább különböző hagyományokért harcoljon. Sátán oly irányban hatott az egyházra, hogy az a világ kegyéért és tetszéséért küzdött, abban a hitben, hogy ez előnyére válik; ezalatt pedig Isten tetszését játszotta el. Mivel kerülte az egyenes, éles igazságok hirdetését, mely az élvhajhászokat és a világ barátait kizárja, lassanként elveszítette erejét.

Az egyház ma már nem az az elkülönült, kiváltságos nép, amely akkor

volt, midőn az üldözések lángja fellobbant ellene. Jaj, de meghomályosodott az arany, elváltozott a szép színarany! Láttam, hogyha az egyház mindvégig megőrizte volna kiváltságos, szent jellemét, még mindig bírna a Szentlélek erejével, melyben a tanítványok részesültek. Akkor ma is meggyógyíthatnák a beteget, ma is megdorgálhatnák és kiűzhetnék az ördögöt. Az egyház oly hatalmas lenne, hogy ellenségei rettegnének.

Láttam egy igen nagy sereget, amely Jézus nevét vallotta ugyan, de amelyet Isten nem ismert el sajátjának. Nem örült nekik. Sátán vallásos jelleget öltött magára és örült annak, hogy az emberek keresztényeknek tartják magukat. Azt is pártolta, hogy az emberek higgyenek Jézusban, kereszthalálában és feltámadásában. Ezt Sátán és angyalai is hiszik és remegnek. Ha azonban ez a hit nem indít jócselekedetekre és nem készíti a hitvallókat arra, hogy Jézus életéről példát vegyenek, akkor Sátán teljesen nyugton marad. Hisz ezek az emberek csupán a nevét fogadták el Jézusnak, de szívük érzéki és így jobban felhasználhatja őket saját szolgálatára, mintha nem vallanák magukat keresztényeknek. Krisztus neve alá rejtik romlottságukat és a világ szentségtelen tulajdonságaik, bűnös szokásaik és szenvedélyeik ellenére is keresztényeknek tartja őket. Ez a hitetleneknek alkalmat ad, hogy tökéletlenségüket Krisztusnak szemrehányják és arra indítja a világot, hogy azokat is elítélje, akiknek hite makulátlanul tiszta.

A lelkészek nyájasan prédikálnak, ami az érzéki hívőknek nagyon jólesik. Nem merik Jézust és a Biblia metsző igazságait hirdetni, mert tudják, hogyha ezt tennék, a testi, érzéki hívők nem maradnának meg az egyházban. Mivel azonban közülük sokan vagyonosak, az egyházban kell tartani őket, még ha éppoly kevésbé is illenek oda, mint Sátán és angyalai. Éppen ezt akarja Sátán. Jézus Krisztus vallását a világ népszerűnek és tiszteletreméltónak tartja. Mondják, hogy azokat, akik magukat vallásosoknak tartják, a világ jobban becsüli. Ámde ezek a tanok igen különböznek Jézus tanaitól. Jézus tanai és a világ nem élhetnek békében. Akik Jézust követték, mindig meg kellett tagadniuk a világot. Ezek a szép, sima dolgok Sátántól és angyalaitól származnak. Ők dolgozták ki a tervet, és a névleges keresztények megvalósították azt. Kellemes meséket adnak elő és a nép szívesen hallgatja. Képmutatók és bűnösök egyesülnek az egyházzal, amely ha a maga tisztaságában az igazságot hirdetné, kizárná az embereknek ezt

az osztályát. De semmi különbség sem volt Krisztus hitvallói, követői és a világ között. Láttam, hogyha ezt a leplet eltávolítanák az egyház tagjairól, oly fokú gonoszság, rosszaság és romlottság nyilvánulna meg, hogy Istennek legkisebb hitű gyermeke sem gondolkodna egyetlen pillanatig sem, hanem azonnal nevükön nevezné ezeket az állítólagos keresztényeket. Atyjuk az ördög; ők gyermekei, mert hisz annak cselekedeteit cselekszik.

Jézus és a mennyei seregek megvetéssel tekintettek erre a jelenetre; Istennek azonban mégis volt egy szent és jelentőségteljes üzenete az egyház részére. Ha ezt az üzenetet elfogadnák, ez alapos reformációt idézne elő az egyházban, felelevenítené az élő tanúbizonyságokat, megtisztítaná az egyházat a bűnösöktől és képmutatóktól. Az egyház újra visszanyerné Isten kegyét.

TAPASZTALATOK, LÁTOMÁSOK, 269-273. (A rostálás)

A ROSTÁLÁS

Láttam egyeseket, akik erős hittel és szívettépő kiáltásokkal küzdöttek Istennel. Arcuk sápadt volt és oly mélységes aggodalmat mutatott, hogy elárulta belső küzdelmüket. Arcuk állhatatosságot és komolyságot fejezett ki. Homlokukról hatalmas verejtékcseppek hullottak alá. Csak néha derítette fel vonásaikat Isten jóváhagyó tetszése, de ismét azonnal visszavert arcukra a régi ünnepélyes, komoly és nyugodt kifejezés.

Rossz angyalok tolongtak körülöttük és sötétséget árasztottak rájuk, hogy Jézust eltakarják előlük, és hogy tekintetük állandóan az őket körülvevő sötétségre irányuljon, hogy bizalmatlanok legyenek Isten iránt és zúgolódjanak ellene. Egyedüli biztonságuk az volt, ha szemeiket állandóan felfelé irányították. Isten angyalai örködtek népe felett, és ha a gonosz angyalok mérgezett légköre ránehezedett e meggyötört lelkekre, a mennyei angyalok körülbegették őket szárnyaikkal, hogy tovaűzzék a sűrű sötétséget.

Miközben az imádkozók tovább folytatták komoly kiáltásaikat, Jézustól egy-egy fénysugár hullott rájuk, hogy szívüket erősítse, és arcukat feldehítse. Láttam azt is, hogy egyesek nem vettek részt ezen fohászzkodásban, tusakodásokban. Gondtalanoknak és közömböseknak látszottak. Az őket

körülzáró sötétségnek nem álltak ellene, és az sűrű felhőként borult rájuk. Isten angyalai elhagyták ezen lelkeket, és inkább a komoly imádkozók segítségére siettek. Láttam, hogy Isten angyalai azon lelkek segítségére siettek, kik minden erejükkel ellenálltak a gonosz angyaloknak, és akik úgy igyekeztek magukon segíteni, hogy szüntelenül Istenhez kiáltottak. De az angyalok elhagyták azokat, akik nem törekedtek önmagukon segíteni, és e lelkeket nem is láttam többé.

Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hű tanúbizonyságnak Laodiceáról szóló határozott bizonyosága idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd annak szívére, aki elfogadja, és arra indítja majd, hogy célját magasra tűzze ki, és a teljes igazságot hirdesse. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyosságot elviselni. Ezek majd szembeállnak velem, és ez idézi elő Isten népe között a rostálást.

Láttam, hogy a Hű Tanúbizonyság bizonyoságtételét félig sem szívlelték meg. Azt az ünnepélyes bizonyoságtételt, melytől a gyülekezet sorsa függ, könnyelműen vették, sőt majdnem teljesen elvetették. Ennek a bizonyoságnak mély megbánást kell előidézni az emberekben. Akik azt igazságban elfogadják, engedelmeskednek annak és megtisztítatnak.

Az angyal így szólt: „Figyelj!” Nemsokára mintha több hangszer hangját hallottam volna; édes, összhangzó zenét. Messze túlszárnyalt minden zenét, melyet valaha is hallottam, és irgalmasság, részvét és felemelő, megszentelő öröm áradt belőle. Egész lényemet átjárta. Az angyal így szólt: „Nézd!” Figyelmem most arra a csapatra irányult, amelyet oly nagy megrázkódtatás ért. Azok állottak ismét előttem, akiket az imént sírni, és lelkük fájdalomában imádkozni láttam. Az őket oltalmazó angyalok száma megkettőződött, és láttam, hogy tetőtől talpig erős vértetben voltak. Úgy mozogtak, mint egy katonacsapat. Arcuk kifejezte azt a nagy küzdelmet és végtelen lelki gyötrelmet, amelyen keresztül mentek. De vonásaikon, melyeken a kiállott lelki aggodalmak ugyan még láthatók voltak, már a dicsőségnek és világosságnak sugarai is ragyogtak. Ők már kivívták a teljes győzelmet, ami Isten iránti mélységes hálára és szent öröme hangolta őket.

Ennek a csapatnak a száma megcsökkent. Egyesek kirostáltattak és elmaradtak az úton. A gondtalanok és közömbösek, akik nem csatlakoztak azokhoz, akik oly nagyra becsülték a győzelmet és lelkük üdvössé-

gét, hogy állandóan könyörögtek és küzdöttek érte, nem nyerhették el a győzelmet, elmaradtak a többiektől és helyüket azonnal mások foglalták el, akik sorainkba jöttek, és lelkesedéssel ragadták meg az igazságot. A gonosz angyalok még mindig körülvették őket, de többé semmi hatalmuk sem volt felettük.

Hallottam, hogy azok, akik vértelenül és fegyveresen álltak, nagy erővel hirdették az igazságot. Meg is volt az eredménye. Sokan voltak lekötve; egyeseket férjeik kötötték le, másokat gyermekeik és szüleik. Azok az őszinte lelkek, akik eddig akadályozva voltak az igazság megismerésében, most végtelen örömmel ragadták meg. Most már semmit sem féltek többé rokonaiktól és mindennél többre becsülték az igazságot. Éheztek, szomjúhozták az igazságot. Drágább és értékesebb volt az számukra még életüknél is. Kérdeztem, hogy mi okozta ezt a nagy változást. Egy angyal felelt: „A késői eső a felüdülés az Úr színe előtt és a második angyal hangos kiáltása.”

Nagy erő és hatalom kísérte a kiválasztottakat. Az angyal így szólt: „Nézd!” Figyelmem most az istentelenekre, vagyis a gonoszokra irányult. A legnagyobb izgalomban voltak. Isten népének ereje és buzgalma nagy haragra lobbantotta őket. Mindenütt a legnagyobb zavar és izgalom uralkodott. Azután láttam, mint akarták megrendszabályozni azt a sereget, amely Isten erejét és világosságát bírta. Sötétség vette őket körül, de mégis szilárdan álltak, mert Isten elismerte őket és állandóan az Úrban bíztak. Láttam, hogy megdöbbsenek; azután hallottam, hogy komolyan kiáltanak az Úrhoz. Éjjel-nappal szüntelenül hangzott szavuk: „Uram, a Te akaratod legyen meg. Ha neved megdicsőül ezáltal, akkor készíts ösvényt néped szabadítására. Szabadíts meg minket a körülöttünk levő pogányoktól. Ők halálra adnak minket; de a Te karod megsegíthet.” Szavaikból mindössze ezek maradtak meg élénk emlékezetemben. Láttam, hogy mindnyájan tudatában voltak méltatlanságuknak és teljesen alávetették magukat Isten akaratának. De azért Jákóbbhoz hasonlóan, kivétel nélkül minden egyes lélek komolyan küzdött szabadulásáért.

Közvetlenül azután, hogy Istenhez kezdtek kiáltani, a résztvevőtől meghatott angyalok azonnal hozzájuk akartak sietni, kiszabadításukra, de a hatalmas parancsnokló angyal ezt nem engedte meg. Ezt mondta. ☞Istennek akarata még mindig nem teljesült. Ki kell inniuk a poharat. Kereszt-

séggel meg kell keresztelkedniük.☒

Csakhamar hallottam Isten szavát, mely az eget és földet megremeg-tette. Hatalmas földrengés támadt. Mindenfelé épületek dőltek össze, de ugyanekkor tisztán csengő diadalkiáltást is hallottam. Arra a csapatra tekintettem, amely kevéssel előbb még a legnagyobb lelki gyötrelmeket és rabságot szenvedte. Fogságuk megváltozott. Ragyogó fényesség áradt rájuk. Óh, mily dicsőséges volt megjelenésük! A gond és fájdalom nyoma teljesen eltűnt és helyette az egészség és szépség mosolygott le minden arcról. Ellenségeik, az őket körülvevő pogányok, mint hullák estek a föld-re; nem viselhették el azt a fényt, amely a megszabadult szenteket bera-gyogta. A hívők kipróbált csapata egyetlen szempillantás alatt átváltozott dicsőségből dicsőségbe. A sírok megnyíltak, előjöttek a szentek halha-tatlanságba öltözve és így kiáltottak: „Győzelem a halál és sír felett!” És együttesen az élő szentekkel az Úr elé ragadtattak a levegőbe, mialatt a halhatatlan ajkak a dicsőség és győzelem édes dallamait zengték.

BABILON BŰNEI

Láttam, hogy az egyházak, mióta a második angyal bukásukat hirdette, mindig romlottabbak lettek. Oly nevet viselnek ugyan, mintha Krisztus követői lennének, de lehetetlenség őket a világtól megkülönböztetni. A lelkészek Isten ígéréből merítik ugyan a szöveget, azonban csak tetszelgő dolgokat prédikálnak, amit a megtéretlen szív nem kifogásolhat. A testi-es, érzéki szívnek csupán csak az igazság szelleme, ereje és a Krisztusban való üdvösség annyira ellenszenves. A népszerű prédikációk egyáltalán semmit sem tartalmaznak, ami Sátán haragját kihívni vagy a bűnöst meg-félemlítené. Nincs, ami tudatára ébreszthetné az emberi szívet és lelki-ismeretet, hogy a rettenetes ítélet közeleg. A bűnös emberek rendszeren megelégszenek a kegyesség látszatával, igaz istenfélelem nélkül, és az ilyen vallást segítik és ápolják.

Az angyal így szólt: „Csak az igazság teljes fegyverzete képesíti az embert, hogy legyőzze a sötétség hatalmasságait. Sátán teljesen hatalmába kerítette az egyházakat, mint testületeket. Az egyházak emberek cselekedeteivel és kijelentéseivel foglalkoznak ahelyett, hogy a Szentírás igazságainak kétélű kardjával hadakoznánk. A világ szelleme és szeretete ellenséges viszonyban van Istennel. Ha a Jézusban való igazság a maga egy-

szerűségében és tisztaságában szembekerül a világ lelkületével, azonnal felébreszti az üldözés szellemét. Igen sokan, akik keresztényeknek tartják magukat, még egyáltalában nem ismerték Istent. Az érzéki, természetes szív nem változott meg, és a testies érzület ellenségeskedésben áll Istennel. Mindnyájan hűséges szolgálói Sátánnak, ámbár más nevet viselnek.”

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 50-55. (Csípős nyelvek)

CSÍPŐS NYELVEK

F. testvér szíven viselte-viseli az Isten ügyét, de túlságosan szívére vette a dolgokat, és sok olyan terhet vállalt magára, amit nem kellett volna. Ezért egészsége megsínylette az ügyeket. Olykor túlzó megvilágításban látta a dolgokat; szerette volna, ha mindenki egyetért vele. De mert a többiek nem az ő szemével néztek, csaknem leroskadt a teher alatt. Nagyon szívére veszi a dolgokat, és az a veszély fenyegeti, hogy másokra is rá igyekszik erőszakolni nézeteit.

F. testvérnő szeretne keresztény lenni, mégsem gyakorolja a tartózkodó megfontolást és az igaz előzékenységet. Nagyon hamar felforr, heveskedő és magabiztos. Jellemének érdekesebb oldalait mutogatja, és ez nem a legjobb színben tünteti fel őt. Hangulata szerint cselekszik, amint épp kedve tartja, és olykor nyugtalanítók és túlzók az elgondolásai. Hátrázott nézetei vannak az emberekről, és eltűri, hogy jellemének ez a vonása fejlődjék, ami nagyon akadályozza lelki növekedését, és kárt okoz a gyülekezetnek is. Sokszor szól meggondolatlanul, épp, ami az eszébe jut. Ezzel erősen hat férjére is, aki emiatt gyakran felhevülten cselekedett. Holott, ha várt volna, és nyugodtan szemügyre vette volna a dolgokat, sokkal jobb lett volna neki, és a gyülekezetnek is. Mit sem nyerünk, ha elhamarkodjuk a dolgokat, vagy heveskedünk.

F. testvérnő ösztönére hallgat, kákán is csomót talál, és túl sok a mondanivalója fivéreink és nővéreink ellen. Ez zavart okoz bármelyik gyülekezetben. Ha megtanulna uralkodni magán, döntő győzelmet aratna. Ha

mennyei ékességre törekedne, a zavartalan szelídség és lelki nyugalom díszére, amit Isten, az ég és föld alkotója értékesnek tart, akkor jelentős segítség lenne a gyülekezetben. Ha ápolná magában a Krisztus lelkületét, ha törekedne a békességre, a maga lelki élete is felvirágozna, de áldás lenne bárhol a gyülekezetre. Ha meg nem tér, ha teljesen meg nem változik, ha nem fegyelmezi magát, hogy lakatot tegyen a szájára, ha könnyen haragra lobban, ha nem gyakorolja az igazi keresztény előzékenységet, az csak ártani fog, akkor csak boldogtalanságot zúdít környezetére. Önféjűnek látszik, noha ez pusztítást végez benne, és elidegeníti a barátait. Önféjűsége sok bajt okozott már neki, és megbántotta legmeghittebb barátait is.

Ha tehetős emberek fukarul bántak férjével, ha nem részesítették előnyben a világiakkal szemben, akkor megsértődött, telekürtölte vele a világot, és ott is elégedetlenséget korbácsolt fel, ahol az ismeretlen volt. E világ a legjobb esetben is csak önző. Sokan, noha vallják az igazságot, nem szentelődnek meg általa, ezért nincs szívük, hogy akár jelentéktelen összeggel is engednének az árból, ha szegény testvéreikről, nem pedig jómódú világiakról van szó. Nem szeretik embertársukat, mint magukat. Isten előtt kedvesebb lenne, ha kevésbé önzők lennének, ehelyett önzetlen jótékonykodásra törekedve.

Mikor F. testvérnő önző lelkületet vett észre valamely adásvételben, még nagyobb bűnnel tetézte be; nagyon bántotta a dolog, ezért úgy beszélt róla, ahogyan beszélt. Akkor tévedett, amikor sokat várt el. Nyelve valóban féktelen testrésze, gonosszággal telt, pokoltól lángra lobbant világ. Meg nem szelídített, és meg sem szelídíthető. F. testvérnőt a bosszúállás lelkülete tüzei; ha megbántották, ez bukkant elő magaviseletéből. Mindez helytelen. Keserűséget táplál magában, ami merőben idegen a Krisztus lelkületétől. Haragot, neheztelést és mindennemű szeretet nélküli fellobbanásokat engedünk meg magunknak, mikor azok ellen szólunk, akikre bosszankodunk; mikor rendre felsorakoztatjuk embertársaink ballépéseit, hibáit és bűneit. Ezzel csak testies vágyainknak teszünk eleget.

F. testvérnő, ha bánt, hogy embertársad vagy barátod rosszat tesz – a maguk lelki kárára –, ha vétkezik ellened testvéred, kövesd a Biblia szabályát: „Menj, fedd meg négy szemközt.” Mikor ahhoz fordulsz, akit hibásnak tartasz, ügyelj, hogy szelíden és alázatos szívvel szólj. Haragjában ugyanis nem azt teszi az ember, ami Isten szemében igaz.

Lehetetlen másképp jobb belátásra bírni a tévelygőt, mint a szelídség, gyöngédség, és szeretet szellemében. Ügyelj modorodra. Kerüld el az oly tekintetet vagy mozdulatot, szót vagy hanghordozást, mely büszkeség vagy önelégültség ízű. Őrizkedj az olyan szótól vagy tekintettől, mely téged dicsőítene, vagy a te jószágodat és igaz tetteidet szegezné szembe hibáikkal. Vigyázz, nehogy a legkevésbé is megvető, lehengerlő, vagy fennhéjázó légy. Óvatosan kerüld a harag látszatát is; és bár ha világosan megmondod, amit akarsz, mégse tégy szemrehányást, ne vádolj metszőn; ne tüzesítse át szavadat más, mint az őszinte szeretet. Legfőképp pedig ne legyen benned gyűlölet vagy rosszakarat, keserűség vagy sértődöttség. A szerető szívből csakis nyájasság és gyöngédség áradhat. E becses gyümölcsök mégse akadályozzanak meg, hogy a legkomolyabban szólj, mintha angyalok néznének, és a közelgő ítélet tudatában szólnál. Ne feledd, hogy a feddés sikere jórészt attól a lelkiülettől függ, mellyel végzik. Ne hanyagold el a buzgó imát, hogy alázatos szívű lehess, hogy Isten angyalai menjenek előtted, és készítsék elő azok szívét, kiket meg akarsz közelíteni. Könyörögi, hogy annyira lágyítsák meg szívedet mennyei, áldásos hatásokkal, hogy igyekezeted eredményes legyen. Ha jó eredménnyel jársz, ne magadnak tudd be. Csakis Istent dicsőítsd. Isten maga végezte el az egészet.

Máskor is mentegtetted magadat, mikor rosszat mondtál fivéredre, nővéredre vagy embertársadra, mielőtt hozzáfordultál volna, és megtetted volna az Isten által ránk parancsolt lépéseket. Azt felelted, hogy nem szóltál, csak már mikor annyira szorongatott az ügy, hogy nem bírtad tovább. Mi szorongatott? Nem félreérthetetlen kötelességednek, az így szól az Úrnak elhanyagolása? Bűnt követtél el, mert nem fordultál a tévelygőhöz, nem feddted meg négy szemközt. Ha nem tetted meg, ha engedetlen voltál Isten iránt, akkor csakis szorongást érezhetsz, hacsak a szíved meg nem keményedett, amíg Isten parancsát lábbal tapostad, és gyűlölted testvéredet vagy felebarátodat. És hogyan könnyítettél magadon? Isten a mulasztás bűnét rója fel ellened, amiért nem mondtad meg testvérednek a hibáját. Te pedig bűn elkövetésével mentegtetted és nyugtatod magadat – másnak mondd el testvéred bűnét. Hát így kell nyugalmat vásárolni; azzal, hogy bűnt követsz el?

Lehet, hogy a bűnös megmentésére fordított minden igyekezet gyü-

mölcstelen marad. Lehet, hogy a jóért rosszal fizetnek. Lehet, hogy rád bősülnék, ahelyett, hogy meggyőznéd őket. Mi történjék, ha nem hallgatnak meg, ha folytatják gonosz útjukat, ami gyakran megesik? Olykor a legenyhébb és leggyöngédebb intés sem eredményes. Ez esetben az áldás, melyet másnak szántál, amikor igazán cselekedtél vele, hogy hagyja el bűnét, és tanuljon meg jót tenni, a te fejedre száll vissza. Ha a bűnös nem hallgat rád, légy nyájas hozzá, és bízd őt mennyei Atyádra. Te megmentetted a lelkedet. Bűnük nem téged terhel többé. Ezen túl nem vagy bűnrészes. És ha végül elkárhoznak, vérük a maguk fejére hárul.

Szeretett testvérem, teljesen meg kell változnod, máskülönben lemérnek a mérlegen, és híjával találhatnak. Az ...-i gyülekezetnek, különösen a szájas asszonyoknak, van mit tanulniuk: „Ha valaki istentisztelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg a nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló.” (Mit sem ér.) E fontos ügyben sokakat híjával találhatnak a mérlegen. Hol vannak a keresztyének, akik tartják magukat e szabályhoz? Akik Isten oldalán szállnak síkra a gonosz fecsegők ellen? Aki Isten tetszésére tesz: őrt állít, állandó őrt a szája elé, és lakatot az ajkára? Senkiről se mondjatok, és ne hallgassatok meg rosszat. Ha nem lesz, aki meghallgatja őket, gonosz fecsegő sem marad. Ha valaki rosszat mond előtted, vágj szavába. Ne hallgasd meg, ha mégannyira finom is a modora, még ha csupán enyhe szavakat is használ. Hangoztathatja elfogulatlanságát, mégis burkolt célzásokkal támad, és a sötétben mérszárolja le valaki hírnevét.

Mereven zárkozz el attól, hogy meghallgasd, még ha a susogó panaszkodik is, hogy kötelessége a szólás. Kötelessége ám! Méregbe mártott titkokkal, mellyel még barátok közé is éket ver a pletykálás! Ti, akik felelősnek tartjátok magatokat, menjetek, szabaduljatok terhetektől, de az Istentől rendelt úton. Menj, fedd meg őt négyszemközt. Ha nem hallgat rád, vigyél magaddal egy vagy két másikat, és fedd meg előttük. Ha ez sem használ, mondd meg a gyülekezetnek. A hitetleneknek pedig, bárki legyen is, árva szót sem az ügyről. Az legyen az utolsó, hogy közöljük a közösséggel. Ne kürtöljétek ki hitünk ellenségeinek. Nincs joguk beleütni orrukát a gyülekezet ügyeibe. Nehogy kitergessük előttük Krisztus követőinek gyöngeségeit és ballépéseit!

Az Úr eljövételére készülődők legyenek óvatosak és éberek, mert el-

lenségünk, az ördög, mint ordító oroslán jár körül, keresve, kit nyeljen el. Szálljatok vele szembe keményen, a hit erejével. „Mert aki akarja az életet szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól, és ajkát, hogy ne szóljanak álnokságot. Forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet és kövesse azt. Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésein.”

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 314-318. (Féktelen testrész)

FÉKTELEN TESTRÉS

Kedves S. testvérnő!

Némely dolgokat feltártak előttem felőled. Nem élsz tudatában tényleges állapotodnak. A kegyelem mélyreható, alapos munkálására van szükség szívedben. Nem jársz követésre méltó példával családod előtt. Csak alantas mértéket ütsz meg, Istenünk, Urunk magasztos mértékét pedig nem éred el. Szereted a szomszédolást, a traccsolást. Ilyenkor sok keresztényhez nem illő dolgot mondasz. Felfújod az ügyeket, sőt, megszire távolodsz az igazmondástól. Pedig az utolsó napon szavaid és tetteid fognak felmenteni vagy kárhozatra ítélni. Gyermekkori neveltetésed nem volt nemesítő. Azért legfontosabb feladatod most nevelni magadat a tiszta gondolatokra és tettekre. Úgy tereld gondolataidat, hogy magától értetődően időzzenek a tiszta és szent dolgokon. Ápold magadban a lelkiiség és valódi istenfélelem szeretetét.

Gyakran nagyon is közönségesen szólsz és viselkedsz. Csak ámitod magadat, és ez a félrevezetés végzetesnek fog bizonyulni, hacsak fel nem rázod magad, hogy úgy lásd állapotodat, amint van; hacsak valódi alázattal Istenhez nem fordulsz. Hajlamos vagy a kétszínűségekre. Fiad sem ismeri tapasztalatból Istent, sem az igazság szent követelményeit. Ti, a szülei, áltatjátok őt, hogy keresztény, noha a legnyomorultabban képviseli a szombattartó keresztényeket. Isten őrizz, hogy ilyeneket krisztusinak ismerjünk el. Nem neveled fegyelemre a fiadat. Csökönyös és korlátolt. Vajmi kevés a fogalma az igaz szívélyességről, de a legelemibb udvariaságról is. Nyers és modortalan, rideg és kellemetlen. Azt híreszteled róla, hogy jó keresztény, pedig ezzel csak gyalázatot hozol Krisztus ügyére. A fiú

közel áll ahhoz, hogy kitanult, képzett álszent legyen. Képtelen uralkodni magán, mégis áztatod, hogy jó keresztény.

A javulásnak nálad kell kezdődnie. Legyen az életed, beszéded tiszta; légy otthonülő, házi kötelességet kedvelő; szeresd férjedet és gyermekedet. Takarékoskodj az idővel, hogy ne kelljen kapkodnod. A házi kötelességek enyhe terhét, melyet végezned kell, különösebb megerőltetés nélkül el tudnád végezni, ha nyugodtan, és kellő szorgalommal tennéd. Más kötelesség is vár rád: fékezd meg nyelvedet. Mert a nyelv kicsiny testrész ugyan, mégis hallatlan dolgokat visz végbe. A kegyelem zablája és az önuralom gyeplője kell annak, hogy ne vaktában porosz-káljon. Közönséges a beszéded, és sok közönséges traccsolást engedsz meg magadnak. „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak.”

Az Úr győzzön meg téged ezek felől, mikor soraimat olvasod. Kérlek, öltsd magadra a feleség, az anya csöndes méltóságát. Felelősség nyugszik az apán is. Egyesült erővel fegyelmeztétek fiatokat, aki most sebesen halad lefelé; le a kárhozat útján. Törekedjetez buzgón a lelki ékességre, mert Isten előtt a rejtett, belső ember értékes a maga zavartalan szelíd-ségben és lelki nyugalomban. Türelemmel, kegyességgel és édes szerénységgel megtaníthatjátok szegény, megcsalt fiatokat a kereszténység főbb elveire, az igaz előzékenységre, vagyis keresztény nyájasságra. Gyakran mindketten elhamarkodva és féktelenül cselekszetez. Jaj, mely igen fontos, mielőtt örökre késő lenne, felismernetek a rátok váró kötelességet! Jézus meghív, jöjjetek hozzá, tanuljatok tőle, mert Ő szelíd és alázatos szívű. Semmi kétség sem fér ígérétehez – nála megtaláljátok nyugalmatokat. Komoly munka vár rátok. Ne ámítsátok magatokat, hanem az örökévalóság fényénél vegyétek szemügyre állapototokat. Lehetetlenség úgy üdvözülnotök, amint vagytok.

S. testvérnő, férjed hasznavehető lenne a gyülekezetben, ha helyes irányban hatnál rá. Jelenleg példád és légköröd lehetetlenné teszi férjednek, hogy megszentelő erő legyen a gyülekezetben. A családi légkör megköti jóra törő igyekezetét. Végképp alkalmatlan vagy arra, hogy a gyülekezet vénjének felesége legyél. Isten most felszólít, hogy újulj meg. Férjedre is kötelesség vár. Rendezze szívét és családját. Majd mikor megtér,

erősíteni tudja testvéreit.

Családotoknak meg kell szentelődnie az igazság által. Kedves testvérnőm, ugye törekedni fogsz felismerni az elvégzésre váró feladatot? Majd halogatás nélkül hozzáfogni, hogy a léghörög is üdvös legyen. Félelemmel és rettegéssel műveld üdvösségedet. Járj bölcsen a bölcsességre szorulóknak előtt. Tedd jóvá az időt. „Beszédetek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, hogy mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.” „Amik igazak, tisztességesek, igazságosak, tiszták, kedvesek, jó hírűek; ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.”

Van elég áldásos tárgykor, melyről elmélkedhetsz, beszélgethetsz. A keresztény gondolata időzzen a mennyen, hisz onnan várjuk az Üdvözítőt is. Igen épületes a mennyei dolgokról való elmélkedés, és mindig a Szentlélek békéje és nyugalma kíséri. Hivatásunk szent, hitvallásunk pedig magasztos. Isten népet tisztít magának, hogy jó tettekben buzgólkodó, választott népévé alakítsa őket. Úgy tesz, mint az ezüstfinomító. Miután eltávolította a salakot és közönséges fémet, tökéletesen fog tükröződni bennük az Úr mása. Akkor meghallgatásra talál Krisztusnak tanítványaiért mondott imája. „Szenteld meg őket igazságoddal; a te igéd igazság.” Mikor az igazság megszentelő ereje hat szívünkre és életünkre, akkor Istennek tetsző szolgálatot tudunk végezni, és fel tudjuk magasztalni Őt a földön, mivel az isteni természet részeseivé lettünk, és elmenekültünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.

Jaj, hányat találnak majd készületlenül, mikor a Mester eljön, hogy elszámoljon szolgálóival! Sokaknak alig van fogalma, mit jelent kereszténynek lenni. Az önigazultság ott semmit sem fog érni. Csak azok idézik magukra a próbát, akik magukra öltötték Krisztus igaz tetteit, akiket az Ő lelkülete itatott át, és úgy járnak, amint Ő járt – tiszta szívvel és léttel. Legyen a beszédetek szent, akkor a kegyelem ízesíti meg szavaitokat.

Segítse az Úr családotát, hogy rendezzék ügyeiteket, emelkedett legyen az életetek, és cselekedeteitekkel tisztességet szereztek hitvallástoknak.

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 55-59. (Fontos bizonyágtétel – részlet)

FONTOS BIZONYSÁGTÉTEL

Akiket nem értek rendkívüli próbák, azzal hízeleghetnek maguknak, hogy jobbak azoknál, akiknek kemény megpróbáltatásokkal kellett szembenézniük. De kerüljenek csak a próba kemencéjébe, és akkor látható lesz, hogy megközelítőleg sem viselik azt olyan jól, mint az, akit bírálnak és megítélnak. Az embernek csak kevés fogalma lehet mások gyötrelmeiről. Milyen kevesen értik meg embertársaik körülményeit! Ezért is nehéz jó tanácsot adni, mert amit mi helyesnek vélünk, valaki másnál épp az ellenkezője lehet.

B. testvér őszintén vágyik a tudásra. Igyekezett belevésni a diákok tudatába, hogy felelősek vagyunk az időnkért, a képességeinkért és a lehetőségeinkért. Lehetetlenség valakinek annyi gondot, olyan súlyos felelősséget hordozni, hogy ne lenne fáradt és idegileg is kimerült. Akik nem hajlandók olyan terheket vállalni, amelyek a legvégsőig igénybe veszik erejüket, azok mit sem tudnak arról a nyomásról, amely azokra nehezedik, akik ilyen terheket hordoznak.

Többen akadnak a főiskolán, akik csak azt idézték emlékezetükbe, ami kedvezőtlen és kellemetlen számukra B. testvérrel kapcsolatban. Nincs meg bennük a nemes, krisztusi lelkület, amely nem tételez fel rosszat. A legvégsőig kiforgattak minden elhamarkodott szót és tettet, és akkor hánytorgatták fel, amikor az irigység, az előítélet és a gonosz gyanúsítás eluralkodott a keresztényietlen szívekben.

Egy író azt mondta, hogy az irigy emlékezet nem más, mint egy fogas, amelyre a nehezteléseinket fel lehet akasztani. Sokan vannak a világban, akik a szellemi fölény bizonyítékának tartják, ha felsorolják mindazt, amit és akit ki nem állhatnak, ahelyett, hogy azokat az embereket és dolgokat emlegetnék, akiket és amiket kedvelnek. A nagy apostol nem ezt tette. Így intette testvéreit: „...amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hí-rűek, ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok!” (Fil. 4:8)

Az irigy gyanakvás nem csupán a természet elfajulása, hanem lelki be-

tegség is, amely megzavarja a gondolkodást, tönkreteszi a képességeket. Az irigység Sátánnal kezdődött, aki első szeretett volna lenni a mennyben. És mivel nem lehetett az övé minden hatalom és dicsőség, amelyet megkívánt, fellázadt Isten kormányzata ellen. Megirigyelte őszüleinket is, ezért bűnre csábította őket, és ezzel romlásba döntötte az egész emberiséget.

Az irigy ember behunyja szemét mások jó tulajdonságai és jótettei előtt. Mindig készen áll arra, hogy lebecsülje és félremagyarázza azt, ami jó. Az emberek gyakran bevallják és elhagyják másfajta hibáikat, de keveset remélhetünk e téren attól, aki irigy. Mivel az irigység nem más, mint mások magasabbrendűségének el nem ismerése, ezért az irigykedők büszkesége kizárja az engedékenységet. Ha megkíséreljük, hogy az irigy embert meggyőzzük bűnéről, csak annál keserűbben támad szenvedélyének tárgya ellen, és többnyire gyógyíthatatlannak bizonyul.

Az irigy ember mérget vet, ahová csak lép. Elidegeníti a barátokat, gyűlöletet és lázadást szít Isten és ember ellen. Szeretné, ha a legnagyobbak, a legjobbnak ismernék el, de nem úgy, hogy önfeláldozó erőfeszítéssel nagyszerű eredményeket érne el, hanem egy helyben topogva becsmerli a mások erőfeszítéseinek kijáró elismerést.

Nem csak a főiskolánkon, a gyülekezetben is akadtak olyanok, akik irigységet táplálnak magukban. Istennek nem tetszik ez a magatartás. Krisztus szerelmére kérlek, testvéreim, soha se bánjatok senkivel úgy, ahogyan B. testvérrel tettétek! A nemes jellemnek nem szerez gyönyörűséget, ha fájdalmat okoz, nem örül, ha felfedezi mások hiányosságait. Krisztus tanítványa undorodva fordul el a botrány tobzódásától. Akik részt vettek benne, azok eljárását ismétlik meg, akik régebben az Úr egyik elestett szolgája ellen fordultak, az ellen, aki éppen az ő szolgálatukra áldozta fel egészségét és erejét. Az Úr az elnyomott védelmére kelt, és szenvedő szolgájához fordította arcának világosságát. Már akkor láttam, hogy az Úr újra próbára teszi majd azokat az embereket, amint most meg is tette, hogy felfedje, ami a szívükben van.

Amikor Dávid bűnbe esett, az Úr megengedte neki, hogy válasszon, kitől kapja a büntetését: Isten kezéből, vagy az emberekéből. A bűnbánó király Istent választotta, mert a gonoszok kegyetlenek azzal, aki ki van szolgáltatva nekik. A bűnös, tévelygő embert csak Isten hatalma tartja

meg, mégis keményszívű és nem könnyen bocsát meg tévedő testvéreinek. Battle Creek-i testvéreim, hogyan számoltok majd el Isten ítélőszéke előtt? A figyelmeztetéseknek és kéréseknek köszönhetően nagy világosságban részesültetek. Mégis, milyen gorombán fordultatok el a menyeből küldött sugaraktól!

A nyelvről, amely kedvét leli a bajkeverésben, és félremagyarázza, amiről tudomást szerez, azt mondja Jakab apostol, hogy lángba borítva elpusztítja egész életünket. A csacsogó nyelv tűzcsóvákat szór mindenfelé. Mit érdekli a pletyka terjesztőjét, hogy ártatlant feketít be! Nem szünteti be gonosz munkáját, még ha olyanokban pusztítja is el a reményt, akik már amúgy is rogyadoznak terhük alatt. Őt csak az érdekli, hogy kiélhesse botrányt kedvelő hajlamait. Még hitvalló keresztények is behunyják a szemüket az előtt, ami tiszta, becsületes, nemes, szép, de felszednek mindent, ami kifogásolható, kellemetlen, és azt kürtölik világgá.

Magatok tártátok ki az ajtót Sátán előtt! Megtisztelő helyet adtatok neki a vizsgálóbizottságaitokban, vagyis „inkvizíciós” összejöveteleiteken. Azonban nem tiszteltétek a testvér jellemének kiválóságát, amit hosszú évek hűséges szolgálatával alapozott meg. Irigy, bosszúálló nyelvek színezték ki tetteit és indítékait, hogy azután mindezt be tudják illeszteni a vádjukba. A feketét fehérnek tüntették fel, és a fehérret feketének. Ha pedig akadt, aki tiltakozott az állításaik ellen, akkor így szóltak: „Igazat mondtunk.” Még ha szerintetek igazat mondtatok is, az sem teszi helyessé az eljárásokat. De még mennyire nem! Ha az Úr egyetlen csokorba fogná az ellenetek jogosan felhozható összes vádat, és ostort fonna belőlük, több súlyos sebet üthetne rajtatok, mint ti tettétek B. testvérrel. Be lehet állítani úgy a tényeket, hogy hamis képet mutassanak. Nincs jogtok hozzá, hogy összegyűjtsetek valaki ellen mindenféle mendemondát azért, hogy befeketítsétek. Ha az Úr ugyanazzal a lelkiülettel viseltetne irántatok, mint ti a testvéretekkel szemben, akkor irgalmatlanul el kellene pusztulnotok. Hát nem bánt a lelkiismeret? Attól tartok, hogy nem. Még nem jött el az ideje, hogy megtörjön ez a sátáni varázslat. Ha B. testvér valóban olyan volna, amilyennek lefestettétek – pedig tudom, hogy nem olyan –, akkor is igazságtalan lenne az eljárások.

Ha meghallgatjuk testvérünk szégyenét, magunkra vesszük azt. A kérdésre, „Uram, kicsoda tartózkodhat sátorodban, kicsoda lakozhat szent

hegyeden?”, a zsoltáríró így felel: „Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól a szívében. Nem rágalmaz nyelvével, nem tesz rosszat felebarátjával, és nem szerez gyalázatot rokonainak.” (Zsolt. 15:1-3.)

A pletyka özönét előzné meg, ha mindenki emlékezetében tartaná azt, hogy aki előtt mások hibáit kitergetjük, az a mi hibáinkról is ugyanolyan szabad szájjal beszél majd mások előtt. Törekedjünk arra, hogy mindenkiről csak jót gondoljunk mindaddig, amíg a tények rá nem kényszerítenek az ellenkezőjére. Nem kellene könnyen hitelt adnunk a gonosz szóbeszédnek, amely gyakran az irigység és féltreértés torzszülöttje, vagy a tények felfújásából, vagy egyes részeinek elhallgatásából ered. Ha bebocsátjuk szívünkbe a féltékenységet és gyanút, azok szétszórják magvaikat. Ha egy testvér letér a helyes útról, elérkezett az idő, hogy igaz érdeklődést tanúsíts iránta. Fordulj hozzá szeretetteljesen, imádkozz vele és érte, és egy pillanatra se feledd, milyen végtelen árat fizetett Krisztus a megváltásáért. Így a haláltól mentheted meg lelkét, és bűnök sokaságát fedezheted el.

Egyetlen tekintet, szó vagy hanghordozás is lehet méreggel telített, és tördöfésként mélyedhet valaki szívébe, gyógyíthatatlan sebet ütve. Így követhet meg valakit a kételkedés, a szemrehányás, akit pedig jó munkára alkalmazhatott volna Isten. Így azonban csorba esett emberi méltóságán, és hasznavehetetlenné vált. Némelyik állatfajnál, ha valamelyik egyed megsérül, társai nekimennek és széttépik. Ugyanilyen kegyetlen lelkületet gyakorolnak a Krisztus nevét viselők is. Álszent vakbuzgósággal követhet meg olyanokat, akik pedig kevésbé bűnösök, mint ők. Vannak, akik azért mutatnak rá mások hibáira és kudarcaira, hogy eltereljék magukról a figyelmet, és hogy ráadásul Isten és az egyház ügyéért lelkesedőknek tartsák őket.

Néhány hete álmomban részt vettem vizsgálóbizottsági üléseteken. Hallottam a diákoknak B. testvér ellen felhozott vádjait. Ezek a fiatalok jó ideig alapos, megbízható nevelést kaptak. Azelőtt nem tudták eleget dicsérni a vizsgált testvért. Mert akkor az volt a divat, hogy nagyra becsülik, de most ellene fordult mindenki, és ezek a tanulók most kimutatták a foguk fehérét. Angyalt láttam, súlyos könyvvel a kezében. Lejegyezte az összes tanúvallomást. Mindegyik mellé felírta az illető bűneit, jellemhibáit és tévedéseit. Az is ott állt, hogy mennyiben szolgált javukra a testvér fáradozása.

Népünk ma is élvezi B. testvér fáradságos munkájának gyümölcseit. Nincs köztünk senki, aki több időt szentelt volna a munkájának, mint ő. Tudta, hogy senki sem támogatja, és hálás volt a legkisebb bátorításért is.

Főiskolánk egyik nagyszerű célkitűzése az volt, hogy elkülönítse a fiatalokat a világi szokások, dőreségek és a világ bálványimádásának szellemétől és hatásától. Főiskolánknak kellett gátat emelnie korunk erkölcstelensége ellen, amely ugyanolyan romlottá teszi a világot, mint Noé idejében. A fiatalokat megbabonázta az udvarlás és a házasodás tébolya. Szerelemsóvár érzelgősség uralkodik soraikban. Éberségre és tapintatra van szükség, hogy megóvjuk őket ezektől a rossz hatásoktól. Sok szülő elvakultságában nem ismeri fel gyermekei hajlamait. Néhányan elégedetten jelentették ki nekem, hogy fiaik vagy lányaik nem vágnak a másik nem figyelmére, pedig gyermekeik titokban efféle közeledést fogadtak el, illetve kezdeményeztek valaki felé. De a szülők annyira belemerültek a világ dolgaiba és a pletykálásba, hogy halvány fogalmuk sem volt minderről.

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 175-177. (Testvéri szeretet – részlet)

TESTVÉRI SZERETET

„Ki bölcs és értelmes közületek? Bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz.” (Jak. 3:13.) Testvéreim, mire használjátok például a beszéd képességét? Megtanultatok-e annyira uralkodni a nyelveteken, hogy aláveti magát megvilágosodott lelkiismereteknek és szent jellemvonásaitoknak? Mentese beszédetek a léhaságtól, büszkeségtől, rosszindulattól, az álnokságtól és tisztátalanságtól? Hazugság nélkül álltok-e Isten előtt? Nagy a szó hatalma. Sátán igyekszik szolgálatában tartani a nyelvünket. Mi magunk nem tudjuk megfékezni, Isten kegyelme az egyetlen reményünk.

Akik azt figyelik mohón, hogyan biztosítsanak maguknak elismerést, törekedjenek inkább olyan bölcsességre, amely „ártatlan, aztán békeszerető, gyengéd, jóra hajló, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.” (Jak. 3:17.) Láttam, hogy sok igehirdetőnek lelkébe kell vésni e szavakat. Akikben Krisztus, a dicsőség ama re-

ménysége él, az „bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz” (Jak. 3:13).

Péter buzdítja a hívőket: „Legyetek mindnyájan egyetértők, együtt-érzők, testvérüket szeretők, irgalmasak és udvariasak: Rosszért rosszal, szidalomért szidalommal ne fizessetek! Inkább áldást mondjatok! Hiszen arra vagytok hivatva, hogy áldás legyen az örökrészetek. Hol az az ember, aki életéért eped, szép napokat szeretne élni és hosszú életet? Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat! Fuss a gonosztól és a jót keresd, a békességet kutasd és azt kövesd! Az Úr szeme az igazakon és füle könyörgő szavukon. De a gonoszt cselekvőkkel szembefordul.” (1. Pt. 3:8-12.)

Isten félreérthetetlenül kijelölte a helyes utat. Hitvalló népe miért nem jár mégis azon? Miért nem kutatnak, imádkoznak és fáradnak lelkiismeretesen, hogy egyetértők legyenek? Miért nem törekednek részvétet, testvéri szeretetet ápolni magukban, ahelyett, hogy rosszért rosszal, szidalomért szidalommal fizetnének? Ki nem vágyakozik az élet, a szép napok után? Mégis milyen kevesen tartják magukat a feltételekhez: „Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat!” (Zsolt. 34:14.) Kevesen hajlandók követni az Üdvözítő példáját, szelídségét és alázatát. Sokan kérik az Urat, hogy alázza meg őket, de húzódoznak a szükséges fenytől. Amikor elérkezik a vizsga, amikor próbák, vagy akár jelentéktelen kellemetlenségek érik őket, fellázad a szívük, és a nyelvük olyan szavakat ejt, mint a mérgezett nyíl vagy a pusztító jégeső.

A gonosz beszéd kettős átok. Jobban sújtja a szólót, mint a hallgatóját. Aki a széthúzás és a viszály magját veti, gyilkos gyümölcsöt arat majd lelkében. Milyen nyomorult is a pletyka terjesztője, a rosszhiszemű gyanúsító! Hírből sem ismeri az igazi boldogságot.

„Boldogok a békességszerzők.” (Mt. 5:9) Kegyelem és béke azok osztályrésze, akik nem hajlandók bekapcsolódni a nyelvek csatájába. Amikor a botrány terjesztői családról családra járnak, az istenfélők otthon maradvá őrzik lelkük tisztaságát. Magasztosabb és nemesebb célokra kellene fordítani az időt, amit a legrosszabbra pazarolnak: léha, felületes beszédre és rosszmájú pletykázásra. Ha testvéreink Isten bizonyágtevői szeretnének lenni, látogassák a betegeket és a lesújtottakat, türelmesen és szeretettel fáradozzanak a tévelygőkért – azaz kövessék példaképüket,

Jézust –, akkor a gyülekezet virágzásnak indulna.

A gonosz beszéd bűne a gonosz gondolatok melengetésével kezdődik. Alattomos tett, ha megtűrjük a tisztátalan gondolatokat, ha melengetjük a tisztátalanságok megannyi változatát, ha szentségtelen kívánságot dédelgetünk – így beszennyezzük lelkünket és megalkuszunk a becstelenséggel. „A kívánság azután, mihelyt megfogant, bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutva halált okoz.” (Jak. 1:15) Ha nem akarunk bűnt elkövetni, akkor a kezdet kezdetétől el kell kerülnünk azt. Minden érzelmünket és kívánságunkat alá kell vetnünk az ésszerűségnek és a lelkiismeretnek. Tüstént vissza kell utasítanunk minden szentségtelen gondolatot. Menjtek a szobátokba, Krisztus követői, imádkozzatok hittel, teljes szívetekből. Sátán éberrel figyel, hogy csapdába ejtsen. Ha meg akartok menekülni fortélyaitól, felülről kell segítséget kapnotok.

Hit és ima által mindenki megfelelhet az evangélium követelményeinek. Senkit sem lehet törvényáthágásra kényszeríteni. Legelőször beleegyezésre van szükség: az embernek előbb akarni kell a bűnös tettet, mielőtt a szenvedély az ész fölé kerekedhetne, vagy a vétkek diadalmaszkodhatna a lelkiismeret fölött. A kísértés, bármennyire erős legyen is, sohasem lehet kifogás a bűnre. „Az Úr szeme az igazakon és fülei könnyörgő szavukon.” (I. Pt. 3:12) Kiáltás az Úrhoz, megkísértett ember! Vesd magad Jézus elé, tehetetlen, méltatlan lélek, és kérd, követeld az ígértét! Az Úr meghallja kérésedet. Tudja, milyen erősek a bűnös szív hajlamai, és segítségre siet minden kísértésben.

Bűnbe estél? Haladéktalanul keresd Isten kegyelmét és bocsánatát. Amikor Dávid meggyőződött bűnéről, bűnbánattal és alázattal öntötte ki lelkét Isten előtt. úgy érezte, hogy el tudná viselni trónjának elvesztését, de nem élhet Isten tetszése nélkül. Isten hív minket összes eltévelyedésünkben: „Térjete vissza, hűtlen fiaim, meggyógyítom elpártolástokat!” (Jer. 3:22) Isten áldása a tiéd lehet, ha engedelmessz Lelke kéréllő hangjának. „Ahogy az apa megkönyörül fiain, úgy az Úr azokon, akik Őt félik.” (Zsolt. 103:13)

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

GONDOLATOK A HEGYIBESZÉDRŐL, 129-132. (Bírálat helyett mutass jó példát-részlet)

„Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van?” (Mt 7:3).

Még ez a kifejezés — „mivel ugyanazokat míveled te, aki ítélsz” — sem válaszolja elénk teljes mértékben annak a bűnnek a nagyságát, amikor az ember vakmerően bírálja és kárhoztatja felebarátját. Jézus mondta: „Miért nézed pedig a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?” (Mt 7:3).

Krisztus szavai az olyan embert szemléltetik, aki mások hibáit gyorsan észreveszi. Ha embertársa életében vagy jellemén sikerült valami foltot felfedeznie, a legnagyobb buzgalommal igyekszik azt terjeszteni. Jézus azt mondja, hogy az ilyen jellemvonás — a pellengérré állított ember hibájához hasonlítva — olyan, mint a gerenda a szálkához képest. A szeretet és türelem hiánya az, ha egy csekélységet felnagyítunk. Akik még sosem tapasztalták a Krisztusnak való odaadást és türelmet, az Üdvözítő szeretetének enyhítő befolyását se nyilváníthatják ki életük által. Rossz színben tüntetik fel az evangélium szíves és barátságos szellemét, és sok drága léleknek okoznak sebet, akikért Jézus meghalt. Az Üdvözítő által említett hasonlat értelmében az, aki másokat elgáncsol és megszól, sokkal bűnösebb, mint az, akit hibáztat, mert elkövetett bűnéhez még büszkesége és gáncsoskodása is járul.

A tökéletes jellem egyedüli mintaképe: Krisztus. Aki tehát önmagát állítja mintaképül az emberek elé, az Krisztus helyére lép. Az Atya az ítélkezést Fiára bízta (Jn 5:22), tehát az, aki mások indokait és eljárását bírálja, joggatlanul bitorolja Isten Fiának kiváltságát. Akik bírák és kritikusok akarnak lenni, az antikrisztus mellé állnak, „aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek, vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatva magát” (2Thess 2:4).

A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló és engesztelhetetlen lelkület, amely a farizeusok rendjét jellemzi. Ahol a szere-

tet és a hit hiányzik, ott Krisztus sincs jelen; s ha az Ő jelenlétének napsugarai elhomályosulnak, semmiféle tevékenység vagy buzgalom nem helyettesítheti ezt a szeretetet. Csodálatos képességünk lehet azon a téren, hogy mások hibáit felfedezzük; ámde akiket ez a lelkiület ural, azoknak mondja Jézus: „Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondoldj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből.” Rendszerint az igazságtalanságok elkövetői az elsők, akik másokat jogtalansággal gyanúsítanak, s embertársaik kárhozzátásával igyekeznek saját hibáikat fedezni, vagy önmagukat mentesíteni. A bűn által jutott az ember a gonosz ismeretére; mihelyt az első emberpár vétkezett, egymást kezdték vádolni; így cselekszik az az ember, akit nem hat át Krisztus kegyelme.

Ha az emberek a kárhozzátásnak ezt a szellemét ápolják, nem elégszenek meg azzal, hogy embertársukat az általuk vélt hibákra figyelmeztessék, hanem ha szelíd eszközökkel nem bírhatják rá őket, hogy az ő felfogásukat kövessék, erőszakhoz folyamodnak. Amennyire csak lehet, kényszerítik felebarátaikat, hogy az ő elgondolásukat fogadják el. Így tettek Krisztus kortársai is; így tett az egyház is, ha kivesszett belőle Krisztus kegyelme. Ha a szeretet ereje eltűnt, az állam hatalmas karját vette igénybe alapelveinek megerősítésére, és hittételeinek elfogadtatására. Ebben rejlik minden vallást érintő törvény titka, innen erednek a vallási üldözések Ábeltől egészen napjainkig.

Krisztus nem hajtja, hanem vonzza magához az embereket. Az egyetlen kényszer, amit alkalmaz: a készítő szeretet. Ha tehát az egyház világi hatalom támogatását keresi, nyilvánvaló, hogy nélkülözi Krisztus erejét, az isteni szeretetet.

A baj gyökere az egyes emberekben rejlik, a gyógyulásnak tehát itt kell megkezdődnie. Krisztus megparancsolja a vádolónak, hogy először a saját szeméből vegye ki a gerendát, szabaduljon meg a vádaskodó szellemtől, ismerje be és hagyja el saját bűneit, mielőtt másokat akar megjavítani! „Nem jó fa az, amely romlott gyümölcsöt terem” (Lk 6:43). A vádaskodásnak ez a szelleme rothadt gyümölcs, amely arról tanúskodik, hogy az egész fa romlott. Hasztalan öngazultságunkban jónak tartani önmagunkat, mert előbb szívünknek kell átalakulnia. Mielőtt másokat akarnánk megjavítani, ezt kell megtapasztalnunk, mert „a szívnek teljességéből szól a száj”.

Ha az életben egy lélek válságba kerül, s ti tanáccsal és figyelmeztetéssel akartok rajta segíteni, szavaitoknak csak akkor lehet jó hatása, ha példaadásotok és lelkületetek összhangban van azokkal. Jónak kell lennetek, még mielőtt jót cselekedhetnétek. Mindaddig nem gyakorolhattok senkire olyan hatást, amely jellemét átalakíthatja, amíg Krisztus kegyelme saját szíveteket meg nem alázta, meg nem tisztította, és meg nem lágyította. Ha pedig bennetek ez az átalakulás már végbement, akkor olyan természetes lesz, hogy mások áldására éljetez, mint a rózsabokornak, hogy illatozzék, és a szőlőtőnek, hogy gyümölcsöt terem.

Ha Krisztus bennetek „a dicsőség reménysége”, akkor nem mások figyelése és hibáik leleplezése után vágyakoztok. Ahelyett, hogy arra törekednétek, hogy másokat vádoljatok és elítéljetez, inkább segíteni, áldani és menteni akarjatok! Ha tévelygőkkel találkoztok, szívleljetez meg ezt a figyelmeztetést: „Ügyelj magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is” (Gal 6:1). Eszetekbe jut majd, hogy életetek útján milyen gyakran tévedtetek magatok is, és nehéz volt újra az egyenes útra térni, amikor elhagytátok. Semmi esetre sem taszítjátok majd testvéretezket még nagyobb sötétségbe, hanem szíves részvétellez figyelmeztetetez az őt környékező veszedelmekre.

Aki gyakran tekint fel a golgotai keresztre, és tudatában van annak, hogy az ő bűnei juttatták a Megváltót oda, az nem próbálkozik azzal, hogy bűneiz felebarátjával összehasonlítsa. Nem ül be a bírói székbe, hogy embertársai felett ítélkezzék. Aki a golgotai kereszt árnyékában halad, lehetetlen, hogy a vádaskodás és az önmagasztalás szellemét ápolja.

Csakis akkor vettetez ki a gerendát a szemetekből és lettetez alkalmassá mások megsegítésére, akkor közeledhetetez hozzá és érinthetez szívet, amikor érzetez, hogy saját éneteket, sőt egész életetezket is fel tudnátok áldozni, hogy egy megtévedt testvéretezeken segítsetek. Hibáztatással és szemrehányással még senkit sem lehetett a helyes útra téríteni. Sőt ellenkezőleg: ezáltal csak még távolabb úzték őket Krisztustól, mert szívetek elzárták a jobb meggyőződésük elől. Csak a szelíd, nyájas és megnyerő lélek mentheti meg a tévelygőket, és fedezheti el a bűnök sokaságát. Ha jellemetekben Krisztus jelleme nyilvánul meg, ez átalakító hatást gyakorol majd mindazokra, akikkel érintkeztez. Engedjetez, hogy Krisztus éljen bennetek napról napra! Ő pedig megmutatja általa-

tok Igjének teremtő erejét — mint csendes, nyájas, meggyőző és hatalmas befolyást; amely a lelkeket a mi Urunk és Istenünk szépségének képmására alakítja.

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. kötet, 123-131. (Testvéri szeretet)

„Arról ismerje meg mindenki, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn. 13:35) Jellemünk minél inkább hasonlít az Üdvözítő jellemére, annál mélyebben szeretjük majd azokat, akikért Ő meghalt. Azok a keresztények, akik önzetlen szeretettel viseltetnek egymás iránt, olyan bizonysgot tesznek Krisztus mellett, amelyet a hitetlenek nem tudnak cáfolni, s amelynek nem lehet ellenállni. Lehetetlen felbecsülnünk az ilyen példamutatás hatalmát. Semmi nem győzi le olyan hathatósan Sátán és küldöttei fondorlatait, sem nem építi úgy a Megváltó országát, mint Krisztusnak a gyülekezet tagjaiban megnyilvánuló szeretete. Csak akkor örvendhetünk békességnek és jólétnek, ha gyakoroljuk a szelídséget és a szeretetet.

Pál apostol a korinthusiakhoz írt első levelében kifejti, mennyire fontos a szeretet, amelyet Krisztus követőinek ápolniuk kell: „Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén, ha szeretet nincs bennem, csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétai képességem, ismerjem bár az összes titkot és minden tudományt, legyen akkora hitem, hogy hegyet mozgassak: ha szeretet nincs bennem, mit sem érek.” (I. Kor. 13:1–2)

Nem számít, milyen magasztos valakinek a hitvallása – ha szívét nem járja át Isten és embertársai iránt érzett szeretet, akkor nem Krisztus tanítványa. Legyen bár nagy a hite, sőt akár csodatevő ereje is lehet, szeretet nélkül mégis értéktelen e hit. Lehet valaki nagyon bőkezű, de ha nem a hamisítatlan szeretet indítja erre, még ha minden vagyonát a szegények táplálására adja is, a pusztta tett nem dicséri őt Isten előtt. Buzgalmában akár vértanúhalált halhat, de ha a szeretetben szegény, akkor Isten sze-

mében vagy félrevezetett rajongó, vagy pedig álszent.

Az apostol a szeretet gyümölcseinek leírásával folytatja: „A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny...” A szívben uralkodó isteni szeretet kiszorítja a büszkeséget és az önzést. „...a szeretet nem kérkedik, nem gőgösködik.” (I. Kor. 13:4) A legtisztább öröm a legmélyebb alázatból fakad. A legerősebb és legnemesebb jellem a türelmen, szereteten, és az Isten akaratában bízó engedelmességen alapszik.

„A szeretet nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a rosszat fel nem rója.” (I. Kor. 13:5) A szeretet uralta szívet nem tölti el ingerültség és bosszúvágy a sértések miatt, amelyeket a büszkeség és a magunk bálványozása elviselhetetlennek minősít. A szeretet nem gyanakszik. Mindig a legkedvezőbbben vélekedik mások indítékairól és tetteiről. A szeretet soha nem említi fölöslegesen mások hibáit. Nem nyeli mohón a rossz híreket, sőt inkább a megrágalmozott jó tulajdonságait idézi emlékezetbe.

A szeretet „nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal” (I. Kor. 13:6). Akinek szívét átítatta a szeretet, azt szánakozással töltik el mások tévedései és gyengeségei; de örvendezik, amikor az igazság ül diadalt, amikor szertefoszlik a más jó hírét sötétítő felhő, vagy ha a vétkes bevallja bűnét és helyrehozza hibáját.

„Mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.” (I. Kor. 13:7) A szeretet nemcsak elviseli mások hibáit, hanem jókedvvel tűri azt a szenvedést és kényelmetlenséget, amit ez a türelem szükségessé tesz. Ez a „szeretet soha el nem múlik” (I. Kor. 13:8), soha értékét nem veszíti; a szeretet a menny vonása. Tulajdonosa pedig becses kincsként viszi majd magával Isten városának kapuján át.

A Lélek gyümölcsei a szeretet, öröm és béke. A veszekedés és széthúzás Sátán művei és a bűn gyümölcsei. Ha népünk békének és szeretetnek akar örvendezni, akkor el kell hagynunk bűneinket. Összhangba kell kerülnünk Istennel, s akkor összhangban élünk majd egymással is. Mindegyikünk tegye fel a kérdést: Bennem él-e a szeretet kegyessége? Elsajátítottam-e a hosszútűrést és a kedvességet? Tehetségünk, műveltségünk, szónoki képességünk e nélkül a mennyei vonás nélkül ugyanolyan értéktelen lesz, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. Mekkora kár, hogy alig értékeljük ezt a becses kincset, sőt lenézzük, pedig azt valljuk, hogy hiszünk!

Pál írja a kolossébelieknek: „Mint Isten szent és kedves választottai, öltsetek magatokra szívbeli irgalmat, jóságot, alázatosságot, szelídséget és türelmet. Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasa van a másik ellen. Amint az Úr megbocsátott nektek, ti is úgy tegyetek! Mindenen fölül pedig szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteléke. S Krisztus békéje uralkodjék szívetekben, hiszen erre vagytok hivatva egy testben, és legyetek hálásak... Bármit szóltok és tesztek, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek, s adjatok hálát általa Istennek, az Atyának.” (Kol. 3:12–15, 17)

Krisztus lekötelezettjei vagyunk, s ez szent kötelezettség elé állít minket mindazokért, akikért Ő meghalt. Ugyanolyan megértéssel, gyöngéd szánakozással és önzetlen szeretettel viselkedjünk irántuk, mint amelyet Krisztus tanúsított irántunk. Ha Ő veszi birtokba lényünket, kihal belőlünk az önző nagyravagyás és az elsőbbségre való törekvés.

Üdvözítőnk így tanította imádkozni tanítványait: „Bocsásd meg vétkeinket, amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.” (Mt. 6:12) Nagy áldást kérünk ezzel, de feltételhez kötve. Mi magunk szabjuk meg a feltételt: azt kérjük, hogy úgy legyen Isten könyörületes irántunk, ahogyan mi könyörülünk másokon. Krisztus kijelenti, hogy a következő mérték szerint bánik velünk az Úr: „Ha megbocsátjátok az embereknek a vétkeiket, mennyei Atyátok nektek is megbocsát.” (Mt. 6:14) Csodálatos feltétel! De milyen kevésbé értjük, és milyen kevésbé engedelmessé válnak neki! Az egyik legáltalánosabb s legvégzetesebb következménnyel járó bűn az engesztelhetetlen lelkiület megtűrése. Hányan melengetnek szívükben ellenségeskedést és bosszúállást, aztán Isten elé borulva kérik, hogy bocsássa meg vétkeiket, amint ők is megbocsátanak az ellenük vétkezőknek. Nem fogják fel az ima igazi értelmét, mert ha megértenék, nem mernék az ajkukra venni. Mindennap, minden órában Isten megbocsátó könyörületére szorulunk, hogyan táplálhatunk hát keserűséget és rosszindulatot bűnös társaink iránt? Ha a keresztyének minden dolgukban megvalósítanak ennek az imának az elveit, áldott változás menne végbe a gyülekezetben és a világban. Ez lenne a legmeggyőzőbb tanúság a Biblia vallásának valódisága mellett.

Isten többet vár követőtől, mint sokan gondolják. Ha nem akarjuk hamis alapra építeni a mennyre vonatkozó reményeinket, akkor úgy kell el-

fogadnunk a Bibliát, ahogyan megírták, s meg kell értenünk, hogy az Úr komolyan gondolja, amit mond. Semmit nem vár tőlünk, aminek a véghezviteléhez nem ad kegyelmet. Nem hozakodhatunk elő semmiféle kifogással Isten napján, ha nem érjük el az Igében meghatározott mértéket.

Az apostol int minket: „Szeressetek tettetés nélkül. Gyűlöljétek a rosszat, ragaszkodjatok a jóhoz. Ami a testvéri szeretetet illeti, legyetek gyöngédek, tiszteletadás dolgában legyetek előzékenyek.” (Rm. 12:9–10) Pál arra tanít, hogy különböztessük meg az ártatlan, önzetlen szeretetet, krisztusi lelkületet a világban bőven föllelhető, üresen kongó, hamis tettetéstől. Ez a hitvány hamisítvány sok embert félrevezet. Összemoshatja a különbséget helyes és helytelen közt, mert a bűnösnek ad igazat, ahelyett, hogy lelkiismeretesen rámutatna tévedéseire. Az ilyen elnézés sohasem fakad valódi barátságból, olyan lelkület készíti, amely a megtéretlen szívben otthonos. Bár a keresztény mindig szeretetteljes, szánakozó és megbocsátó lesz, mégsem érthet egyet a bűnnel. Irtózni fog a gonosztól, s ragaszkodni a jóhoz, még ha fel is kell adnia az Istent nem félőkkel meglévő kapcsolatát vagy barátságát. Krisztus lelkülete a bűn gyűlöletéhez vezet, ugyanakkor szívesen hozunk bármilyen áldozatot a bűnös megmentéséért.

„Azt mondom tehát, és kérve kérlek titeket az Úrban: ne éljétek úgy, mint a pogányok, akik hiúságokon járatják az eszüket. Sötétség borult az elméjükre és elidegenedtek az istenes lélettől. Tudatlanság tartja őket fogva és szívük megátalkodott. Reményüket veszítve bujálkodásra adták magukat, s nyereségvágyból mindenféle tisztátalanságot űznek.” (Ef. 4:17–19) Az apostol az Úr Jézus nevében és felhatalmazásával inti testvéreire, hogy miután az örömhírt vallják, ne viselkedjenek úgy, mint a pogányok, hanem mindennapi életükkel bizonyítsák, hogy igazán megtértek.

„Vessétek le tehát a régi embert, akit a megtévesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg gondolkodásokban, s öltsetek magatokra az új embert, aki Isten hasonlóságára tiszta, igazságban és szentségben alkotott lény.” (Ef. 4:22–24) Valamikor romlottak, züllöttek és szenvedélyek rabszolgái voltak, világi hatások hódították, vakították és zavarták meg őket: Sátán félrevezetései. Most, amikor megtanították nekik az igazságot, ahogyan az Jézusban él, vigyenek végbe döntő változást az életükben és jellemükben.

A gyengeség okai a gyülekezetben: azok beözönlése, akiknek nem

újult meg a szívük és nem alakult át az életük. Gyakran semmibe vesszük ezt a tényt. Némely lelkész és gyülekezet annyira áhítozik a tagság növekedésére, hogy nem tanúskodnak hűségesen a keresztényietlen szokások és életmód ellen. Az igazság elfogadóinak nem tanítják meg, hogy nincsenek biztonságban, ha viselkedésük világi, s csak a nevük keresztény. Eddig Sátán alattvalói voltak, ezentúl Krisztus alattvalói legyenek. Életükkel kell bizonyítaniuk, hogy más vezetőt választottak. A közvélemény jó szemmel nézi, ha valaki hitvalló keresztény. Kevés lemondás és önfeláldozás kell az istenfélelem tettetéséhez, és ahhoz, hogy ott legyen a nevünk a gyülekezet névsorában. Így azután sokan csatlakoznak a gyülekezethez anélkül, hogy előbb Krisztussal egyesültek volna. Ez azonban csak Sátán diadala. Akik csak ennyire tértek meg, azok az ő leghathatósabb eszközei, csalétkül szolgálnak a többiek számára. Hazug fények ők, kárhozatba csalogatják az elővigyázatlanokat. Hiába igyekeznek sokan szélessé és kellemessé tenni a keresztény ösvényt a világiak előtt, Isten nem egyengette el és nem szélesítette ki a göröngyös, keskeny utat. Ha el akarunk jutni az örök életre, ugyanott kell járnunk, ahol Krisztus és tanítványai: az alázat, önmegtagadás és áldozathozatal ösvényén.

A lelkészek törekedjenek arra, hogy az igazság megszentelje a szívüket, s erre vezessenek másokat is. A lelkészeknek és a gyülekezet tagjainak hamisítatlan vallásra van szükségük. Akik kivetik szívükből a gonoszsgot és őszinte alázattal nyújtják kezüket Istenhez, azok olyan segítséget kapnak, amelyet egyedül Ő adhat. Isten váltságot fizetett az emberekért, hogy lehetővé tegye számukra a menekülést a bűn igájából, s a bocsánat, az ártatlanság és a menny elnyerését.

Isten meghallja az alázatos szívű és bűnbánó ember kiáltását. Akik gyakran járulnak a kegyelem trónjához, őszinte, komoly kérésekkel Istentől származó bölcsességért és hatalomért, azok feltétlenül Krisztus tevékeny, hasznos szolgálivá válnak. Talán kimagaslóan tehetségesek, de alázatos a szívük, és szilárdan Jézusra támaszkodva sokakat Krisztushoz vezethetnek. Isten segítségével eléri az embereket.

Krisztus igehirdetőinek mindig tudniuk kell, hogy a szent hivatás egész lelküket igénybe veszi. Arra törekedjenek, hogy Krisztus testét építsék, ne pedig önmagukat dicsőítsék az emberek előtt. És bár a keresztényeknek Krisztus követeként kell tisztelniük a hűséges lelkészeket, mégis kerüljék

az emberek bármilyen dicséretét.

„Kövessétek tehát Isten példáját, mint kedves gyermekei. Éljetek szeretetben, amint Krisztus is szeretett minket és jó illatú adományként ajánlotta fel magát értünk az Istennek.” (Ef. 5:1–2) Az ember gonosz tetteivel elidegenítette magát Istentől, de Krisztus az életét adta, hogy aki akar, megszabadulhasson a bűntől és visszatérhessen a Teremtőhöz. Krisztust az készítette a nagy áldozatra, hogy előre látta a megváltott, szent világegyetemet. Fogadjuk hát el ezeket a drágán vásárolt kiváltságokat! Az Isten példáját követjük-e, mint kedves gyermekei, vagy pedig a sötétség fejedelmének alattvalói maradunk? Az Urat imádjuk-e, vagy a Baált? Az élő Istent, vagy bálványokat?

Lehet, hogy nincs látható ereklyetartónk vagy bálványszobrunk, amin szemünk megpihenhetne, mégis lehetünk bálványimádók. Ugyanolyan könnyű bálványt faragnunk kedvenc elgondolásainkból és tárgyainkból, mint fából vagy kőből. Ezreknek és ezreknek van téves felfogásuk Istenről és az Ő jelleméről. Ugyanolyan hamis istent szolgálnak ők, mint a Baál hívei. Az igaz Istent imádjuk-e, ahogyan Igéje, Krisztus és a természet kijelentik Őt, vagy pedig valamiféle bölcseleti bálványt, amelyet Isten helyére tettünk? A mi istenünk az igazság Istene. Trónjának oszlopai az igazság és a könyörület. Ő a szeretet és a gyengéd szánakozás Istene. Ilyennek ismertük meg Őt Fiában, megváltónkban. A türelem és hosszútűrés Istenét csodáljuk, s törekszünk átvenni jellemét, mert Ő az igaz Isten.

Ha Krisztust követjük, az Atya nekünk tulajdonítja Üdvözítőnk érdemeit, s ha jellemének kegyességeit átültetjük a szívünkbe, jó illatot árasztanak körülöttünk. Ha a szeretet, szelídség és béketűrés lelkülete itatja át az életünket, akkor az Úr erőt ad, hogy lágyítsuk meg és csillapítsuk le kemény szívünket, s Krisztus számára nyerjük meg a hit keserű ellenségeit.

„Semmit se tegyetek vetélkedésből vagy hiú dicsőségvágyból. Tekintse inkább alázatosan egyik a másikat magánál kiválóbbnak. Senki se keresse csak a maga javát, hanem a másét is.” (Fil. 2:3–4) „Zúgolódás és okoskodás nélkül tegyetek meg mindent, hogy kifogástalanok és tiszták legyetek, Istennek ártatlan gyermekei a gonosz és romlott nemzedék közt, akik közt úgy ragyogtok, mint a csillagok a világmindenségben.” (Fil. 2:14–15)

A hiú dicsőségvágy, önző nagyravágyás az a szikla, amelyen sokak üd-

vössége hajótörést szenved, és sok gyülekezet emiatt vált erőtlenné. Akik legkevésbé odaadók, akik legkevésbé állnak összeköttetésben Istennel, azok csörtetnek legmohóbban a legmagasabb helyekre. Nincsenek tudatában gyengeségüknek és jellemhibáiknak. Hacsak számos ifjú lelkészünk nem tapasztalja Isten megtérítő hatalmát, tevékenységük inkább csak akadály, mint segítség lesz a gyülekezet számára. Lehet, hogy megtanulták Krisztus hittételeit, mégsem Tőle tanultak. Aki szüntelen Jézusra tekint, felismeri önfeláldozó szeretetét, mélységes alázatát, és követni fogja példáját. Ki kell vetnünk szívünkéből a büszkeséget, nagyravágyást, hazugságot, gyűlöletet, önzést. Sokan részben lecsillapították ugyan gonosz gondolataikat, vágyaikat, de nem gyökerestől tépték ki azokat a szívükből. Ha kedvező körülmények jönnek, újra kihajtanak bennük, és Isten elleni lázadásra indítanak. Rettenetes veszély rejlik ebben. Bármilyen bűnt tűrünk meg, ellenséget melengetünk, amely az óvatlan pillanatra vár, hogy romlásunkat okozza.

„Ki bölcs és értelmes közületek? Bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz.” (Jak. 3:13) Testvéreim, mire használjátok például a beszéd képességét? Megtanultatok-e annyira uralkodni a nyelveteken, hogy aláveti magát megvilágosodott lelkiismereteknek és szent jellemvonásaitoknak? Mentese beszédetek a léhaságtól, büszkeségtől, rosszindulattól, az álnokságtól és tisztátalanságtól? Hazugság nélkül álltok-e Isten előtt? Nagy a szó hatalma. Sátán igyekszik szolgálatában tartani a nyelvünket. Mi magunk nem tudjuk megfékezni, Isten kegyelme az egyetlen reményünk.

Akik azt figyelik mohón, hogyan biztosítsanak maguknak elismerést, törekedjenek inkább olyan bölcsességre, amely „ártatlan, aztán békeszerető, gyengéd, jóra hajló, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.” (Jak. 3:17) Láttam, hogy sok igehirdetőnek lelkébe kell vésnie e szavakat. Akikben Krisztus, a dicsőség ama reménysége él, az „bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz” (Jak. 3:13).

Péter buzdítja a hívőket: „Legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérüket szeretők, irgalmasak és udvariasak: Rosszért rosszal, szidalomért szidalommal ne fizessetek! Inkább áldást mondjatok! Hiszen arra vagytok hivatva, hogy áldás legyen az örökrészetek. Hol az az em-

ber, aki életéért eped, szép napokat szeretne élni és hosszú életet? Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat! Fuss a gonosztól és a jót keresd, a békességet kutasd és azt kövesd! Az Úr szeme az igazakon és füle könyörgő szavukon. De a gonoszt cselekvőkkel szembefordul.” (1. Pt. 3:8–12)

Isten félreérthetetlenül kijelölte a helyes utat. Hitvalló népe miért nem jár mégis azon? Miért nem kutatnak, imádkoznak és fáradságosan lelkiismeretesen, hogy egyetértők legyenek? Miért nem törekednek részvétet, testvéri szeretetet ápolni magukban, ahelyett, hogy rosszért rosszal, szidalomért szidalommal fizetnének? Ki nem vágyakozik az élet, a szép napok után? Mégis milyen kevesen tartják magukat a feltételekhez: „Őrizd meg a gonosztól ajkadat, nyelved ne szóljon hazugságokat!” (Zsolt. 34:14) Kevesen hajlandók követni az Üdvözítő példáját, szelídségét és alázatát. Sokan kérik az Urat, hogy alázza meg őket, de húzódoznak a szükséges fenyítéstől. Amikor elérkezik a vizsga, amikor próbák, vagy akár jelentéktelen kellemetlenségek érik őket, fellázad a szívük, és a nyelvük olyan szavakat ejt, mint a mérgezett nyíl vagy a pusztító jégeső.

A gonosz beszéd kettős átok. Jobban sújtja a szólót, mint a hallgatóját. Aki a széthúzás és a viszály magját veti, gyilkos gyümölcsöt arat majd lelkében. Milyen nyomorult is a pletyka terjesztője, a rosszhiszemű gyanúsító! Hírből sem ismeri az igazi boldogságot.

„Boldogok a békességszerzők.” (Mt. 5:9) Kegyelem és béke azok osztályrésze, akik nem hajlandók bekapcsolódni a nyelvek csatájába. Amikor a botrány terjesztői családról családra járnak, az istenfélők otthon maradván őrzik lelkük tisztaságát. Magasztosabb és nemesebb célokra kellene fordítani az időt, amit a legrosszabbra pazarolnak: léha, felületes beszédre és rosszmájú pletykázásra. Ha testvéreink Isten bizonyágtevői szeretnének lenni, látogassák a betegeket és a lesújtottakat, türelmesen és szeretettel fáradozzanak a tévelygőkért – azaz kövessék példaképüket, Jézust –, akkor a gyülekezet virágzásnak indulna.

A gonosz beszéd bűne a gonosz gondolatok melengetésével kezdődik. Alattomos tett, ha megtűrjük a tisztátalan gondolatokat, ha melengetjük a tisztátalanságok megannyi változatát, ha szentségtelen kívánságot dédelgetünk – így beszennyezzük lelkünket és megalkuszunk a becstelenséggel. „A kívánság azután, mihelyt megfogant, bűnt szül, a bűn pedig

teljességre jutva halált okoz.” (Jak. 1:15) Ha nem akarunk bűnt elkövetni, akkor a kezdet kezdetétől el kell kerülnünk azt. Minden érzelmünket és kívánságunkat alá kell vetnünk az ésszerűségnek és a lelkiismeretnek. Tüstént vissza kell utasítanunk minden szentségtelen gondolatot. Menjete a szobátokba, Krisztus követői, imádkozzatok hittel, teljes szívetekből. Sátán éberrel figyel, hogy csapdába ejtsen. Ha meg akartok menekülni fortélyaitól, felülről kell segítséget kapnotok.

Hit és ima által mindenki megfelelehet az evangélium követelményeinek. Senkit sem lehet törvényáthágásra kényszeríteni. Legelőször beleegyezésre van szükség: az embernek előbb akarni kell a bűnös tettet, mielőtt a szenvedély az ész fölé kerekedhetne, vagy a vétek diadalmaszkodhatna a lelkiismeret fölött. A kísértés, bármennyire erős legyen is, sohasem lehet kifogás a bűnre. „Az Úr szemé az igazakon és füle könyörgő szavukon.” (I. Pt. 3:12) Kialts az Úrhoz, megkísértett ember! Vesd magad Jézus elé, tehetetlen, méltatlan lélek, s kérd, követeld az ígétét! Az Úr meghallja kérésedet. Tudja, milyen erősek a bűnös szív hajlamai, és segítségre siet minden kísértésben.

Bűnbe estél? Haladéktalanul keresd Isten kegyelmét és bocsánatát. Amikor Dávid meggyőződött bűnről, bűnbánattal és alázattal öntötte ki lelkét Isten előtt. úgy érezte, hogy el tudná viselni trónjának elvesztését, de nem élhet Isten tetszése nélkül. Isten hív minket összes eltévelyedésünkből: „Térjete vissza, hűtlen fiaim, meggyógyítom elpártolástokat!” (Jer. 3:22) Isten áldása a tiéd lehet, ha engedelmeskedsz Lelke kérlelő hangjának. „Ahogy az apa megkönyörül fiain, úgy az Úr azokon, akik Őt félik.” (Zsolt. 103:13)

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyságtételek, 3. kötet, 39-47. (Világiakkal való meghitt barátkozás)

1871. december 10-én közölték velem, E. atyafi, hogy te is, két húgod is igen veszélyes állapotban vagytok. S ami még veszedelmesebbé teszi a helyzeteteket, hogy még csak nem is tudtok róla. Láttam, hogy sötétség vesz körül titeket. Ez a sötétség nem egy csapásra telepedett rátok. Fokozatosan, csaknem észrevétlenül léptetek be a sötétség ködébe, míg csak olyan nem lett nektek a sötétségetek, mintha világosság lenne, pedig naponta sűrűsödik körülöttek még ma is. Olykor-olykor fénysugarat láttam, amint eltávolítja tőletek a sötétet, de csak újra visszatért, még szorosabban vett körül, tapinthatóbban és sűrűbben, mint azelőtt.

Énekiskoláid mindig is csapdát jelentettek neked. Sem te, sem két nővéred, nem rendelkeztek elég mély lelki élettel ahhoz, hogy a nélkül mehesetek olyan áramlatok közé, mint amivel az iskolátokban szembekerültök, hogy hatnának rátok. Következetesebb gondolkodás, határozottabb jellem kellene ahhoz, mint amivel ti rendelkeztek, hogy ilyen társaságba keveredjete anélkül, hogy rossz irányba ne hassanak rátok. Hallgasd meg Krisztus szavait „Ti vagytok a világ világossága. A hegyre épült város el nem rejthető, és ha világosságot gyújtanak, nem teszik véka alá, hanem a tartóba, hogy világítson a ház minden lakójának. így világítson világosságtok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és magasztalják mennyei Atyátokat”. Olyan félreérthetetlen volt-e a példátok és légkörötök, hogy mély benyomást tett volna és meggyőzte volna az ismerősöket? Nem hinném. Titeket ért sérülés. Sötétség telepedett rátok, elhomályosította fényeteket, azért nem világolt fényesen, hogy eloszlatta volna mások körül a sötétséget. Hanem ti különültetek el egyre inkább az Istentől.

Te, fivérem, alig tudod, mit műveltél. Elálltad nővéreid előtt az istenes életben való fejlődés útját. Mindketten, de különösen F. belebonyolódott a szellemidézés elbűvölő, ördögi fortélyába, ami megrontotta az örökkévaló dolgokról alkotott felfogását. Annnyira, hogy ha meg akar szabadulni

tőle, hallatlan erőfeszítésébe fog kerülni. Még akkor is hajszálnyin múlik a menekülése. Te magad is elvakult, megcsalt, elbűvölt vagy. Nem ismered magad. Mind nagyon gyöngék vagytok, holott erősek lehetnétek a drága, megmentő igazság által. Megerősödtek, megalapozottak, megállapodtak a sziklán, Krisztus Jézuson. Mélyen átérzem helyzeteteket. Reszketek miattatok. Kísértéseket látok mindenfelől és csak nagyon kevés erőt, hogy ellenük álljatok.

E. atyafi, közölték velem, hogy beleszerettél valakibe, és hogy félrevezeted magad az indítékaid és szíved valódi szándéka felől. Láttalak G. atyafi lányának társaságában. Ez a lány sohasem adta át szívét Krisztusnak. Láttam, hogy kényeskedő és ítélet alatt áll. A te viselkedésed sem volt olyan, hogy elmélyítette volna benne a bűntudatot, az igazság felőli meggyőződést, vagy azt a benyomást tette volna rá, hogy ezek roppant fontos dolgok. Te ugyan állítod, hogy szentnek tartod az üdvösséget és a jelen igazságot. Ez a lány azonban elvből nem tiszteli a szombatot. Szereti a világ hiúságát, mindene a maga fitogtatása és a szórakozás. Te meg olyan fokozatosan távolodtál el Istentől és a világosságtól, hogy észre sem veszed ezt az elkülönülést, amit az igazság szükségszerűen hoz azok közé, akik Istent szeretik, és akik az élvezeteket kedvelik inkább, mintsem Istent. Láttam, hogy vonzódsz ehhez a lányhoz. A vallásos összejövetelek és a szent kötelességek keveset nyomnak a latba nálad. Másrészt ennek a jóformán gyermeknek a jelenléte, aki pedig nem ismeri az igazságot vagy a mennyei dolgokat, magával ragad. Elfeledkeztél a magad megtagadásáról és a keresztről, ami pedig egyenesen Krisztus valamennyi tanítványának ösvényén jelen van.

Közölték velem, hogyha a világosságban járnál, akkor határozottan az igazság mellett álltál volna ki. Akkor a példád bizonyítaná, hogy annyira fontosnak tartod az igazságot, amelyet vallasz, hogy a szereteted és a szíved oda szegődne, ahol felismerhető a Krisztus mása. Krisztus most megkérdezi tőled: Kit választasz? Engem, vagy a világot? Most kell döntened. Megszenteletlen szíved ösztönzéseit akarod-e követni, hátat akarsz fordítani a Krisztus kedvéért tett lemondásnak és a nélkül akarsz átlépni a kereszten, hogy válladra emelnéd? Segítsen téged az Isten, hogy észrevedd, hol tartasz, hogy az örökkévaló dolgoknak tulajdoníts igaz értéket. Jelenleg annyira rövid a lelki látásod, hogy azzal helyezed egy szintre a

közönségest, ami szent, ami elkülönített. Felelősségek terhe nehezedik rád. Nagyon kihat a két húgodra, amit teszel. Egyedüli biztonságod, ha elkülönülsz a világtól.

Megmutatták nekem, testvérem, hogy szórakozóhelyekre viszed a fiatalokat a vallásos órák idején, s hogy énekiskolákat rendezel világiakkal, akik mindenestől sötétségek, és akiket gonosz angyalok vesznek körül. Hogyan látszik meg a te gyönge, halvány világosságod az ilyen sötétség és kísértés között? Isten angyalai nem kísérik el az ilyen alkalmakra. Magadra hagynak, hogy a magad erejével menj. A Sátánnak nagyon ínyére van a helyzeted, mert eredményesebben fel tud használni a terveiben, mintha nem vallanád, hogy olyan keresztény vagy, aki megtartja Isten valamennyi parancsát. Így szól az igaz tanú a laodiceai gyülekezethez: „Ismerem tetteidet. Nem vagy se hideg, se meleg. Bárcsak hideg volnál, vagy meleg! De mivel langyos vagy, és se hideg, se meleg, kivetlek az én számból. Azt mondod, gazdag vagyok, dúsgazdag, semmire sincs szükségem. Hát nem tudod, hogy nyomorult vagy és szájalomra méltó, szegény, vak és meztelen! Tanácsolom neked, végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodjál, fehér ruhát, hogy felöltözködjél és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága, és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgószagos azért, és térj meg”.

Elvakult vagy és belehabarodtál a lányba. Erősnek érezted magad, amikor magad voltál a gyöngeség. Mégis erős lehetsz a hatalmas Istenben. Igaz tettek eszköze lehetsz, ha hajlandó vagy szenvedni Krisztusért. Te és két húgod jóvátéhetitek az időt, ha akarjátok, de ehhez erőfeszítést kell tennetek. Egyik húgod olyannal jár együtt, aki nem méltó a szeretetére. Komoly jellemhibái vannak. Nem tiszteli a szent és elkülönített dolgokat, nem változott meg a szíve az Isten Lelke által. Önző, dicsekvő és jobban kedveli az élvezeteket, mint a kötelességet. Semmi tapasztalata nincs a lemondásban és a megalázkodásban.

A barátságok kötésekor legyünk nagyon óvatosak, nehogy olyannal kerüljünk meghitt kapcsolatba, akinek nem lehet biztonságosan követni a példáját. Mert az ilyen meghittságnak az lesz a következménye, hogy elvezet Istentől, az odaadástól, és az igazság szeretetétől. Kifejezetten veszélyes olyanokkal lépni meghitt barátságra, akik nem élnek lelki éle-

tet. Ha bármelyikőtök, vagy akár mind a hárman követitek Isten Lelkének vezetését, vagy ha nagyra becsülitek az üdvösségeteket, akkor nem választotok olyan barátokat, akik nem veszik komolyan a vallásos dolgokat, s akik nem élnek azok gyakorlati hatása alatt. Tekintsétek legtöbbször az örök szempontokat. Semminek sem lehet szövevényesebb és veszedelmesebb hatása a gondolkodásunkra, és semmi sem űzi ki teljesebben a komoly benyomások és Isten Lelkének meggyőzéseit, mint az olyanokkal fenntartott barátság, akik hiúk és nemtörődömök, s akik csak a világról és hiábavalóságokról beszélnek. Minél vonzóbbak ezek az emberek máskülönben, annál veszélyesebb a hatásuk a barátaikra, mert kellemes vonzást varázsolnak a vallástalan élet köré.

Isten igényekkel lép mindhármótok elé, amit nem tehettek könnyedén félre. Jézus a maga vérén vett meg titeket. „Nem vagytok a magatokéi. Nagy volt a ti váltságdíjatok. Dicsőítsétek meg hát az Istent testetekben és lelketekben, hisz mindkettő az övé”. Hozzatok áldozatot Istenért. Súlyos felelősségek várnak mindhármótokra a mindennapi életben. Feljegyzéseitek naponta Istenhez érkezik. Rejtett, riasztó veszélyek leselkednek ösvényetekben. Ha megtehetném, karomba szeretnék venni és biztonságban átmenetni rajtuk, de erre nincs felhatalmazásom. Most estetek át életetek legváltóságosabb szakaszán. ha felráznátok lelketek szunnyadó erőit és úgy irányítanátok ezeket, hogy az örökkévaló jövőtöket biztosítsátok, s ha mindent ennek vettek alá, akkor sikeresek lesztek a keresztény jellem tökéletesítésében. Mindhárman részt vehettek a bűnök ellen vívott lelki hadviselésben és Krisztus által győzők lehettek. Ez azonban nem lesz gyerekszereplés. Szigorúan vett harc ez, lemondással és keresztviseléssel járó. Az a veszély fenyeget, hogy nem teljesen értitek meg visszaeséseiteket és riasztó állapototokat. Hacsak úgy nem nézitek az életet, amint van, hacsak el nem vetitek a képzelet ragyogó szárnyalásait és le nem szálltok a mindennapi élet józan lelkéhez, ez esetben akkor ébredtek csak fel, mikor már késő. Akkor majd meg fogjátok érteni, hogy rémítő hibát követtetek el.

Nem úgy neveltek titeket, hogy szilárd, tartós jellemet alkottatok volna. Ezért most kell szert tennetek arra a fegyelmezettségre, amit évekként azelőtt kellett volna megszereznetek. Anyátok túlságosan kényeztetett titeket. Az anya szeretheti okosan gyermekeit, de szeretheti oktalanul is,

s eltűrheti, hogy szeretete megvakítsa őt, hogy ne ismerje fel gyermekei örök érdekeit. Kényeztető, gyöngé asszony volt anyátok. Túlságosan féltette a gyermekeit. Csaknem belehalt a tengernyi teherbe, amit pedig gyermekeinek kellett volna levennie róla, s amit ők sokkal könnyebben elbírtak volna.

Mivel hiányzik a szilárdság, a lemondás a jellemetekből, ez komolyan hátráltat, hogy valódi lelki életre tegyetek szert. Olyanra, mely nem bizonyul futóhomoknak. Műveljétek hát magatokban a szilárd és határozott szándékot. Ezekre a vonásokra feltétlenül szükség van a sikeres keresztény életre. Ha megvesztegethetetlenek vagytok, akkor semmi el nem tántorít attól, ami helyes. Akkor semmi sem lesz elég csábító ahhoz, hogy eltereljen a kötelesség egyenes útjáról. Akkor hűségesek és igazak lesztek Istenhez. A szeretet, a szerelem sürgetései, a barátság vágyódásai nem térítenek el az igazságtól és kötelességtől, nem vetitek oda áldozatul a kötelességet a hajlandóságért.

Ha téged, fivérem, az a csábítás gyötör, hogy azzal a tapasztalatlan lánnyal kösd össze életedet, aki valójában hiányosan ismeri az élet közönséges, gyakorlati, mindennapos kötelességeit, akkor hibát követsz el, ez a hiányosság mégis jelentéktelen ahhoz képest, hogy nem ismeri az Isten iránti kötelességét. Pedig nem szenvedett világosság híjával, örvendezhetett volna a vallásos kiváltságoknak, mégsem értette meg, hogy Krisztus nélkül nyomorult bűnös csupán. Ha szerelmed miatt újra meg újra hátat tudsz fordítani az istentiszteletnek, ahol Isten találkozik népével, hogy annak társaságát élvezd inkább, aki nem szereti Istent, s akit nem vonz a vallásos élet, hogyan várhatod el, hogy Isten felvirágoztassa az ilyen frigyed! Ne hamarkodd el a dolgokat. Nem kell biztatnunk a korai házasságot. Ha akár a lány, akár az ifjú nem tartja tiszteletben Isten követelményeit, ha nem tesznek eleget azoknak a követelményeknek, melyek a valláshoz kötik őket, akkor az a veszély fenyeget, hogy nem fogják tiszteletben tartani a férj vagy a feleség kötelességeit sem. Amiatt a szokásod miatt, hogy gyakran időzz annak társaságában, akit kiválasztottál, méghozzá a vallásos kiváltságok és az ima óráinak feláldozásával, olyan veszteség ér, amit nem engedhetsz meg magadnak. Elterjedt szokás a későn fekvés. Istennek azonban nem tetsző, még ha mindketten keresztények vagytok is. Ezek a nem helyénvaló órák ártanak az egészségnek, megfosztják az agyat

a másnap kötelességeinek végzéséhez kellő erő gyűjtésétől, de a gonoszság látszatát is keltik. Fivérem, remélem lesz elég önérzet benned, hogy kerüld az ilyen udvarlást. Ha egyedül Isten dicsőségére törekszel, akkor meggondoltan, körültekintően viselkedsz. Nem tűröd meg, hogy annyira elvakítson a szerelemsóvár érzélgősség, hogy ne ismerd fel azokat a jelentős követelményeket, melyeket Isten tőled, kereszténytől elvár.

Kedves fiatalok! Hozzátok szólok most, hármótokhoz. Legyen a célotok Isten magasztalása és erkölcsi másának elsajátítása. Most nyílik kitűnő lehetőségetek, hogy megmossátok jellemetek ruháját és kifehérítsétek azt a Bárány vérében. Fordulópontnak tartom ezt mindhármatok sorsában. Kit választotok – teszi föl a kérdést Krisztus -, engem, vagy a világot? Isten felszólít, hogy feltétel nélkül adjátok át neki szíveteket és szereteteket. Ha jobban szeretitek barátaitokat, testvéreiteket, anyátokat, apátokat, házatokat avagy földeteket, mint engem, akkor nem vagytok méltók hozzám. A vallás a legkomolyabb követelményekkel áll a lélek elé, hogy járjunk, éljünk a vallás elvei szerint. Mint ahogy az iránytű északra mutat, úgy mutatnak a vallásos kötelességek Isten dicsőségére. Mikor megkezesztelkedtetek, ígéretet tettetek, mely kötelez, hogy tiszteletben tartásotok Teremtőtöket, és eltökélten tagadjátok és feszítsétek meg magatokat, hajlandóságaitokat, bűnös kívánságaitokat, sőt még gondolataitokat is szorítsátok engedelmességre a Krisztus akarata iránt.

Kerüljétek el a kísértéseket. Mikor kísértések vesznek körül és nem uraljátok a körülményeket, melyek kitesznek a kísértésnek, akkor igényt tarthattok Isten ígéretére, akkor magabiztosan és tudatos erővel kiálthattok „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít.” Istenben erő rejlik mindhármótok számára. Ti mégsem érzitek ennek az erőnek szükségét, holott csakis ez képes megmenteni titeket. Éljetek gyöngeségetek és bűnösségetek tudatában. Jézus, drága üdvözítőnk, meghív most, hogy helyezkedjete szilárdan az örök igazság alapzatára. Ha vele együtt szenvedtek, akkor örök országában dicsőséggel fog megkoronázni titeket. Ha hajlandók vagytok feláldozni érte mindent, akkor üdvözítőtok lesz. De ha a magatok útját választjátok, akkor csak sötétben fogtok tapogatózni, míg csak túl késő nem lesz, hogy biztosítsátok az örök jutalmat.

Mit vagytok hajlandók elviselni az igazságért? Nagyon rövid idő áll rendelkezésetekre, hogy kimunkáljátok jellemetek nemes vonásait. Mindhárman

többé-kevésbé boldogtalanok és elégedetlenek vagytok. A múltban bőven találtatok okot a panaszra. Hűtlenül szóltatok és másokat is gáncsoltatok. Különösen áll ez F. és H.-ra. Szívetek dagadozik a büszkeségtől, időnként pedig a keserűségtől is. Elhanyagoltátok a belső szobákat – az imaéletet – és nem kedvelitek a vallásos kötelességeket. Ha igyekeztetek volna meglett embereké válni a Krisztusban, akkor mára már erősek lennétek, hogy ellenálljatok a kísértésnek. Hanem ezeket a becses vonásokat csak úgy érhetitek el, ha átadjátok lelketeket a vallás követelményeinek. Akkor majd magasztosak lesznek vágyaitok és nemes elvek egyensúlyozzák ki gondolkodásotokat és szereteteteket. Ha nemes cselekedetekkel kötjük le magunkat, akkor Isten is velünk fáradozik. Át kell éreznünk annak szükségét, hogy Isten erejével kapcsoljuk egybe emberi igyekezetünket és buzgó tetteinket. Isten erejével helyt tudunk állni, elég erősek tudunk lenni arra, hogy győzzünk. E. atyafi nagyon elégtelennek bizonyultál a céltudatosságban, hogy véghez is vigyél valamit és elviseld, amit el kell viselni.

Milyen óriási hibát is követnek el a gyermekek és fiatalok nevelésénél, amikor kedveskednek nekik, kényeztetik és babusgatják őket! Így önzökké válnak és tehetetlenekké! Nincs elég erejük az élet apró kötelességeinek végzéséhez. Nem nevelik őket arra, hogy a mindennapi élet kötelességeinek végzése által jellemerőre tegyenek szert, még ha annyira alantas munka is az. Elhanyagoljátok, hogy készségesen és vidáman megtegyétek, ami közvetlen kezetek ügyébe esik, s amit valakinek úgymint el kell végezni. Erős a kívánság valamennyiünkben, hogy nagyobb, magasztosabb feladatot találjunk.

Senki sem alkalmas pedig a nagyszerű és fontos kötelességekre, ha csak hűség nem volt az apró kötelességek végzésénél. A jellem fokozatosan fejlődik. Fokozatosan szoktatjuk rá lelkünket, hogy azzal arányos erőt fejtsen ki, amilyen feladat áll előttünk. Ha a körülmények játékszerrei vagyunk csupán, akkor semmiképpen ki nem fejlesztjük a keresztény jellemet. Felül kell kerekednünk a körülményeken, nem pedig hagyni, hogy fölénk kerekedjenek. A Krisztus keresztnél találjuk meg az erőt. Most áll módotokban, hogy fokozatosan növekedjétek, hogy legyőzzétek a nehézségeket és felülkerekedjétek a szokás hatalmán. Jézus életet adó erejének kell életre pezsdíteni titeket. Vonzódjatok Krisztushoz, öltsetek magatokra az ő isteni szépségét és kiválóságát. G. atyafi lányának még művelődnie kell. Nem áll készebben az élet nehézségeire és kötelessé-

gire – amire pedig, ha valakinek a felesége lesz, készen kell állnia -, mint bármelyik tízéves kislány.

A vallás szabja meg kötelességeket, az irányítson titeket minden dolgokban, az uralkodjon el teljesen a szereteteten. Ha fenntartás nélkül a Krisztus kezére bízátok magatokat, ha az ő erejét teszitek meg a ti erőttökké, akkor majd kitisztul az erkölcsi látásotok, hogy felismerjétek a jellem nagyságát, nehogy a látszat csaljon meg titeket, nehogy kőbe botoljatok barátaitokkal együtt. Legyen éles és érzékeny az erkölcsi erőtök, hogy sérülés nélkül bírja elviselni a súlyos próbát. Legyen annyira szilárd a lelki becsületességetek, hogy ne igazgasson meg a hiúság, a kevélység vagy a hízelgés.

Jaj, milyen nagyszerű dolog is az, ha szívünk békében él Istennel, öszszhangban a Teremtőnkkel, hogy a gonosz példa ragályossága közepette, mely félrevezető külsejével elcsábítja a lelket a kötelességtől, angyalokat küldjön megmentésünkre. Mégse felejtsetek, hogyha ti csalogattátok magatokra a kísértést, akkor nem kaptok Istentől segítséget, hogy legyőzzétek. A három ifjú azért viselte el a tüzes kemencét, mert Jézus járt velük a lángok közt. Ha maguk jószántából mentek volna a tűzbe, akkor megemésztette volna őket. Így lesz ez veletek is. Ha nem mentek nyitott szemmel a kísértésbe, Isten meg fog őrizni, mikor rátok törnek azok.

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

Bizonyágtételek, 2. kötet, 41-44. (Elsőszülöttség áruba bocsátása -részlet)

ELSŐSZÜLÖTTÉG ÁRUBA BOCSÁTÁSA-részlet

Akik kifogásokkal hozakodnak elő, csak hogy folytatni tudják bűnös életüket; akik a világhoz szabják magukat, azokat bálványaikra hagyja. Eljön a nap, mikor már nem akarják kimenteni magukat, mikor senki sem keres kibúvót a meghívás alól. Amikor Krisztus eljön a maga és az Atya dicsőségében, s vele mind a mennyei angyalok, amikor a menny serege diadal-kiáltásokkal kísérik őt, s a legelragadóbb zene üti meg az emberek fülét, akkor mindenki

teljes figyelmével az eseményeken csügg. Akkor egyetlen közönyös szemlélő sem lesz. Akkor már nem merülnek számítgatásokba. A zsugori aranykupacai, amin a szemét hizlalta, nem lesznek többé vonzók. A föld rátartai emberei undorodva fordulnak el palotáiktól, melyek bálványaik voltak. Senki se hivatkozik földjére, ökrére, menyecske feleségére, mentegelve magát az alól, hogy neki is része legyen a dicsőségben, mely akkor a megdőbönt világra robban. Akkor már mindenki részesülni szeretne belőle; mégis tudni fogják, hogy nem részesülhetnek.

Buzgó, gyötrődő imában kéri majd Istent, hogy ne mellőzze el őket. Az uralkodók, a világ hatalmasai, a főemberek, a kevélyek, a zsugoriak, együtt hajtanak térdet a kimondhatatlan szomorúság, kilátástalanság és bánat súlya alatt. Szívet tépő könnyörgés szakad majd ajkukról: kegyelem, kegyelem! Ments meg bennünket a megbántott Isten haragjától. Borzalmasan jól érthető, szigorú, fenséges hang felel majd nekik: „Amikor hívtalak benneteket, nem jöttetek, oda sem néztetek, mikor kezemet nyújtottam; semmibe vettétek minden tanácsomat, s feddésemmel mit sem törődtek. Ezért most én is nevetek bajotokon; gúnyolódok, ha hatalmába kerít titeket a rettegés.”

A királyok, nemesek, hatalmasok és szegények, s a pénz szerelmesei együtt zokognak majd nagy keservesen. Akik jólétük idején megvetették Krisztust és a nyomdokaiban járó szegényeket, – akik nem szálltak volna le magas paripájukról, hogy meghajoljanak Krisztus előtt – akik gyűlölték megvetett keresztjét, azok most mind arcra borulnak a föld porában. Nagyságuk szertefoszlott, s most habozás nélkül borulnak a földre, a szentek lábához. Akkor értik meg rémült keserűséggel, hogy tetteik gyümölcsét eszik, hogy azzal laknak jól, amit ők terveltek. Hisz eddig a mellüket verték, hogy ők a nagy okosok; hátat fordítottak a magasztos, örök jutalomnak; földi nyereség kedvéért félrelökték a menny hívásait. A világ csillogása bűvölte el őket, holott nagy, hirdetett okosságuk csupán bolonddá tette őket. Nagyra voltak világi gazdagságukkal, mintha csak földi előnyeik oly értékesek lennének, hogy beajánlhatnák őket Isten kegyelmeibe, hogy biztosítsák nekik a mennyet

A föld bolondjai között hatalomnak számított a pénz. Pénz volt az istenük. Mégis épp gazdagságuk pusztítja el őket. Bolonddá lettek Isten és angyalai szemében, még ha a világi gondolkodású ember okosnak tartotta

is őket. Híres okosságuk most csupa dőreség, vagyonuk pedig végveszedelmük okozója. Majd újra felharsan a félelmetes, szívet tépő gyötrelem sikolya: „Mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Esetek mireánk, és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyi széken ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?” Barlangokban keresnének búvóhelyet, de nincs hova elrejtőzniük.

Szeretett testvérem, előtted az élet, előtted a halál. Jól tudod, miért tétova a lépésed; mért nem tartasz ki bátran, szilárdan? Mert erőszakot követtél el lelkiismereteden. Nem mindig vagy becsületes az üzleti életben. E ponton kötelesség vár rád. Már apád helytelen megvilágításban látta az üzletkötés elveit. Te is olyan szemmel nézed ezt, mint a világiak, nem, ahogy Isten látja. „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” Így tesz-e? „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Ha ennek engedelmeskedünk, előkészítjük szívünket, hogy engedelmeskedjünk a második parancsnak, mely hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” Ez a két szeretetszöveg felöleli a teljes tízparancsolatot. Az első szeretet-szöveg magába foglalja az első négyet, ami az ember Teremtője iránti kötelességét ecseteli. A másikban benne rejlik az utolsó hat parancs, ami az embernek ember iránti kötelességét határozza meg. E két parancson függ az egész törvény és a próféták. Ez a két kar tartja fenn mind a tíz parancsot, az előbbi a négyet, s a második a hatot. Mindkettőnek, mind a tíznek szigorúan engedelmeskednünk kell.

„Ha be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” Nagyon sokan, bár Krisztus tanítványainak vallják magukat, látszólag békésen élnek, sőt, becsületes, istenfélő embereknek tartják őket. Holott pestisfékely rejtőzik bennük, ami beszennyezi egész jellemüket, s aláássa vallásos életüket. „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” E parancs megtiltja, hogy kihasználjuk embertársainkat, hogy haszonra tegyünk szert. Tilos bármiben ártani embertársunknak. Nem szabad a világiak szempontját vennünk alapul. Mindenben bánjunk úgy embertársainkkal, amint szeretnénk, hogy velük bánjanak. Olyan szabály ez, melyhez a gyakorlati életben feltétlenül tartanunk kell magunkat. Szó szerint kell engedelmeskednünk az Isten törvényének. Az embertársainkhoz fűző minden kapcsolatban, akár hívők, akár hitetlenek, tartsuk magunkat ehhez a szabályhoz: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Sokan, noha kereszténynek vallják magukat, e ponton mégsem ütik meg Isten mértékét. Mikor lemérik őket a szenthely mérlegén, híjával találják őket. Kedves fivérem! „Menjetek ki közülük, és szakadjatok el, azt mondja az Úr. És tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket. És leszek néktek Atyátok, és lesztek fiaimmá és lányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.” Mily csodás ígélet ez! Mégis feledjük, hogy a parancs iránti engedelmségünkötől függ. Isten most felszólít téged, hogy válj ki a világból! Ne kövesd tetteiket; semmiben se szabd magad viselkedésükhöz. „Hanem változzatok el elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.”

Az Úr felszólít, hogy különüljünk el a világtól. Engedelmeskedsz-e? Eltávozol-e közülük, elváltasz-e tőlük, s más leszel-e, mint ők? „Mert mi szövetsége van igazságnak és hamisságnak? Vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel?” Lehetetlenség, hogy a világiak közé keveredj, hogy átvedd a szellemüket, kövesd a példájukat, s ugyanakkor Isten gyermeke maradj. A mindenség Alkotója szól hozzád szerető atyaként. Ha visszavonod szeretetedet a világtól, ha mentes maradsz a szennyezésüktől, ha elmenekülsz a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon, akkor Isten lesz atyád. Befogad családjába, te meg örököse leszel. A világ helyett – engedelmes életért cserébe – neked adja az országot az egész ég alatt. A dicsőség örök mértékében részesít, és oly életben, mely az örökkévalóságig tart.

Mennyei Atyád a királyi család tagjává akar tenni, hogy legszebb és legnagyobb horderejű ígéretei révén az isteni természet részesévé legyél, és elmenekülj a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Minél inkább magadra öltöd a tiszta, bűntelen angyalok, és Krisztusnak, Üdvözítődnak természetét, annál szembeszökőbbben viseled majd az Isten pecsétjét, s annál inkább elhalványul benned a világhoz való hasonlóság. A világ és Krisztus két ellentét, mivel a világ nem is akar egységre lépni Krisztussal. Ezért a világ Krisztus követőivel is szemben áll. Üdvözítőnk azt mondta imájában: „Én a te ígélet nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból valók, amint hogy én sem e világból vagyok.”

Bizonyságtételek, 2. kötet, 678-686. (Földi kincsek átruházása)

FÖLDI KINCSEK ÁTRUHÁZÁSA

Kedves N. testvér!

Mióta a tiptoni sátoros összejövetelel találkozunk, nagyon nyugtalan vagyok miattad. Alig bírtam visszatartani magamat, hogy személyesen hozzád ne forduljak, amikor Krisztus következő szavairól szoltam népünk-höz: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a moly és rozsd megemészti, és ahol a tolvajok kiássák, és ellopják. Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsd, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem assák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.”

Emlékszem arcodra. Azok között voltál, akiket régebbi látomásban mutattak meg nekem. Azt hiszed, hogy hivatásod lenne másoknak hirdetni az igét; de példád jelenleg több embert akadályozna, hogy elfogadja az igazságot, mint igehirdetésed megtérítene. Állítod ugyan, hogy hiszel a legkomolyabb, leginkább válaszut elé állító üzenetben, cselekedeteid mégsem támasztják alá hitedet. Ismered ugyan az igazság elméletét, de még nem alakított át téged. Nem ragadta meg teljesen szívedet, nem ültetted át a mindennapi életbe.

Meg kell térned, át kell alakulnod gondolkodásod megújulása által. Majd ha az igazság ragadja meg szívedet, át fogja alakítani életedet is. A hitetlen világ akkor meggyőződhet, hogy hatalom rejlik az igazságban, mert ekkora változást vitt végbe az ilyen világot szerető emberben, mint amilyen te voltál, te vagy. Mert igencsak szereted a világot. Kincseid is itt vannak, szíved pedig kincseddel van. S hacsak az igazság hatalma el nem különít téged pénz-istened szeretetétől, – ami a világ, – kincseddel együtt fogsz elpusztulni.

Alig van fogalmad az utolsó napok mentésének magasztos jellegéről. Nem hoztál, nem hozol áldozatokat az igazságért. Szűkkeblű, kapzsi lelkelet él benned; szemet hunysz a bajba jutottak és ínségesek szükségletei előtt. Az igazság nem éleszti fel szánakozásodat az elnyomottak ínségének enyhítésére. Nincs szíved hozzá, hogy javaiddal támogasd Isten ügyét, vagy a szenvedők enyhítésére ossz alamizsnát. Szíved földi kincse-

iden csügg. Hacsak le nem győződ a világi dolgok szeretetét, nem lesz helyed a mennyek országában.

Valaki megkérdezte Jézust, mit kell tennie, hogy elnyerje az örök életet? Jézus Atyjának parancsaira hivatkozott, hogy ezek szükségesek az üdvösséghez. Ismered a parancsokat, mondta neki: Aki ezeket megtartja, élete lesz. Figyeld meg, mit válaszolt: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.” Jézus ránézett az elámított ifjúra, és megszerette őt. Most készült megmondani neki, hogy nem szívből tartja meg a parancsokat, melyekről oly magabiztosan nyilatkozott. Így szólt hozzá: „Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagytonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvén a keresztet.”

Jézus itt kertelés nélkül egyenesen a jellemhibájára mutatott. A maga lemondó, keresztviselő életét állítja elé. Az Úr mindent elhagyott, hogy mentse az embert. Most itt ezt az ifjút kérlelte, hogy jöjjön, kövesse példáját. Biztosította, hogy akkor kincse lesz a mennyben. Az ígélet hallatára megdobbant talán az örömtől az ifjú szíve, hogy igazán kincse lenne a mennyben? Jaj, dehogy! Földi kincse volt a bálványa. Ez a kincs eltakarta előle a hervadhatatlan örökség értékét. Hátat fordított a keresztnek, az Üdvözítő önfeláldozó életének. A lemondó élet helyett a világnak veszi az irányt. Vágyódik ugyan a mennyei örökség után, mégis kelleetlenül fordul el a földi kilátástól. Belső tusa indul benne, mert döntenie kell, hogy melyiket válassza. Végül a földi kincsek mellett határoz.

Az ifjúnak tekintélyes vagyona volt, azon csüggött a szíve. Sehogy sem bírt belenyugodni, hogy a mennybe utalja át kincsét. Vagyis visszavonja vagyonától a szeretetét, és jótettek végzésére fordítsa – az özvegy és apátlan árva áldására, hogy így jótettekben legyen gazdag. Földi kincse iránti szeretete erősebbnek bizonyult, mint az embertársai, s a hervadhatatlan örökség szeretete. Az ifjú tehát így döntött. Elvetette a Krisztus által ecsetelt kecsegtető ajánlatot, hogy a mennyben gyűjtsön kincseket, mert sehogy sem bírt belenyugodni a feltételekbe. Földi birtokai iránti szeretet győzött benne. Világi kincsenek áldozta hát fel a mennyet, a menny összes vonzó dicsőségét. Az ifjú elszomorodott, mert mindkét világot meg szeretete volna tartani, végül mégis a mennyet dobta oda a földi kedvéért.

Kevesen tudják, mennyire szívükhöz nőtt a gazdagság, míg válaszút

elé nem kerülnek. Sok állítólagos Krisztus követője ilyenkor azt bizonyítja, hogy nem készült fel a mennyre. Cselekedeteik tanúsítják, hogy jobban szeretik a pénzt, mint felebarátjaikat, vagy Istenüket. Akár a gazdag ifjú, ők is tudakozódnak az élet útja után. Hanem amikor megmutatják nekik az utat, mikor mérlegelik az árat, mikor eléjük tárják, hogy fel kell áldozniuk a földi gazdagságot, s ahelyett jótettekben kell gazdagodniuk, úgy döntenek, hogy a menny túl sokba kerül. Minél több kincset gyűjtöttek a földön, annál nehezebben értik meg, hogy úgyszem az övék, hanem csak azért kapták kölcsön, hogy Isten dicsőségére használják fel.

Jézus az ifjú esetében megragadja az alkalmat, hogy fontos tanítást nyújtson tanítványainak: „Milyen nehezen jut be a gazdag Isten országába.” „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogy nem a gazdagnak az Isten országába bejutni.”

Ezzel mérhetjük le a gazdagság hatalmát. Bénító a gazdagság szeretetének emberen gyakorolt hatalma. A vagyon sokakat megrészegít. Úgy viselkednek tőle, mintha elment volna a józan eszük. Minél többet birtokolnak a világból, annál többre vágnak. Gazdagságukkal együtt növekszik a rettegés, hogy majd ínséget látnak. Az a hajlandóság él bennük, hogy kincseket harácsoljanak össze a jövőre. Szűkkeblűek és önzők, rettegnek, hogy Isten nem gondoskodik jövőjükről. Ezek valóban szegények az Isten iránt. Amint gyülemlik a vagyonuk, abba helyezik bizalmukat, nincs hitük Isten és ígéretei iránt.

A szegény, aki hisz és bíz Istenben, aki szeretetére és gondoskodására számít, a jótettekben pedig gazdag, okosan használva fel a keveset, amije van, hogy mások áldására legyen javaival, az gazdag Istenben. Nem felejtí, hogy embertársa igényt tart rá, s az igényt nem veheti semmibe, ha engedelmeskedni akar Isten parancsának: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” Az Isten iránt gazdag szegény fontosabbnak tartja felebarátja üdvösségét, mint a világ összes aranyát, ezüstjét.

Krisztus kijelölte az utat, melyen a világi gazdagsággal rendelkezők, de Isten iránt nem gazdagok, valódi gazdagságra tehetnek szert. Ezt mondja: „Adjátok el, amitek van, és árát osszátok szét a szegények között, így kincsetek lesz a mennyben.” Azt a gyógymódot javasolja a jómódúaknak, hogy ruházzák át szeretetüket a földi kincsekről az örök örökségre. Ha Isten ügyébe fektetik javaikat, hogy segítsék a lélekmentést, ha javaikkal

az ínségesek áldására lesznek, akkor gazdagok lehetnek a jócselekedetekben és „kincset gyűjtván magatoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjétek az örök életet”. Ez kockázatmentes beruházásnak bizonyul. Sokan mégis azt bizonyítják viselkedésükkel, hogy nem bíznak a mennyei bankban. Azt választják, hogy földbe ássák javaikat, ahelyett, hogy maguk előtt küldenék a mennybe, hogy a szívük mennyei kincsüknél legyen.

Fivérem, kötelesség vár rád. Törekedj legyőzni az irigységet, a földi kincsek szeretetét, különösen pedig az önteltséget, mivel sikerült megszerezned az evilági kényelmeket. Szegény gazdagok, bár vallják, hogy Istent szolgálják, mégis szánalomra méltók. Bár állítják, hogy ismerik Istent, cselekedeteikkel mégis megtagadják őt. Mily sűrű is ezek sötétsége! Vallják ugyan, hogy hisznek az igazságban, viselkedésük mégsem egyezik hitvallásukkal. A gazdagság szeretete önzővé, követelőzővé és elviselhetetlenné tesz. A gazdagság hatalom. S a gazdagság szeretete gyakran megfosztja az embert mindattól és megbénítja benne mindazt, ami nemes és Istenhez hasonló.

A gazdagság súlyos felelősséggel jár. Ha valaki becstelen üzletelésével, csalással, az özvegy és apátlan árva kíméletlen elnyomásával vagy vagyonharácsolással s az ínségesek szükségleteinek elhanyagolásával gazdagszik meg, az végül elnyeri a méltó megtorlást, melyet az ihletett apostol ír le: „Nosza immár, ti gazdagok, sírjatok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, amelyek elkövetkeznek reátok. Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg; aranyotokat és ezüstötöket rozsdá fogta meg, s azok rozsdája bizonyosság ellenetek, s megemésztí a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! Ímé, a ti mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füléhez.”

Krisztus tanítványai közül, aki a legszerényebb és legszegényebb, de gazdag a jócselekedetekben, boldogabb és becsesebb Isten szemében, mint akik terpeszkedő gazdagsággal dicsekednek. Többre becsülik őket a menny udvaraiban, mint a legfennhéjásőbb uralkodókat és nemeseket, akik nem gazdagok Isten iránt.

Pál utasította Timóteust, hogy intse a gazdagokat: „Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, aki bősé-

gesen megad nekünk mindent, a mi tápláltságunkra; hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jócselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők.” Ez az intés rád alkalmazható, N. testvér, és sok másra, aki vallja, hogy hisz az utolsó idők igazságában.

Akik vagyont harácsolnak össze, vagy főleg földekbe ruházzák be pénzüket, miközben megfosztják családjukat a kényelemtől, úgy viselkednek, mint akiknek elment az esze. Nem hagyják a családjukat örvendezni Isten gazdag ajándékának. Tetemes birtokuk dacára gyakran erejükön felüli munkára kényszerítik családjukat, hogy még több vagyont harácsoljanak össze. Végsőkéig feszítik agyukat, csontjukat, izmukat, hogy kuporgassanak, a vallást, a keresztyény kötelességeket pedig elhanyagolják. Munka a rögeszméjük, látástól vakulásig.

Sokan nem törekszenek megismerni Isten akaratát, megtanulni, hogy Isten milyen igényeket támaszt velük szemben. Némelyek, noha másokat próbálnak igazságra tanítani, nem engedelmeskednek Isten szavának. Minél több ilyen tanító lesz Isten ügyében, annál kevésbé fog felvirágozni.

Akikre Isten gazdagságot bízott, sokan nem gondolnak arra, hogy örök jólétük ellen küzdenek, mikor önzőn maguknak markolják a gazdagságot. Noha az apostol kimutatta, hogy akkor fáradoznak magukért, ha jótettekben gazdagok. Ez esetben maguknak gyűjtenek biztos alapot a mennyben, hogy elnyerjék az örök életet. Amikor az ügy szükségleteire adakoznak, mikor segítyezik az ínségeseket, akkor végzik hűen az Isten által rájuk bízott kötelességet. Lemondásuk, nagylelkű, szeretetből fakadó tetteik emlékezete bekerül a menny könyveibe. Megörökítik ott az igazságosság minden tettét, még ha aki végzi, nem is véli, hogy figyelemreméltót tesz. Ha az igazságot vallók mindennapi viselkedése Krisztus életét testesítené meg, olyan világosság áradna belőlük, mely másokat is az üdvözítőhöz vezetne. Csak a mennyben fogják tökéletesen értékelni az áldott gyümölcsöket, melyeket következetes, békés, istenfélő életükkel teremtek, mikor látják, hogy életük embereket vezetett az üdvösségre.

Fivérem, sok tennivaló vár rád családdoban: Be kell bizonyítanod előttük, hogy az igazság nagyszerű, jó eredményeket ér el benned, s hogy lágyító, finomító, felemelő hatással van életedre és jellemedre. Állítod, hogy hiszed, hogy az utolsó napokban élünk, s hogy most hirdetjük a vi-

lágnak a figyelmeztető, döntés elé állító üzenetet. Mármost az a kérdés, vajon viselkedéseddel is alátámasztod-e állításodat? Isten most vizsgál-tat; felfedi szíved valódi érzéseit.

Az Úr a javak tehetségét bízta rád, hogy ügyének fejlesztésére, az ínségesek áldására, elhagyatottak enyhülésére fordítsd. Sokkal több jót tehetsz javaiddal, mint igehirdetésseddel, ha közben magadnak kuporgatod vagyonedat. Ki adtad-e javaid talentumait a pénzváltóknak, hogy mikor a Mester visszatér, s kérdőre von: számolj el intézőségeddel, szegyenkezés nélkül odaadhasd neki megkettőzött talentumaidat, a tőkét a kamatokkal, mert nem magadnak harácsolad, hanem kiadtad kamatozni? Pillants végig életeden. Hánynak voltál áldására javaiddal? Hány szívet fakasztottál hálára bőkezűségeddel? Kérlek, olvasd el Ézsaiás ötvennyolcadik fejezetét! Igyekeztél-e összetörni a jogtalan bilincseket, szabadon bocsátani az elnyomottakat, és összetörni minden ígát? Megtörted-e az éhezőnek kenyeredet, befogadtad-e házádba a hajléktalan szegényt? Felöltöztetted-e a meztelent?

Ha gazdag voltál e jótettekben, igényt tarthatsz a fejezetben leírt ígéretekre: „Akkor majd felhasad, mint a hajnal, a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; s az Úr dicsősége követ. Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok.” „Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megelégited, feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. S vezérel téged az Úr szüntelen, megelégiti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize el nem fogy.” Most még nem tarthatsz igényt az ígéretre, mert nem végzed az előírt feladatokat. Tekints vissza életedre, és lásd be, mily szegényes jó, nemes, nagylelkű tettekben. Hirdeted bár, de nem éled az igazságot. Nem emelkedett, nem megszentelt az életed. Ellenkezőleg, önzés és szűkkeblűség jellemzi. Csak magadat szolgálod következetesen. Nagyon ideje változtatnod utadon, és szorgalmasan törekedned, biztosítani a mennyei kincset.

Már úgyis sokat vesztettél, amit soha vissza nem nyerhetsz. Elszalasztod a jótettekre kínáló alkalmakat, hűtlenséged így bekerül a mennyei könyvekbe. Krisztus életét lemondás, önfeláldozás, önzetlen jótékony-ság

jellemezte. Nincs helyes fogalmad az Isten országára felkészülésről. Hiányosak az elképzeléseid. Olcsó áru a beszéd, alig kerül valamibe. A fa minőségét a tettek, a gyümölcsök határozzák meg. Te milyen gyümölcsöt teremsz? Jakab apostol int: „Mit használ testvéreim, ha valaki azt mondja, hogy van hite, cselekedetei azonban nincsenek? Vajon üdvözítheti-e őt a hit? Mondjuk, hogy valamelyik fivérnek vagy nővérnek nincs ruhája, s a mindennapi élelemben szükségét szenved. Ha mármost egyiketek azt mondja: Menjetek békével! Melegedjete! Lakjatok jól! – de nem adja meg nekik, amire életük fenntartására szükségük van, ugyan mit használ az nekik?” Jókívánságaid, fivérem, nem pótolják hiányaikat, ínségüket. Tetteknek kell bizonyítani, hogy őszinte a szeretetünk, szánakozásunk. Hányszor tettél úgy, mint az imént ecsetelt eset?

Jó véleménnyel vagy magadról, holott kötelesség vár rád, melyet senki sem végezhet el érted. Meg kell változtatnod, természetednek, egész lényednek át kell alakulnia. Szavakkal szereted csak az igazságot, de nem tettekkel. Szereted valamelyest az Urat, de kincseidet sokkal jobban. Így szólna-e hozzád a Mester, ha úgy találna, amint most vagy: „Jól vagyon jó és hű szolgám, menj be a te Uradnak örömébe.” Milyen örömről van itt szó? „Aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” Az volt a Jézusnak felkínált öröm, hogy látta az embereket, akiket az mentett meg, hogy feláldozta dicsőségét, megtiszteltetését, gazdagságát, sőt életét is. Az emberek üdvössége volt az öröme. Mikor a megváltottak be lesznek gyűjtve Isten országába, látni fogja lelke gyötrelmének gyümölcsét, és meglegedés fogja eltölteni.

Krisztus munkatársai, akik vele együtt részt vesznek a lemondásban, áldozathozatalban, eszközül szolgálhatnak, embereket vezethetnek Krisztushoz. Ott láthatják majd őket megmentve, örökre megváltva, amint Istent és a Bárányt, magasztalják, aki megváltotta őket.

Pleaston, Kansas,
1870. október 15.

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

Tapasztalatok, 59-60. (Ima és hit)

Sokszor láttam, hogy Isten gyermekei mennyire elhanyagolják az imát; különösen a csendes imát. Sokan nem gyakorolják hitüket úgy, hogy előjoguk és kötelességük lenne s gyakran várnak arra az érzelemre, melyet csak egyedül a hit adhat. Az érzelem: nem hit; a kettő különbözik egymástól. Hitünk gyakorlása rajtunk múlik, ellenben áldással és boldogító érzelmekkel egyedül csak Isten ajándékozhat meg minket. Isten kegyelme az élő hit csatornáján át áradhat lelkünkbe és nekünk módunkban áll ezt a hitet gyakorolni.

Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának, vagy érezhetők volnának. Küldjük imáinkat hittel a mennyei szentek szentjébe; ragadjuk meg hittel a megígért áldásokat és tartjuk magunkénak. Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat s azok már tulajdonunkat képezik e szöveg értelmében: „Mindaz, amit imáitokban kértek, ha hiszitek, hogy elnyeritek azokat, megadatik néktek.” Itt hitre, egyszerű hitre van szükség, mellyel elhiszük, hogy az áldásokat elnyerjük, még mielőtt láthatnánk azokat. Ha azután a megígért áldás megvalósul, beteljesedett a hit. Sokan azt hiszik, hogy csak akkor van nagy hitük, ha sokat nyertek el Isten Szentlelkéből, s hogy mindaddig nincs hitük, amíg Isten Szentlelkének erejét nem érzik. Ezek összecszerélik a hitet azzal az áldással, ami a hit folyamánya. Épp akkor van a legnagyobb szükségünk élő hitre, midőn a Lélek hiányát érezzük. Ha a sötétség sűrű felhői tornyosulnak gondolatvilágunk felett, akkor ütött annak órája, hogy élő hittel törjük át a sötétséget és szórjuk szét a felhőket. Az igaz hit azokon az ígéreteken alapszik, melyek Isten szavában foglaltaknak és csak azok tarthatnak arra igényt, kik feltétel nélkül engedelmeskednek Istennek. „Ha énbennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meg lesz az néktek.” (János 15,7) „És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azokat cselekszük, amik kedvesek előtte.” (1János 3,22)

Imádkozunk sokat csendben. Krisztus a szőlőtő, mi vagyunk a venyigék. Ha növekedni akarunk, és ha gyümölcsöt akarunk teremni az élő Szőlőtőből kell nedvet és táplálékot magunkba szívunk; mert ha Tőle elszakadunk, elerőtlenedünk.

Kérdeztem az angyalt, miért nincs több hit és erő Izraelben? Így felelet: „Ti nagyon hamar elengeditek a Mindenható karját. Szálljon fel fohászotok Isten királyiszekéhez és tartsanak ki erős hitben. Az ígérek bizonyosak. Higgyétek, hogy elnyeritek azokat a dolgokat, amikért könyörögtök, s akkor mind meglesznek azok.” Ezután Illésre hívták fel figyelmemet. Ő hozzánk hasonló ember volt, de áhítattal és buzgón imádkozott. Hite kiállotta a próbát. Hétszer könyörgött az Úrhoz s végül megjelent a felhő. Láttam, hogy az Úr ígéreteiben kételkedünk s az Urat hitetlenségünkkel megsértettük. Így szólt az angyal: „Öltsétek magatokra az Úr fegyverzetét; mindenekelőtt pedig öltsétek fel a hit pajzsát. Ez óvja meg szíveteket, ez óvja meg egész életeteket a gonosz tüzes nyilaitól.” Ha az ellenségnek sikerül a gyengék szeméit Jézusról eltéríteni, s ha tekintetüket saját méltatlan voltukra irányíthatja ahelyett, hogy Jézus érdemeivel, szeretetével és kegyelmével foglalkoznánk, akkor elérte célját: megrabolta őket hitük pajzsától. Védtelenül lesznek kitéve kísértéseinek. Tekintsük hát állandóan Jézusra, bizzunk Őbenne, és akkor hitünk megerősödik.

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

A Nagy Orvos Lányomán, 155-161. (Ima a betegekért)

IMA A BETEGEKÉRT

Az Ige mondja: „Mindig imádkozni kell, és meg nem restülni” (Lk 18:1). Ha máskor nem is érzi az ember az ima szükségességét, de akkor biztosan, ha ereje fogy és élete gyertyája már-már kialszik. Az egészséges ember sokszor elfeledkezik a napról napra, évről évre megújuló csodálatos kegyelemről, és nem dicsőíti Istent áldásaiért. Ám amikor megbetegszik, eszébe jut Isten. Amikor az ember ereje kevésnek bizonyul, akkor érzi,

hogy szüksége van Isten segítségére. És a mi irgalmas Istenünk sohasem fordul el attól a lélektől, aki őszintén igényli segítségét. Ő a mi menedékünk egészségben és betegségben egyaránt.

„Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, Olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt. Mert ő tudja a mi formáltatásunkat; Megemlékezik róla, hogy por vagyunk” (Zsolt 103:13–14).

Emberek „az ő gonoszságuknak útjáért, És az ő hamisságukért nyomorgattak. Minden étket utála az ő lelkük, És a halál kapujához közelgetének” (Zsolt 107:17–18).

„De az Úrhoz kiáltanak szorultságukban: Sanyarúságukból kiszabadította őket. Kibocsátá az ő szavát és meggyógyítá őket, És kimenté őket az ő vermeikből” (Zsolt 107:19–20).

Isten most is éppolyan készségesen meggyógyítja a betegeket, mint amikor a zsoltárírón keresztül a Szentlélek ezeket a szavakat mondta. Krisztus ma is ugyanaz a könyörülő orvos, mint földi szolgálata idején volt. Nála gyógyír van minden betegségre és gyógyító erő minden gyengeségre. Korunkban élő tanítványainak a régi tanítványokhoz hasonlóan kell a betegekért imádkozniuk. És imáikat gyógyulások követik majd, mert „a hitből való imádság megtartja a beteget”. Miénk a Szentlélek ereje, a hit csendes bizonyossága, amely igényelheti Isten ígéreteit. Az Úrnak az az ígérete, hogy a „betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak” (Mk 16:18), ma is éppoly megbízható, mint amilyen az apostolok korában volt. Ez az ígéret Isten gyermekeinek kiváltságáról tanúskodik; és hitünknek igényelnie kell mindazt, amit ez az ígéret átfog. Krisztus szolgálói útján munkálkodik, és általuk akarja gyógyító hatalmát is gyakorolni. A mi feladatunk, hogy a betegek és szenvedők ügyét hitben Isten elé tárjuk. Tanítsuk meg őket hinni a nagy Orvosban!

Az Üdvözítő általunk akarja arra bátorítani a betegeket, a csüggedteket, a lesújtottakat, hogy ragadják meg az Ő erejét. Hit és ima által Bétellé válhat a betegszoba. Orvosok és ápolók szavaikkal és tetteikkel félreérthetetlenül kifejezhetik, hogy „az Úr van ezen a helyen”, de nem azért, hogy pusztítson, hanem hogy megmentsen. Krisztus szeretné éreztetni jelenlétét a betegszobában úgy, hogy az orvosok és ápolók szívét betölti szeretetének melegével. Ha a betegápoló személyek élete olyan, hogy Krisztus elkísérheti őket a betegágyhoz, a betegben tudatosan az, hogy a

könyörületes Megváltó jelen van, és ez a tudat nagymértékben elősegíti mind a lélek, mind a test gyógyulását.

Isten hallja az imát. Krisztus így szólt: „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt” (Jn 14:14). Ezt is mondja: „Aki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya” (Jn 12:26). Ha Isten Igéje szerint élünk, minden drága ígétét beteljesíti életünkben. Krisztus elfogad bennünket, ha átadjuk magunkat neki, bár nem vagyunk méltók kegyelmére. Isten azokért és azok által munkálkodik, akik követik Őt.

Ám csak akkor tarthatunk igényt ígéretei teljesítésére, ha engedelmeskedünk Igéjének. A zsoltáros mondja: „Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram” (Zsolt 66:18). Ha csupán részben, félszívvvel engedelmeskedünk neki, ígéretei nem teljesednek be rajtunk.

Isten Igéjéből eligazítást kapunk arra, hogy milyen a betegek gyógyulásáért mondott különleges ima. Az ilyen ima nagyon ünnepélyes cselekmény, és alapos megfontolásnak kell azt megelőznie. Sokszor az, amit hitnek nevezünk a betegekért mondott imánál, nem más, mint elbizakodottság.

Sokan saját maguk okozzák betegségüket mértéktelen életmódjukkal. Nem a természet törvénye, sem a szigorú tisztaság alapelvei szerint élnek. Mások pedig az evésben, ivásban, öltözködésben és munkában kialakított szokásaikkal hágják át az egészség törvényeit. Sokszor valamilyen bűn az értelem vagy a test gyengeségének az oka. Ha az egészség áldásában részesülnének, sokan közülük továbbra is ugyanolyan meggondolatlanul áthágnák a természet és a lelki élet törvényeit úgy okoskodva, hogyha Isten imájukra válaszként meggyógyítja őket, nyugodtan gyakorolhatják tovább egészségtelen szokásaikat, és korlátlanul kielégíthetik romlott vágyaikat. Isten a gyógyulásuk érdekében művelt csodával bátorítaná őket a vétkezésre.

Kárba veszett munka az, amely csak arra tanítja az embereket, hogy Istentől várják gyógyulásukat, de arra nem, hogy hagyják el egészségtelen szokásaikat. Ahhoz, hogy imára válaszként Istentől áldást kapjanak, szakítaniuk kell a bűnnel, és meg kell tanulniuk helyesen cselekedni. Környezetük legyen tiszta, életmódjuk helyes! Éljenek összhangban Istennek mind a természeti, mind a lelki törvényével!

Bűnvallás

Akik azt kívánják, hogy imádkozzunk gyógyulásukért, azok előtt vilá-gossá kell tenni, hogy Isten törvényének - a természetinek és a lelkinék is - áthágása bűn, amelynek megvallása és elhagyása nélkül nem része-sülhetnek áldásaiban.

A Szentírás erre szólít fel: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok” (Jak 5:16). Mondjuk el az imánkat igénylőnek: „Mi nem tudunk a szívben olvasni, sem nem ismerjük életed titkait. Ezeket rajtad kívül csak Isten ismeri. Ha megbán-tad bűneidet, azokat meg is kell vallani.” A magánjellegű bűnt Krisztusnak kell megvallani, aki az egyedüli közbenjáró Isten és ember között. Mert „ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus” (1Jn 2:1). Istent minden bűn sérti. Tehát neki - Krisztus közvetítésével - min-den bűnt meg kell vallani. Minden nyilvános bűnt pedig ugyanolyan nyil-vánosan kell megvallanunk. Az embertársunk elleni bűnt a sértett féllal kell rendeznünk. Ha a gyógyulást kereső csúnyán beszélt; ha családjában, a szomszédságban vagy a gyülekezetben a vizsály magvát hintve elidege-nedést és nézeteltérést okozott; ha bármilyen rossz szokással másokat bűnbe vitt, mindezt meg kell vallania Istennek és azoknak, akik ellen vét-kezett. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűnein-ket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1:9).

A hibák rendezése után a beteg baját hittel, nyugodtan az Úr elé tár-hatjuk, ahogyan Lelke jelzi. Isten név szerint ismer mindenkit, és minden-kivel úgy törődik, mintha a földön egyedül csak érte adta volna szeretett Fiát. Isten ilyen végtelen, ilyen kiapadhatatlan szeretetének tudatában bátorítsuk a betegeket arra, hogy bízzanak benne, és legyenek vidámak! Az aggodalmaskodás elgyengít és beteggé tesz. De ha a csüggedés és le-hangoltság fölé emelkednek, nagyobb kilátásuk van a gyógyulásra; „mert az Úr szemmel tartja... az Ő kegyelmében bízókat” (Zsolt 33:18).

Amikor a betegekért imádkozunk, ne felejtjük el, hogy „amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk” (Róm 8:26). Nem tudjuk, hogy az áldás, amit kívánnak, jó lesz-e nekik vagy nem. Ezért imánkba ezt is foglaljuk bele: „Uram, te a lélek minden titkát ismered. Ezeket a személyeket is

ismered. Pártfogójuk, Jézus, életét adta értük. Ő jobban szereti őket, mint ahogy mi egyáltalán szeretni tudunk. Ezért ha gyógyulásuk a Te dicsőségedet és a betegek javát szolgálja, Jézus nevében kérünk, gyógyítsd meg őket! Ha pedig gyógyulásuk nem egyezik meg akaratoddal, kérünk, hogy kegyelmeddel vigasztald meg őket, és jelenléteddel segíts nekik elviselni szenvedésüket.”

Isten ismeri kezdettől fogva a véget. Tudja, mit rejt az emberi szív. Olvas a lélek minden titkában. Tudja, hogy ha azok, akikért imádkozunk, életben maradnak, képesek lesznek-e elviselni a próbákat. Tudja, hogy életük áldás lesz-e vagy átok önmaguk és a világ számára. Ez az egyik oka annak, hogy kérésünkhöz ezt is hozzá kell fűzni: „Mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!” (Lk 22:42). Jézus e szavakkal hódolt meg az Atya bölcsessége és akarata előtt Gecsemáné-kerti könyörgésében: „Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár” (Mt 26:39). És ha Isten Fiához illettek e szavak, mennyivel inkább illő a véges, tévedő halandónak így szólania!

Mondjuk el kívánságainkat mindentudó, bölcs, mennyei Atyánknak, és azután teljes hittel mindent bízunk reá! Így lehet kiegyensúlyozott életet élni. Tudjuk, hogy Isten meghallgat, ha akarata szerint kérünk. De nem helyes alázatosság hiányában követelőzni. Imánk ne parancsadás, hanem közbenjárás legyen!

Vannak esetek, amikor Isten mennyei hatalmánál fogva meggyógyít betegeket, de nem gyógyít meg minden beteget. Sokan elalszanak Jézusban. Jézus ezt íratta Jánossal Pátmosz szigetén: „Boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket” (Jel 14:13). Ebből láthatjuk, hogy ha valaki nem gyógyul meg, nem szabad azért kishitűséggel vádolni őt.

Mindnyájan szeretnénk imáinkra határozott választ kapni, mégpedig azonnal, és könnyen elcsüggedünk, ha a válasz késik, vagy nem úgy kapjuk azt, ahogy vártuk. De Isten túl bölcs és túl jó ahhoz, mintsem hogy mindig akkor és úgy válaszoljon imáinkra, ahogyan mi szeretnénk. Isten többet és jobbat tesz értünk, mint amit kérünk. S mivel bízhatunk bölcsességében és szeretetében, ne kérjük arra, hogy engedjen akaratunknak, hanem igyekezzünk megérteni és megvalósítani az Ő szándékát! Kívánságaink és

érdekeink olvadjanak bele az Ő akaratába! Azok a tapasztalatok, amelyek próbára teszik hitünket, áldást rejtenek magukban részünkre. Általuk lesz nyilvánvalóvá, hogy vajon hitünk őszinte és valódi-e; egyedül Isten szavára támaszkodik-e, vagy bizonytalan és ingatag - a körülmények függvénye. A hit gyakorlással erősödik. Engedjük, hogy a béketűrés elvégezze a maga tökéletes munkáját! Ne felejtjük el, hogy a Szentírás drága dolgokat ígér azoknak, akik az Úrra várnak.

Nem mindenki érti meg ezeket az elveket. Sokan, akik az Úr gyógyító kegyelmét kéri, azt vélik, hogy egyenes és azonnali választ kell kapniuk, különben hitük fogyatékos. Ezért a betegségtől legyengült embereket bölcs tanáccsal józan cselekvéshez kell segíteni. Nem szabad figyelmen kívül hagyniuk az őket talán túlélő barátaik iránti kötelességüket, sem pedig mellőzniük az egészség helyreállítását szolgáló, természet kínálta eszközöket.

Ebben a dologban sokszor fennáll a tévedés veszélye. Abban a hitben, hogy imájukra válaszként meggyógyulnak, egyesek félnek bármi olyat is tenni, ami kishitűségre vallhatna. De ügyeiket úgy kell elrendezniük, ahogy szeretnék azokat haláluk esetén hátrahagyni. Se ne féljenek kimondani azokat a bátorító szavakat és tanácsokat, amelyeket a búcsú órájában szeretteiknek kívánnának mondani.

Azoknak, akik ima által akarnak meggyógyulni, nem szabad figyelmen kívül hagyniuk a rendelkezésükre álló gyógyító eszközöket. Nem jelenti a hit megtagadását azoknak a gyógyszereknek az alkalmazása, amelyeket Isten adott a fájdalom enyhítésére és a természet regeneráló munkájának támogatására. Azzal nem tagadják meg hitüket, ha együttműködnek Istennel, és gyógyulásukhoz a legelőnyösebb feltételeket teremtik meg maguknak. Isten lehetőséget ad az élet törvényeinek megismerésére. Ez az ismeret megszerezhető és hasznosítható. Igénybe kell vennünk minden eszközt egészségünk helyreállítására, miközben a természet törvényeivel összhangban minden lehetőséget kihasználunk. Ha imádkoztunk a beteg gyógyulásáért, tegyünk még nagyobb erőfeszítéseket érte, megköszönve Istennek azt a kiváltságot, hogy együttműködhetünk vele, áldását kérve azokra az eszközökre, amelyeket Ő maga adott.

Isten Igéje jóváhagyja a gyógyító eszközök alkalmazását. Ezékiás, Izrael királya beteg volt, és Isten azt üzenté neki prófétája által, hogy meg fog

halni. Ezékiás az Úrhoz kiáltott, és az Úr meghallgatta szolgáját; azt üzen-
te neki, hogy még tizenöt évig fog élni. Ezékiás Isten egyetlen szavára
azonnal meggyógyulhatott volna; de Isten valami különös utasítást adott:
„Vegyenek egy fügekalácsot, és dörzsöljék rá a fekélyre, hogy meggyó-
gyuljon” (Ésa 38:21).

Egy alkalommal Krisztus bekente egy vak ember szemét sárral, és ezt
parancsolta neki: „Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában... Elméne
azért és megmosakodék, és megjöve látva” (Jn 9:7). A gyógyulás csak a
nagy Gyógyító hatalma által történhetett meg. Jézus mégis használta a
természet egyszerű eszközeit. Habár nem helyeselte a gyógyszerek alkal-
mazását, jóváhagyta az egyszerű természetes gyógymódokat.

Ha imádkoztunk a betegért, bármi is történjék vele, ne veszítsük el
Istenbe vetett hitünket! Ha veszteséget kell is elviselnünk, fogadjuk el a
keserű poharat, hiszen Atyánk keze tartja azt ajkunkhoz! Ha pedig a be-
teg meggyógyul, nem szabad elfelejteni, hogy aki e gyógyító kegyelem-
ből részesült, e gyógyulás megújította a Teremtő iránti kötelességeit.
Amikor a tíz bélpoklos megtisztult, csak az egyik jött vissza Jézushoz, és
adott dicsőséget neki. Egyikünk se hasonlítson a figyelmetlen kilenchez,
akiket nem érintett meg Isten könyörületessége. „Minden jó adomány
és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától
száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17).

Bizonyágtételek, 3. kötet, 271-293. (A laodíczeai gyülekezet-részlet)

A LAODÍCZEAII GYÜLEKEZET-részlet

Elkészt bűnvallomások

Mikor a válság végül elérkezik, amint holtbiztosan el fog érkezni, és
Isten szólal meg népe érdekében, akkor a vétkezők, akik a sötétség felhő-
jében ültek, s akik közvetlenül elállták az utat, hogy Isten fáradozni tud-
jon népéért, talán megriadnak, hogy mennyire mentek a zúgolódással, s
azzal, hogy csüggedést hoztak az ügyre. S akárcsak Ákán, mivel megré-
mültek, talán elismerik, hogy bűnt követtek el. Bűnvallomásuk azonban

elkészt, s különben sem oly minőségű, hogy javukra válják, bár Isten ügyén könnyíthetnek vele. Az ilyenek nem azért tesznek vallomást, mert meggyőződtek állapotukról, sem annak tudatából, hogy mily visszataszító eljárásuk Isten szemében. Isten talán még egyszer megvizsgálja őket, felismertetve velük, hogy most sem készségesebbek, hogy lázadástól s bűntől mentesen éljenek, mint mielőtt bűnvallomást tettek, hanem mindig a rossz oldalán foglalnak állást. S mikor elhangzik a felhívás, hogy ki áll az Úr oldalán, hogy határozott lépést tegyenek az igazság igazolására, akkor napvilágra hozzák álláspontjukat. Akiken egész életükben Isten Lelkétől annyira idegen szellem uralkodott, mint Ákánon, azok tétlenek lesznek, mikor elérkezik mindenki számára a határozott cselekvés ideje. Nem állítják, hogy akár az egyik, akár a másik oldalon állnának. Az ördög hatalma annyi ideje fogva tartja őket, hogy vaknak látszanak, nem hajlanak arra, hogy kiálljanak a jó oldalán. Ha nem tesznek határozott lépéseket a gonosz oldalán, az nem azért van, mintha világos fogalmuk lenne a helyesről, hanem csak, mert nem mernek.

Isten nem hagy magából gúnyt űzni. A harc és a vita ideje ez, mikor az igaz lobogót ki kell bontanunk a szél szárnyára. Ilyenkor kell a zászlóvivőknek szilárdan helytállniuk, s félreérthetlenné tenni tényleges álláspontjukat. Ekkor kerül próbára az igazság igaz harcosainak felkészültsége. A visszariadók sosem fogják viselni a győzelem babérjait. Az igazak és hűek nem akarják véka alá rejteni a fényt, hanem szívüket és erejüket fektetik a munkába, mindent kockára tesznek a küzdelemben, bármerre fordul a harc. Istenünk bünyűlő Isten. S akik bátorítják a bűnöst, akik így szólnak hozzájuk: semmi felől sem kell aggódnodok, azokat Isten elpusztítja.

Az Úr előtt jó időben tett bűnvallomásaink fogadhatók el, hogy így könnyítsünk Isten népén. Mégis vannak köztünk, akik mint Ákán, elkésnek vele, hogy megmentsek magukat. Isten talán próbára teszi és további vizsga elé állítja őket, bebizonyítani népének, hogy nem bírnak elviselni még egy próbát, további vizsgáztatást Istentől. Ezek nem csendülnek együtt azzal, ami igaz. Megvetik a szókimondó, szívig hatoló bizonyágtételt, s örülnének, ha mindenkit eltudnának némítani, aki intésekkel fordul az emberekhez.

Illés meginti Akhábot

Izráel népe egyre inkább elvesztette az Isten iránti félelmet és tiszteletet, míg az Úrnak Józsué által kijelentett szava sem bírt tekintéllyel többé előttük. „Ennek idejében építette meg a Bételbeli Hiel Jerikót. Az ő elsőszülött fiának, Abirámnak élete árán vetette meg annak alapját, és az ő kisebbik fiának, Ségubnak élete árán állította fel annak kapuit, az Úr beszéde szerint, amelyet szólt Józsué, a Nún fia által.”

Miközben Izráel hitehagyott lett, Illés Isten hű és igaz látnoka maradt. Nagyon megviselte becsületes lelkét, mikor látta, hogy a hűtlenség és hitehagyás gyors léptekkel elkülönítette Izráel gyermekeit Istentől. Könyörgött hát, hogy Isten mentse meg népét. Imádkozott, hogy az Úr ne teljesen vesse el vétkező népét, hanem ha kell, büntetésekkel is szorítsa őket bűnbánatra. Ne hagyja, hogy mélyebben merüljenek a bűnbe, nehogy ezzel arra kényszerítsék az Urat, hogy elpusztítsa a nemzetet.

Az Úr szava Illéshez érkezett, hogy menjen el Akhábhhoz az üzenettel, hogy bűneik miatt Isten ítéletei érik utol Izráelt. Illés éjjel-nappal úton volt, míg meg nem érkezett Akháb palotájába. Nem kért engedélyt hogy beléphessen, nem várta, míg bejelentik, hanem váratlanul lépett Akháb elé. Egyszerre ott állt a próféták szokásos durva szövésű ruhájában az elképedt samáriai király előtt. Nem kért bocsánatot hirtelen megjelenéséért, azért, hogy meghívás nélkül érkezett, hanem égre emelte kezét, és ünnepélyesen az élő Istent hívta tanújául, aki az eget és a földet teremtetten, hogy az Úr csapásai rövidesen Izráelre sújtanak. „És szólt Thesbites Illés a Gileád lakói közül Akhábnak: Él az Úr, az Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ez esztendőkből sem harmat sem eső nem lesz, hanem csak az én beszédem szerint.”

Az Izráel bűnei miatt fenyegető Isten büntetéseinek ez a meghökkentő bejelentése villámcsapásként hullt a hitehagyott királyra. Mintha megbénította volna a rémület és meglepetés, s mielőtt visszanyerte lélekjelenlétét, Illés, nem várva meg szavai hatását, amilyen gyorsan érkezett, olyan gyorsan távozott is. Az volt a kötelessége, hogy átadja az Istentől jövő, lesújtó üzenetet, majd azonnal távozzék. Szava lezárta a menny kincseit, s az ő szava volt az egyedüli kulcs, mely újra megnyithatta azokat.

Az Úr tudta, hogy szolgájának nem biztonságos Izráel gyermekei közt.

Nem bízta életét a hitehagyott Izráelre, hanem pogány nemzethez küldte menedéket találni. Özvegyasszonyhoz küldte, aki oly nyomorban élt, hogy alig tudta megkeresni mindennapi kenyerét. A legteljesebben rendelkezésre álló világosság szerint élő pogány asszony elfogadhatóbb volt Isten szemében, mint Izráel özvegyei, akiket különleges előjogokkal s nagy világossággal áldott meg, de mégsem éltek az Istentől nyert fény szerint. Mivel a héberék elvetették a világosságot, sötétségben maradtak, ezért Isten nem bízta arra a népre szolgálját, mely felkeltette isteni haragját.

Most jött el az alkalom a hitehagyott Akhábnek s a pogány Jézabelnek, kipróbálni isteneik hatalmát, s hazugnak bizonyítani Illés szavát. Százakra rúgott Jézabel látnokainak száma. Ellenük Illés állt egymagában. Az ő szava zárta be a mennyet. Ha Baál harmatot és esőt tudna adni, ha fel tudná virágoztatni a növényzetet, ha oda tudna hatni, hogy a csermelyek és a patakok szokás szerint csörgedezzenek, függetlenül a mennynek záporokban jelentkező áldásaitól, akkor imádják csak őt Izráel királyai, akkor csak mondja rá a nép, hogy ő az Isten.

Illés hozzánk hasonló ember volt. Bátorságot és hitet követelt tőle a feladat, hogy elmenjen Akhábhoz, s közölje vele Isten büntetésének rettenetes üzenetét. Mikor Samáriába igyekezett, a szüntelen csörgedező patakok, a pázsit borította halmok, fenséges, viruló erdők, minden, amin csak a szeme megpihent szépen és dicsőn növekedett. Hogyan éghetne ki a szárazságtól mindez, ami olyan szépen virágzott? Hogyan száradhatnának ki a földet öntöző patakok, melyek emberemlékezet óta sosem száradtak ki? Illés mégsem táplált magában kételkedést. Élete veszélyeztetésével is, de követte küldetését. A kétség árnyéka nélkül hitte, hogy Isten meg fogja alázni a hitehagyott népet, hogy büntetései által alázatra és bűnbánatra vezeti őket. Mindent kockára tett hát az előtte álló küldetésért.

Mire Illés szavai után Akháb magához tért meglepetéséből, a látnok már eltávozott. A király nyomoz utána, de senki sem látta őt, és senki sem tudta, hova lett. Akháb elmondja Jézabelnek a veszedelem Illéstől hallott szavait, mire a királynő a Baál papjai előtt fejezi ki a látnok elleni gyűlöletét. Azok együttesen kárhoztatják és átkozzák az Úr látnokát. A látnok ellen elhangzott fenyegetés híre futótűzként terjedt szerte az országban, egyesekből félelmet, másokból haragot váltva ki.

Néhány hónap múltán a föld, mivel nem üdítette fel eső, sem har-

mat, kiszáradt, a növényzet kiégett. A patakok, melyek sosem száradtak ki, most elapadtak. A csermelyekben nem csörgedez víz. Jézabel látnokai áldozatot áldozat után mutatnak be isteneiknek, s éjjel-nappal kiáltanak hozzájuk, hogy üdítsék fel harmattal, esővel a földet. De a varázsigék s az addigi csalásuk, hogy félrevezessék az embereket, most nem válnak be. A papok mindent elkövetnek, hogy csillapítsák isteneik haragját. Szívósan, jobb ügyhöz méltó buzgalommal és kitartással erőlködnek pogány oltáraik körül, s az áldozatok tüzei fenn égnek a magaslatokon. Baál papjainak félelmetes kiáltozása, könyörgése hallatszik éjjelente a csapás alatt görnyedő Samária szélében hosszában. Az égen mégsem tűnnek fel felhők, hogy eltakarják a nap perzselő sugarait. Illés szava megingathatatlanul áll, s a Baál papjai teljesen tehetetlenek véle szemben.

Tizenkét hónap múlik el, majd másik év veszi kezdetét, s még mindig nincs eső. A föld kiégett, mintha tűz pusztította volna el. Olyanok most a termékeny mezők, mint a tűző sivatag. A levegő száraz, fojtó homokviharok vakítanak, s csaknem megfojtják az embereket. Baál lugasai lombjukat veszítették, az erdő nem nyújt árnyat, hanem olyan, mint megannyi csontváz. Éhség s szomjúság miatt félelmetes a halandóság, mind emberek, mind barmok között.

Isten igazságszolgáltatásának s büntetésének e bizonyítékai sem készítik bűnbánatra Izráelt. Eszeveszett düh tölti el Jézabelt. Nem hajlandó meghajolni a menny Istene előtt. Baál látnokai, Akháb, Jézabel, s csaknem az egész Izráel Illést okolják szerencsétlenségükért. Akháb követeket küld a szomszéd országokba, hogy nyomára bukkanjon a különös látnoknak. Sőt esküt követelt Izráel nemzeteitől, hogy tényleg nem tudják, mi lett Illéssel. Mert bezárta szavával az eget, magával vitte kulcsát, és sehol sem találják.

Jézabel ekkor eltökélte, hogy mivel nem éreztetheti Illéssel gyilkos hatalmát, ehelyett azzal áll bosszút, hogy lemészároltatja Izráelben Isten prófétáit. Egy se maradjon életben, aki az Úr látnokának vallja magát. Ez az elszánt, bőszült asszony meg is valósítja örült tervét, leöleti az Úr prófétáit. Baál papjai, s csaknem az egész Izráel annyira elámította magát, hogy azt képzelik, hogy ha kiirtják Isten prófétáit, a szerencsétlenség, mely alatt sínylődnek, el fog múlni.

Elmúlik azonban a második év, de a könyörtelen egék mégsem hul-

latnak esőt. A szárazság és éhínség egyre végzik gyászos pusztításukat, a hitehagyott izraeliták mégsem alázzák meg bűnös, büszke szívüket Isten előtt. Ehelyett Isten látnoka ellen zúgolódnak és panaszkodnak, aki ezen állapotokat rájuk hozta. Anyák és apák látják meghalni gyermekeiket, de nem tudnak segíteni rajtuk. A nép oly borzalmas sötétségben él, hogy képtelen belátni, hogy Isten igazságszolgáltatása bűneik miatt támadt ellenük, hogy e borzalmas elemi csapás könyörületből sújt rájuk, hogy megóvja őket, nehogy teljesen megtagadják és elhagyják atyáik Istenét.

Izráelnek szenvedésbe és súlyos nyomorúságba került, hogy az Úr eljuttassa őket arra a bűnbánatra, mely hitük visszanyeréséhez volt szükséges, s annak belátásához, hogy milyen felelősséggel tartoznak Istennek. Hitehagyásuk rettenetesebb volt, mint bárminemű szárazság és éhínség. Illés meg egyre várakozott, és hittől könyörgött a szárazság és éhség hosszú évei alatt, hogy a súlyos csapás fordítsa el Izráel szívét a bálványimádtástól, vissza az Úr iránti hűségre. Ők azonban tenger szenvedésük ellenére is csökönyösen kitartottak a bálványimádás mellett, s még mindig Isten prófétáját tartották szerencsétlen helyzetük okozójának. Ha Illés a markukban lett volna, kiszolgáltatták volna őt Jézabelnek, hogy a királynő a látnok élete kioltásával tölthesse ki bosszúját. Mivel Illés ki merészelt ejteni az Istentől jött szerencsétlenséget jósló szavakat, gyűlöletük célpontjává tette magát. Bűneik miatt nem ismerték fel kétségbeesett helyzetükben Isten büntetését, hanem Illést okoltak érte. Nem a bűneiket utálták meg, melyek Isten fenyítő vesszeje alá vetették őket, hanem a hú látnokot, Isten eszközét gyűlölték, akin keresztül az Úr rosszállását fejezte ki bűneik miatt, s bejelentette az elemi csapást.

Hosszú idő elteltével, a harmadik esztendőben az Úr szólt Illéshez: „Menj, jelenj meg Akháb előtt, mert esőt hullatok a földre.” Illés pillanatig sem habozott, hogy elinduljon-e a veszélyes útra. Három éve már, hogy gyűlölték, hogy városról városra űzte őt a király parancsa, s az egész nemzet esküvel fogadkozott, hogy nem bírják megtalálni. Most Isten szavára meg kell jelennie Akháb színe előtt.

Izráel hitehagyásának ideje alatt, s míg uralkodója is Baált imádta, Akháb udvarmestere hűséges maradt Istenhez. Életét kockáztatva megmentette Izráel prófétáit, ötvenesével rejtve el őket egy-egy barlangban, ahol

ételről, itálról gondoskodott számukra. Miközben Akháb udvarmestere szerte a forrásokat és patakokat járja, Illés váratlanul elébe toppan. Abdiás mélyen tisztelte ugyan Isten látnokát, de mikor Illés üzenettel küldi őt a királyhoz, nagyon megrémül. Veszélyt és halált lát benne maga, de Illés számára is. Komolyan kérleli hát Illést, hogy ne áldozza fel életét. Illés azonban esküvel ígéri, hogy még aznap találkozni fog Akhábbal. A próféta nem akar Akhábhoz menni, hiszen azért volt az Isten küldötte, hogy tiszteletet parancsoljon, így Abdiást küldi az üzenettel: Itt van Illés. Ha Akháb találkozni akar velem, itt az alkalom. Illés nem volt hajlandó Akhábhoz menni.

A király rémülten s döbbenettel hallgatta Illés üzenetét, hogy az, akitől félt, és akit gyűlölt, találkozni fog vele. Hiszen már régóta kerestette a látnokot, hogy megölesse, és tudta, hogy Illés nem teszi ki veszélynek magát, hogy ő jöjjön hozzá, hacsak menedéklevéllel nem, hogy valami borzalmas hírt közöljön. Eszébe jut Jeroboám elszáradt két karja, s tudja, hogy veszedelmes dolog Isten hírnöke ellen emelni kezét. Féltve, reszketve, népes kísérettel és félelmet keltő hadak élén indul hát el, hogy találkozzék Illéssel. S amikor szemtől szembe állt azzal, akit annyi ideje keresett, nem merte bántalmazni őt. A féktelen természetű király, akit olthatatlan gyűlölet töltött el Illés iránt, mintha erejét veszítette volna a látnok jelenlétében. Mikor szembetalálkozott a látnokkal, mégsem tudta megállni, hogy szíve szerint ne szóljon hozzá: Te vagy Izráel megháborítója! Illés azonban felháborodottan, Isten tisztességét és dicsőségét féltve, merészen így felelt Akháb vádjára: Nem én sodortam pusztulásba Izráelt, hanem te és atyádnak háza, amikor elhagytátok az Urat.

Illés Isten küldötteként feddte meg a nép bűneit, Isten küldötteként hirdette ki évekkal azelőtt a gonoszságukért járó büntetést. S most egyedül állt ki, ártatlansága tudatában, szilárdan a becsületességben, s bár fegyveresek sokasága veszi körül, mégsem hunyászkodik meg, s a legkevésbé sem viselkedik hódolattal a király előtt. Aki Istennel szokott beszélni, s aki jól tudja, hogyan tekinti Isten a bűnös romlottságot, nem mentegetőzik Akháb előtt, s nem is hódol neki. Isten küldötteként Illés most parancsot ad ki, Akháb pedig tüstént engedelmeskedik, mintha Illés lenne az uralkodó, s ő az alattvaló.

Áldozat bemutatása a Kármel hegyén

Illés követeli, hogy az egész Izráel gyülekezzen egybe Kármelnél, s a Baál és Asera prófétái is jelenjenek meg mind egy szálíg. A félelmetes komolyság, mely a látnok szemén látszik, oly benyomást tesz, mintha az Úrnak, Izráel Istenének jelenlétében állna. A hitehagyott Izráel állapota szilárd magatartást, szigorú szavakat és ellentmondást nem tűrő tekintélyt követel tőle. Isten időhöz és alkalomhoz illő üzenetet készít. Az Úr olykor Lelkét árasztja hírnökeire, hogy éjjel-nappal harsogják a riadót, mint Keresztelő János tette: „Készítsétek el az Úr útját.” Máskor a tettek embereire van szükség, akiket nem lehet eltántorítani a kötelességtől, hanem akik erőteljes fellépése felráz, s feleletet követel: „Ki áll az Úr oldalán?” Az jöjjön ide mellénk. Isten mindig alkalomhoz illő üzenettel lép fel, népe más-más állapotának megfelelően.

Gyors hírvivőket menesztenek hát szerte az országba Illés üzenetével. Városok, falvak, családok küldik el képviselőiket. Mind halogatás nélkül mozdul a hívásra, mintha jelentős csodára várnának. Illés utasítása szerint Akháb egybegyűjti Baál prófétáit is a Kármelhez. Izráel hitehagyott királyának szíve félelemmel teljes, reszketve követi Isten haragos látnokának utasításait.

A nép Kármelre gyülekezik, amely mikor harmat üdíti, mikor eső öntözi, mikor virulásban van, szépséges hely szokott lenni. Ez a szépsége most Isten átka alatt görnyed. E hegyen, hol azelőtt gyönyörű lugasok és virágos rétek váltakoztak, Baál prófétái emeltek oltárokat pogány tiszteleteiknek. Messze kimagasló hely ez, a környező vidék fölé emelkedik, s az ország nagy részéből ide lehet látni. Mivel pogány istentiszteletekkel itt gyalázták meg kirívón Istent, Illés ezt választotta, mint a legfeltűnőbb helyet, ahol Isten hatalmát kinyilváníthatja, ahol tisztességet szerez Istennek.

Jézabel nyolcszázötven prófétája, akár zászlóaljnyi harcra kész sereg, együtt menetelnek oda, zenekísérettel és kápráztató szertartások közepe. Szívük mégis félve dobban, ha arra gondolnak, hogy az Úr látnoka szavára Izráel földje három éve nem kapott sem harmatot sem esőt. Tudják, hogy mily félelmetes válság áll küszöbön. Bár isteneikbe vetették bizalmukat, mégsem tudták feloldozni, nem tudták hamisnak bizonyítani

Illés szavát. Kétségbeesett kiáltásaik, imáik, áldozataik, mind-mind tétlenül hagyták isteneiket.

Illés már kora hajnalban ott állt a Kármelen, a hitehagyott Izráellel, és a Baál prófétáitól körülvéve. Hiába áll egymagában a roppant sokaság közepette, mégis rettenthetetlen. Az áll a sokaság előtt, aki ellen az egész ország keserűsége irányul, mégsem rémüldözik, noha nem támogatja látható sereg, sem szemkápráztató külsőség. Ott áll durva szóttetésben, arcán félelmet keltő komolyság, küldetésének teljes tudatában. Annak tudatában, hogy ő Isten szolgája, hogy végrehajtsa Urának parancsait. Illés tekintete a legmagasabb csúcson függ, ahol valamikor, mikor még fák és virágok borították a hegy oldalát, az Úr oltára állt. Most Isten átka nyugszik a helyen. Idelátszik egész Izrael pusztulása az Úr elhanyagolt oltárához, de idelátszanak Baál oltárai is. Akháb áll most Baál prófétái élén, s valamennyien aggódva, félve várják Illés szavait.

A verőfényben, ezrektől körülvetten, harcosok, a Baál prófétái s Izrael uralkodójának gyűrében áll a védtelen férfi, Illés, látszólag egymagában, mégsem egyedül. A menny leghatalmasabb serege veszi őt körül. Erejűkkel kitűnő angyalok szálltak alá a mennyből, hogy oltalmazzák a hű, igaz szolgát. Most Illés komoly, parancsoló hangon szólal meg: „Meddig akartok még kétfelé sántikálni? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt, ha meg Baál, kövessétek azt” A nép egyetlen szót sem válaszolt neki. A roppant sokaságból egy se mer szót emelni Isten mellett, senki sem merte kimutatni Úr iránti hűségét.

Mily döbbenetes öncsalás, milyen félelmetes vakság takarta Izráelt sötét fellegként! E vakság és hitehagyás nem egy csapásra zárta körül őket. Fokozatosan történt, mert önteltségük és bűneik miatt nem hallgattak az intés és figyelmeztetés szavaira, melyet az Úr küldött hozzájuk. S most e félelmetes válságban nem vallottak színt a bálványimádó papok, s a hitehagyott király előtt. Ha Isten jobban gyűlöli az egyik bűnt, mint a másikat, melyben népe vétkes, az a súlyosabb, ha a válságban tétlenek maradnak. Isten súlyos bűnnek tekinti, ha valaki semleges marad valamilyen vallási válságban, oly súlyosnak, mint az Isten elleni ellenségeskedés legroszszabb fajtáját.

Az egész Izrael csendben maradt. Végül Illés hangja emelkedett a sokaság fölé: „Az Úr prófétái közül egyedül én maradtam meg, Baálnak

azonban négyszázötven prófétája van. Adjatok két bikát! Válasszátok ki az egyiket, aztán vágjátok le, és tegyétek a máglyára, de tüzet ne gyűjtsetek. Én majd előkészítem a másik bikát, de tüzet én se gyűjtök. Akkor hívják segítségül ők a ti istenetek nevét, s aki tűzzel válaszol, az legyen az Isten! Az egész nép azt felelte rá: Úgy legyen! Illés tehát így szólt Baál prófétáihoz: Válasszátok ki magatoknak az egyik bikát. Ti vagytok többen. Aztán hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet nem szabad gyűjtanotok! Fogták hát az egyik bikát, előkészítették, és reggeltől délig szólígtatták Baál nevét, e szavakkal: Baál, hallgass meg! De semmi hang sem hallatszott, nem adott senki feleletet.”

Illés javaslata méltányos volt. A nép nem mer kitérni előle. Összeszedik bátorságukat, és így felelnek: Jól van. Baál prófétái nem mernek ellenkezni, sem kibújni a kérdés alól. Isten irányította e próbát, zavarodottságot bocsátott a bálványimádás szerzőire, és elsöprő győzelmet szerzett nevének. Baál papjai nem mernek mást tenni, elfogadják a feltételeket. Bár kívülről nyugodtak és kihívók, mégis rémülettel és büntudattal a szívközpontban vesznek körül oltárukat. Ráteszik a fát s az áldozatot, majd elkezdik gajdolásukat, varázsigék ütemes ismétlését, bömbölésüket, mindent, ami a pogány istentiszteletekre jellemző. Éles hangjuk visszhangot ver az erdőn, hegyeken: Baál hallgass meg! A papok csoportokba tömörülnek, az oltár körül ugrálnak, rángatóznak, rikoctoznak, dobbantanak természetellenes mozdulatokkal, hajuk tépésével, húsupragdosásával mutatják az őszinteséget.

A reggel elmúlik, megjön a dél, istenekkel mégsem történik semmi, nem felel hang kétségbeesett kiáltásaikra, mert hiszen bálványok öncsaló imádói ők. A papok egyre azon törik a fejüket, hogyan tudnának tüzet csempészni az oltárra, s úgy szerezni dicsőséget Baálnak. Illés azonban sasszemmel figyel ők. Nyolcszáz hang reked be végül. Ruhájuk csupa vér, őrzöngő izgalmuk mégsem száll alább. Könyörgéseikbe átkokat vegyítenek napistenük ellen, amiért nem lobbant tüzet oltárakon. Illés mellettük áll, árgus szemmel figyel, nehogy csaljanak. Mert hiszen tudja, hogy ha bármi módon tüzet csempésznének az oltárra, őt abban a pillanatban ízekre tépik. Be szeretné bizonyítani a népnek, mily esztelen a kételkedésük és kétfelé sántikálásuk, mikor Isten hatalmának, értük végzett csodás tetteinek, végtelen kegyelmének és szeretetének számtalan bizonyítéka-

ival rendelkezhetnének.

„Mikor pedig már dél lett elkezdte őket gúnyolni Illés, azt mondván: Kiáltsatok hangosabban, hiszen Isten! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és felserken. És elkezdtek hangosan kiabálni és az ő szokásaik szerint késekkel és borotvával metélték magukat, míg csak ki nem csordult a vérük. Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni kezdtek egész az esti áldozatig, de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás.”

Milyen boldogan sietne most az ősellenség, aki villámlásként hullt alá az égből, hogy megsegítse félrevezetettjeit, akik értelmén ő uralkodott, s akik teljesen az ő szolgálatára adták magukat. Örömmel küldene villámot és gyújtaná meg áldozatukat. De az Úr határt szabott hatalmának. Korlátok közé szorította, s minden mesterkedése sem képes akár egyetlen szikrát juttatni a Baál oltárára. Az alkony egyre közeledik. A Baál prófétái kimerültek, kifáradtak, megzavarodtak. Az egyik is javasol valamit, a másik is, míg lassan abba nem hagyják kísérleteiket. Rikoltozásuk és átkozódásuk nem visszhangzik többé a Kármelen. Elgyengülve és kétségbeesetten feladják a vetélkedést.

A nép szemtanúja volt a papok ésszerűtlen, borzalmas viselkedésének. Látták, mikor fel-feldobbantak az oltárra, mintha csak meg akarnák ragadni a perzselő nap sugarait, hogy lángra lobbantsák az áldozatot. Aztán lassanként belefáradtak az ördögimádás, a pogány bálvány tisztelet külsőségeibe. S most már komollyá válva, szorongva várták Illés szavait.

Most jött el Illés ideje: „Akkor Illés így szólt a néphez: Jöjjetek énhozzám. És hozzá ment az egész sokaság, és megépítette az Úr oltárát, amely leromboltatott. És vett Illés tizenkét követ a Jákob fiai nemzetségeinek száma szerint, akiknek az Isten azt mondta: Izráel legyen a te neved. És oltárt épített a kövekből az Úr nevében, és egy árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetni való mag férne. És odakészítette a fát, és felvagdalta a tulkot, és felrakta azt a fára. És mondta: Töltsetek meg négy vedret vízzel, és öntsétek az égőáldozatra és a fára. Mondta ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És harmadszor is azt művelték. Úgy, hogy a víz lecsurgott az oltárról és még az árok is tele lett vízzel. És mikor eljött az esteli áldozás ideje, odalépett Illés próféta és mondta: Ó Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy Is-

ten Izráelben. És hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te parancsolatodra cselekedtem. Hallgass meg engem Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod vissza az ő szívüket. Akkor alászállt az Úr tüze, és megemésztette az égőáldozatot, a fát, köveket és a port, és felnyalta a vizet, ami az árokban volt. Mikor ezt látta az egész sokaság, arcra borult és mondta: Az Úr az Isten! Az Úr az Isten.”

Mikor elérkezik az esti áldozat órája, Illés kijavítja az oltárt, melyet a hitehagyott Izráel eltűrt, hogy a Baál papjai leromboljanak. Nem hív senkit a nép közül, hogy segédkezne neki fáradságos munkájában. A Baál oltárai mind készen állnak, ő mégis Isten lerombolt oltárához lép, mely még romjaiban is szentebb és drágább neki, mint a Baál akárhány ragyogó oltára.

Illés tiszteletben tartja az Úr népével kötött szövetségét, még ha a nép el is pártolt attól. Nyugodtan, komolyan javítja ki tizenkét kővel a romos oltárt, Izráel tizenkét törzsének megfelelően. Baál csalódott papjai hiábavaló, őrzöngő erőlködésüktől kimerülve ülnek, vagy terülnek el a földön, úgy figyelik, mit művel Illés. Gyűlölik, rettegik a látnokot, aki olyan próbát javasolt, mely napvilágra hozza isteneik tehetetlenségét.

Izráel népe a félelemtől megkövülten, sápadtan, nyugtalanul, lélegzetét is visszafojtva hallgatja, amint Illés az Urat, az ég és föld teremtetőjét hívja. Az imént Baál prófétái vakbuzgó, eszeveszett őrzöngésének voltak szemtanúi. Ezzel szemben most abban a kiváltságban részesülnek, hogy Illés nyugodt, lebilincselő tevékenységét figyelik. Illés emlékezteti őket romlottságukra, mely felszította ellenük Isten haragját, majd felszólítja őket, alázkodjanak meg, térjenek vissza atyáik Istenéhez, hogy átka eltávozzék róluk. Akháb és bálványimádó papjai döbbsent csodálkozással figyelik a jelenetet. Remegve, komolyan, csendesen várják a dolgok kiemenetelét.

Illés, miután felrakta az oltárra az áldozatot, utasítást ad, hogy locsolják le, s az oltár árkát is töltsék meg vízzel. Majd alázatosan a láthatatlan Isten elé borul. Égre emeli kezét, nyugodtan, s őszinte szívből könyörög bármi hadonászás és taglejtés nélkül. Most nem visszhangzik üvöltés a Kármel csúcsán. Baál papjai számára félelmetes csend telepszik mindenkire, Illés imájában sem peregnek túlzó szóvirágok az ajkáról. Úgy imád-

kozik az Úrhoz, mintha az Úr közel lenne, mintha szemtanúja lenne az eseményeknek, mintha tényleg hallaná Illés őszinte, buzgó, mégis egyszerű imáját. Baál papjai az imént habzó szájjal rikoltoztak, ugráltak s esedeztek, igen hosszan, reggeltől csaknem napestig. Illés imája viszont rövid, komoly, tiszteletteljes és őszinte. Alig fejezi be könyörgését, máris villámszerű láng száll alá az égből, felgyújtja az áldozati máglyát, megemésztí az áldozatot, és az árok vizét, de még az oltár köveit is. A láng bevilágítja a hegyet, a sokaság szeme belefájdul. Izráel népe közül az otthonmaradtak távolról figyelik az összegyűlteket. Döbbsenten látják, mikor tűz száll alá az égből. Hasonlít ez a Vörös-tengernél Izráel gyermekei és az egyiptomi sereg közé állt tűzoszlophoz.

A hegyen lévők rémülten borulnak arcra, s remegve fejezik ki tiszteletüket a láthatatlan Isten iránt. Nem tudnak rátekinteni a mennyből küldött tündöklő, megemésztő tűzre. Rettegnek, hogy őket is megemésztí hitehagyásuk és bűneik miatt, azért egyetlen emberként harsog végig a hegyen kiáltásuk, s tisztán hallatszik át a síkon: „Az Úr az Isten, az Úr az Isten!” Izráel így végre kizökkent öncsalásából. Belátják bűneiket, s hogy mekkora gyalázatot hoztak Istenre. Haragjuk most a Baál prófétái ellen támad. Akháb és a Baál papjai rettenettel látják Isten hatalmának csodás megnyilvánulását. Újra Illés hangja szárnyal felettük: Ragadjátok meg Baál prófétáit! Egy se meneküljön meg. A nép készségesen engedelmeskedik szavának. Megragadják a hamis prófétákat, akik félrevezették őket, s Kidron patakjához viszik, ahol Illés tulajdon kezével vágja le a bálványimádó papokat.

Miután a hamis papokon végrehajtották Isten ítéletét, miután a nép bevallotta bűneit és elismerte atyái Istenét, az Úr átka most már elmúlik felőlük, megújítja népére áradó áldásait, a harmat, az eső újra felüdíti a földet.

Illés most Akhábhoz fordul: „Menj fel, egyél és igyál! Figyelj csak, már hallatsz az eső nesze.” Míg Akháb felment lakmározni, Illés is felment a Kármel csúcsára a félelmetes áldozás helyéről, hogy imádkozzék. A pogány papok lemészárlása nem tette alkalmatlanná őt az ima komoly gyakorlására, hiszen Isten akaratát hajtotta végre. Miután Isten eszközeként elvégezte feladatát, hogy a bálványimádó papok lemészárlásával eltávolítsa Izráel hitehagyásának okát, többet nem tudott tenni. Ekkor

közbenjárt a bűnös, hitehagyott Izráélért. Letérdelt, s a lehető legbuzgóbban kérleli Istent, hogy küldjön esőt. Hatszor küldi el szolgáját, hogy van-e már valami jele, hogy Isten meghallgatta imáját. Nem válik türelmetlenné, állhatatosságát sem veszti el, csak, mert az Úr nem jelzi azonnal, hogy meghallgatta. Folytatja könyörgését, hetedszer küldve el szolgáját, hogy adott-e Isten valami jelet. Hat ízben azzal a csüggesztő hírrel tért vissza, hogy a lángoló égen nyoma sincs felhőképződésnek. Hetedszerre azonban közli Illéssel, hogy felhő ereszkedik alá, akkora, mini az ember tenyere. Az is elég, hogy kielégítse Illés hitét. Nem várja meg, míg elsötétül az ég, hogy biztos legyen dolgában. A tenyérnyi felhőből hite meghallja a kiadós esőt. Tettei igazolják hitét. Ezzel az üzenettel küldi Akhábhhoz szolgáját „Fogj be és menj le, hogy meg ne késeltessen az eső.”

Illés alázata

Hitéhez ragaszkodásával Illés kockázatot vállalt. Nem várta meg, míg látja is, amit hitt. Nemsokára elsötétült az ég a viharfellegektől, s hatalmas záporosó esett. Akháb szekereire ült, Jezréelbe sietett. Az Úr keze azonban Illésen volt. Felövezte derekát, és a Jezréelbe vívő útig Akháb előtt futott.

Illés súlyos izgalmon és fáradságon esett át az elmúlt nap. De az Úr Lelke hozzá jött, mert engedelmes volt, mert teljesítette Isten akaratát, mikor leölte a bálványimádó papokat. Némelyek kapnak az alkalmon, hogy így vádaskodjanak: Milyen kemény, kegyetlen ember Illés! S bárki, aki kockázattal is, de Isten tisztességének védelmére kel, sokakból vádaskodást vált ki.

Közben már esni kezdett. Leszállt az éj, s a zuhogó esőben Akháb nem látta, merre az út. Illés tehát, akit Isten Lelke s hatalma megerősített, megkötötte durva szőttesén az övét, s Akháb kocsija előtt futva, a város bejáratához vezette őt. A nap folyamán Isten látnoka megalázta a királyt alattvalói előtt. Leölte a bálványimádó papokat, ezért most meg akarta mutatni Izráelnek, hogy még mindig királynak ismeri el Akhábot. Tisztelete jeléül elvezette kocsiját a város kapujáig, futva előtte.

Tanítás rejlik ebben az ifjak számára, akik Isten szolgálóinak tekintik

magukat, s azt hiszik, hogy az Úr üzenetét hirdetik, mégis nagyra tartják magukat. Bár semmi figyelemreméltóra sem emlékeznek élményeikből, mint Illés emlékezhetett, mégis felette érzik magukat a kétkezi munkának, attól tartva, hogy szolgálai küldetést teljesítenének. Tanuljanak Illéstől. Pedig az ő szavára bezárultak a menny kincsei, a harmat, az eső, hogy három évig ne hulljon a földre. Majd csakis az ő szava volt a kulcs, hogy megnyíljon, és záporokat küldjön az ég. Isten tisztességet szerzett neki, mikor szívből fakadó imáját elmondta a király és az izraeliták ezrei előtt, s feleletül tűz csapott le az égből, felgyújtva az áldozati oltárt. Az ő keze hajtotta végre Isten ítéletét, mikor leölte Baál és Asera nyolcszázötven papját. Mégis a kimerítő nap után – a legragyogóbb diadal napja után, aki fellegeket és esőt, de tüzet is tudott lehozni az égből – szívesen végezte a kétkezi munkás szolgálatát. Készségesen futott Akháb szekere előtt a sötét éjben, szélben és esőben, hogy szolgálatot tegyen az uralkodónak, akit előbb szemtől-szembe meg mert inteni bűnei miatt. A király bekocogott a kapun, Illés pedig köpenyébe csavarta magát, s lefeküdt a pusztára földre.

Illés a kétségbeesés völgyében

Azok után, hogy Illés ott, ahol az élete és halála dőlt el, ilyen rendíthetetlen bátorságot tanúsított, az után, hogy diadalmaskodott a királyon, a papokon és a népen, azt gondolnánk, hogy soha többet utat nem enged a kétségbeesésnek, soha többé el nem botlik.

Az Akhábbal való első találkozása után, mikor bejelentette neki az Izráel hitehagyása miatti istenítéleteket, Isten oda küldte őt, ahol kívül eshetett Jézabel hatáskörén, a biztonságos hegyekbe, a Kerít patakja mellé. Az Úr azzal tisztelte meg Illést, hogy a menny angyala által küldött neki táplálékot este és reggel. Majd mikor a patak kiszáradt, elküldte őt a száreptai özvegyhez, ahol az Úr naponta megújuló csodával táplálta az özvegy családját és Illést. Miután Isten szeretetének és gondoskodásának ilyen bizonyítékaival áldotta meg, elvárnánk, hogy Illés soha többé nem veszítette el az Úrba vetett bizalmát. Ám az apostol azt közli velünk, hogy ő is hozzánk hasonló halandó ember volt, ő is hozzánk hasonlóan kísértéseknek volt kitéve.

Akháb hazaérkezve beszámolt feleségének a nap csodálatos eseményeiről s Isten hatalmának hihetetlen megnyilvánulásairól, mikor bizonyítékot nyert arra, hogy az Úr a menny és föld teremtetője. Elmondta, hogy Illés leölte a Baál prófétáit. Ekkor Jézabel, aki megátalkodott bűneiben, határtalan dühre lobbant. Elbizakodott, konok és eltökélt volt a bálványimádásban, s most kijelentette Akháb előtt, hogy Illésnek meg kell halnia.

Azon éjjel küldött keltette fel a fáradt prófétát, s közölte vele Jézabel szavait, melyet pogány isteneire esküdve mondott, hogy ő azt teszi majd Izráel előtt Illéssel, amit ő tett a Baál prófétáival. Illésnek úgy kellett volna szembenéznie Jézabel fenyegetésével és esküjével, hogy a menny Istenétől kér védelmet, mert hiszen az Úr bírta meg őt azzal, amit tett. Azt kellett volna mondania a küldöttnek, hogy Isten, akiben bízott, megvédi őt Jézabel gyűlölete és fenyegetései ellen. Most azonban Illést cserbenhagyta hite és bátorsága. Döböntően riadt fel álmából. Szakad az eső, és köröskörül csupa sötétség. Illés szem elől vesztí Istent, s úgy menti életét, mintha a vérbosszuló asszony máris a sarkában lenne. Otthagyja szolgáját, s reggelre már távol van a lakott helyektől, egyedül a sivatagban. Illés megrettent, és elment, hogy mentse életét.

Amikor a Júdához tartozó Beérsabába ért, otthagyta szolgáját, maga behúzódtott egy napi járásnyira a pusztába. Amikor odaért, leült egy bokor alá és halálát kívánta. Azt mondta: „Elég! Most, ó Uram, vedd el az én lelkeket, mert nem vagyok jobb az én atyáimnál! És lefeküdt és elaludt a fenyőfa alatt, és íme, angyal illette őt, mondta néki: Kelj fel és egyél. És mikor körülnézett, íme fejénél volt egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evett és ivott, és ismét lefeküdt. Az Úr angyala eljött másodszor is, és megillette őt. és mondta: Kelj fel, egyél, mert erőd felett való utad van. És ő felkelt, és evett és ivott, és ment annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel, egész az Isten hegyéig, Hórebíg.”

Illésnek Istenben kellett volna bízna, aki három évvel azelőtt is figyelmeztette, hogy meneküljön, s hol találjon menedéket Jézabel haragja elől, és biztonságot Akháb tüzetes nyomozásától. Ezúttal viszont az Úr nem figyelmeztette, hogy meneküljön. Illés nem várta be, hogy az Úr szóljon hozzá, hanem elhamarkodva cselekedett. Ha hittél és türelemmel várt volna, Isten megoltalmazta volna szolgáját, és azzal adott volna neki további jelentős győzelmet Izráelben, hogy büntetést küldött volna Jézabelre.

Végül kimerülten, ereje végét járva Illés leült, hogy megpihenjen. Csüggedten, panaszra készen: „Most már elég Uram. Vedd magadhoz lelkemet. Én sem vagyok különb atyáimnál.” Úgy érzi, hogy az élet csak teher. Isten hatalmának Izráel jelenlétében történt feltűnő megnyilvánulása után azt várta, hogy Izráel gyermekei igazak és hűek lesznek Isten iránt. Azt várta, hogy Jézabel nem csavarja kisujjára Akhábot, s egyetemes fordulat állhat be egész Izráelben. Hanem mikor fülébe jutott Jézabel üzenete, egyszeriben kitörlődött fejből, hogy az Úr még mindig az a mindenható és szána-kozó Isten, mint akkor volt, amikor azért könyörgött hozzá, hogy tűz szálljon alá az égből, s a tűz tényleg alászállt, és esőért, és tényleg esni kezdett. Isten megadott neki minden kérést, s Illés most mégis menekül, távol az emberek hajlékaitól. Nem akar többet emberrel találkozni.

Hogyan tekintette Isten szenvedő szolgáját? Elhagyta talán őt, mert kétségbe esett s csüggedés kerítette a hatalmába? Ó, dehogyl! Illést lete-rítette a lehangoltság. Előző nap éhen fáradozott. Mikor Akháb szekere előtt futott, hogy a város kapujához vezesse a királyt, akkor fennen lo-bogott benne a bátorság. Azt remélte, hogy Izráel népe visszatér Isten szövetségéhez, visszalép Isten kegyeibe. De most ellenhatás nehezedett Illésre, ami gyakran követi a hit felemelkedését, feltűnő és dicső sikerét. Hite elgyengült és félelem szállta meg. De Isten szeme még mindig szol-gáján nyugodott. Úgy szerette őt, mikor összetört a szíve, mikor Istentől, embertől elhagyatottnak érezte magát, mint mikor imájára tűz szállt alá az égből, bevilágítva Kármel hegyét.

Akik nem viselnek súlyos felelősségeket, vagy akik nincsenek hozzá-
szokva, hogy mélyen érezzenek, azok nem érthetik meg Illés érzéseit, azok nem viseltetnek azzal a gyengéd szánalommal, amelyet megérde-mel. Isten ismeri és látja a szív fájó gyötrelmét a kísértés és kíméletlen tusa idején.

Amint Illés a fa alatt szunnyad, gyengéd érintés és halk hang ébreszti fel. Rémülten mozdul, mintha menekülni akarna, mintha az életére törő ellenség bukkant volna rá. De a fölélje hajló gyengéd, szeretetteljes tekin-tetben nem ellenségre, jó barátira ismer. Az Úr küldött angyalt eleséggel a mennyből, hogy segítse hű szolgáját. Az angyal így szól Illéshez: Kelj fel és egyél! Illés elfogyasztotta az ételt, majd tovább aludt. Isten angyala má-sodszor is táplálékot hoz Illésnek. Felrázza a kifáradt, kimerült embert, s

gyengéden szól hozzá: Kelj fel és egyél, különben túl hosszú lesz neked az út. Illés megerősödött, s folytatja útját a Hóreb hegyéhez. A pusztaságon ment át. Éjjelre barlangban húzódott meg a vadállatok elől.

Isten, angyala által, itt találkozott Illéssel, itt kérdezte meg tőle: Mit csinálsz itt Illés? Én küldtelek a Kérith patakhoz. Én küldtelek a szareptai özvegyhez, és Samáriába is üzenettel Akhábhhoz, de ki küldött erre a messzi, pusztai utazásra? Mi keresnivalód lenne itt? Illés most kitölti lelke keserűségét az Úrnak. Azt válaszolta: „Nagy búsulásom van a seregek Uráért, a seregek Istenéért, mert elhagyták a te szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek. És mondta: Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen az Úr előtt. És íme az Úr ott volt elmenendő. És az Úr előtt ment nagy, erős szél, amely a hegyeket megszagatta, és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt, de az Úr nem volt abban a szélben. És a szél után földindulás lett, de az Úr nem volt a földindulásban sem. És a földindulás után tűz jött, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszik. És mikor Illés ezt hallotta, befedte az ő arcát palástjával, és kimenvén, megállt a barlang ajtajában, és íme szózat lett őhöz, amely ezt mondta: Mit csinálsz itt Illés? És ő felelt: Nagy búsulásom van az Úrért a Seregeknek Istenéért mert az Izráel fiai elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat, és a te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.”

Akkor az Úr megjelenik Illésnek. Bebizonyítja, hogy az Istenbe vetett bizalmat, a ráhagyatkozást mindig segítségnek találja a szükség idején.

Az Úr közölte, hogy férjem hibázott, mikor utat adott a kétségbeesésnek, Isten iránti bizalmatlanságnak. Hisz ő többször kinyilatkoztatta magát férjem előtt, mikor bizonyítékot nyújtott gondoskodásáról, szeretetéről és hatalmáról. De mikor férjem látta, hogy bár szíven viseli, és féltékenyen őrzi Isten ügyét, senki sem értékeli és érti, olykor helyet adott a csüggedésnek. Isten fontos szerepet rótt férjemre és rám ügyében, hogy intsük és tanácsoljuk népét. Mikor látjuk, hogy megvetik intéseinket, és szeretet helyett gyűlölködéssel fizetik vissza, gyakran elveszítjük Izráel Istenébe vetett hitünket és bizalmunkat. Ez volt férjem életének súlyos hibája. Az, hogy elcsüggedt, mikor testvérei, ahelyett, hogy segítségére siettek volna, próbákat mértek rá. Sőt, mikor testvéreink felismerik férjem szorult-

ságában és csüggedésében hitetlenségük és ridegségük gyümölcseit, némelyek készen állnak diadalt ülni felette, kihasználni csüggedt állapotát, s azt gondolni, hogy Isten nem lehet White testvérrel, máskülönben nem tanúsítana gyengeséget ez irányban. Az ilyeneket Illéshez utasítom, az ő letörtségéhez, csüggedéséhez. Illés, noha Isten látnoka volt, hozzánk hasonló gyengeségek gyötörték. De ha Istenben bízunk, ő soha el nem hagy, soha el nem taszít minket. Bármily körülmények közt szilárdan megbízhatunk benne, nem vet el, míg megőrizzük becsületességünket.

Férjem lesújtottsága ellenére is bátorságot meríthet abból, hogy szánakozó mennyei Atyja van, aki ismeri az indítékokat és megérti szívünk szándékát. A küzdelem élvonalában állók, akiket Isten Lelke különleges munkára övezett fel, mikor elmúlt róluk a teher, gyakran visszahatásnak esnek áldozatul, olykor csüggedés szorítja őket vasmarokkal, s rázhatja meg a leghősibb hitet is, gyengítheti a legállhatatosabb értelmet. Isten megérti gyengeségeiket. Akkor is sajnál és szeret, mikor az emberek szíve kemény, mint a kova. Férjemnek jól meg kell tanulnia, hogy mikor minden sötétnek tűnik, akkor is türelmes maradjon, és bízzék Istenben. Isten nem hagyja el őt becsületességében.

[<<< vissza a 13. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

AT – Az Apostolok Története
BP – Bizonyágtételek a Prédikátoroknak
ESz – Az Evangélium Szolgái
Ev – Evangélizálás
GH – Gondolatok a Hegyibeszédről
JÉ – Jézus Élete
JVÚ – Jézushoz Vezető Út
KP – Krisztus Példázatai
Nev – Nevelés
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lábnymán
PK – Próféta és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféta
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok és Látomások
ÜI – Üzenet az Ifjúságnak
1-3Sz – Szemelvények E. G. White írásából,
1-3.
1-4KB – Kiben Bízhatunk, 1-4.
1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezeteknek,
1-9.

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

AUC – Australasian Union Conference Record
ChL – Christian Leadership
CT – Counsels to Parents, Teachers, and Students
CS – Counsels on Stewardship
FW – Faith and Works
GCB – General Conference Bulletin
HP – In Heavenly Places
MM – Medical Ministry
OHC – Our High Calling
RC – Reflecting Christ
RH – The Review and Herald
SD – Sons and Daughters of God
ST – The Signs of the Times
TDG – This Day With God
1-4SG – Spiritual Gifts, 1-4.
1-21MR – Manuscript Releases, 1-21.

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist Reform
Movement
General Conference, Sabbath
School Department,
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe 2146
Mogyoród, Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email:
hnarm.hu@gmail.com
info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomatás készült:

Editura Páziatorul Adevărului
Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

TÁMOGATÁS 1+1%

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Adószám: 18292370-1-10

Számlaszám (Otp Bank Nyrt.) 11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUBH

Hetednap Adventista Reformmozgalom

ZOROBÁBEL Egészség és Lélegkegondozó alapítvány

Adószám: 19137023-1-10

Számlaszám 11742049-20284507

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

október 5.

Imaház építésére
Reading-ben,
Pennsylvániában, az
USA-ban

(4.old.)

november 2.
A Generál
Konferencia
Irodalmi Osztálya
részére
(25.old.)

december 7.

A Kolumbiai Unió
központja részére

(51.old.)